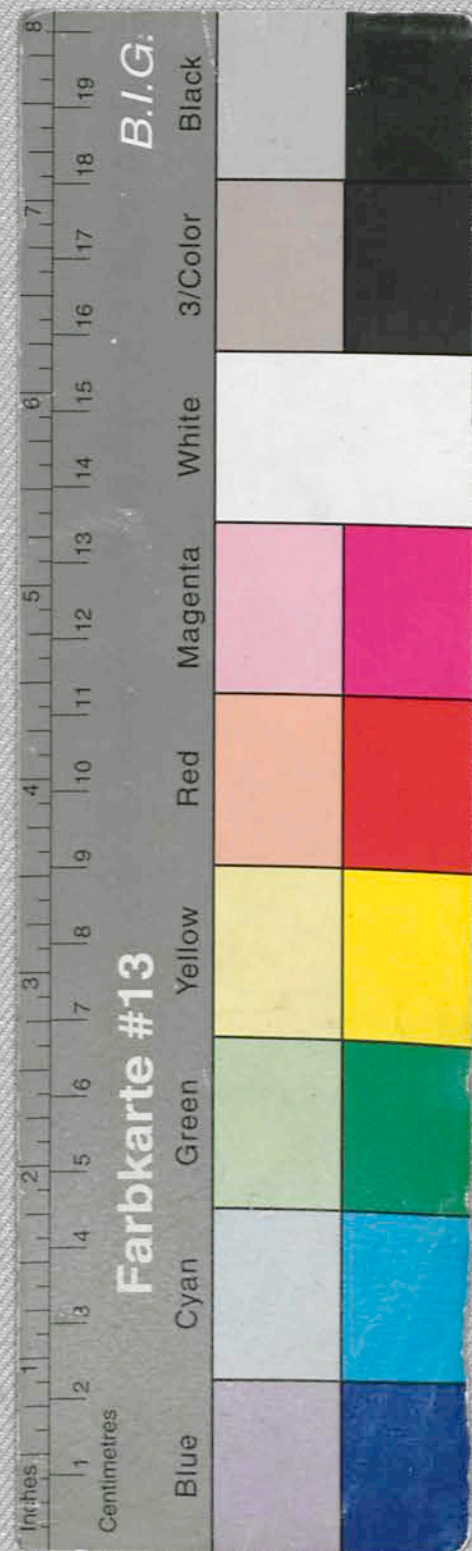

OBEC
ČEČOVIC
1851

*Dějiny
obce Čečovice
sest. II. díl.
A. Hlaváč.*

DĚJINY OBCE
ČEČOVICE
OKRES PLZEŇ-JIH
•II•

DĚJINY OBCE
ČEČOVIC
OKRES PLZEŇ-JIH

Karel M. a.

PŘEDSEDA

II.

Jugoslavce

KRONIKÁŘ

= Čecovická škola. =

Na úvodní stránce této knihy vymalován jest hezký obrázek čecovické školy akademickým malířem mistrem Viktorem Peškem rodákem nepomuckým. Proto nejdříve napíši několik slov, jež souvisí s vybudováním tohoto kulturního stánku. - Zjišťoval jsem ve starých spisech, zda se mě podaří zjistiti, kdo z našich předků uměl číst a psát, a kdo nejdříve navštěvoval školu ve Vřechu z čecovických rodáků. - V čp. 14. ve starých spisech psaných švabachem našel jsem podpis Františka Moravce sedláka z čp. 11. který podepsal kontrakt jako Dožádaný svědek. (Franc Moravec dožádaný svědek * 28. 7. 1783.) Podle výpisu ze školní fassé pansků zelenohorského z r. 1790. navštěvoval v roce 1789. jedenačlenný Mathias Flaidek, samojediný školu ve Vřechu, - ač jich mělo chodit celkem 21 dětí. - Z tohoto vidno, že na sklonku XVIII. století uměli již v Čecovicích nejméně 2 lidé psát a samozřejmě že i číst. - Podle ústního podání našich předků slávali v sídle panské školy ve kterých vyučováni byli nadaný lidé zpravidla muži z rodiny poddanecké. -

Z těchto lidí v jejich školách vyučevných vybírala si vchnost potřebné služebníky pro svoji potřebu. - Mězi těmi byl také v předpřání František Moravec, pozdější vchnostenský nychtář. - Byl jistě oblíben v kruhu kantorů vrčenských, když ovládal lehdejší obecné vzdělání, a z toho titulu slal jeho šináci dětem u křtu krmem. - vrčenský kantor Šimón Šlávka a jeho žena Ludmila. - Čechovičtí řáci chodící do vrčenské školy znali nejen kantora Šlávku, ale také řádku a Rubeše. -

Slyšel jsem vypravovat dosud žijící osoby, které navštěvovaly vrčenskou školu na čtyř kantorské, - že chodili do této školy v dřevěných pantoflích. - Když bylo špatně počasí, dováželi děti do školy místní sedláci skomí a fasuncinou. - Když přišli děti do školy umocnění, vrousání nebo mrázem prokřehlé, vždy se museli soléknout a u kamen usušit, aby se neposilnili "studem kichl", jak lehdy říkali reumatismu. - Vžijeme-li se do funkce lehdejšího učitele, musíme se udivit co všechno lehdy musel dělat, - nehlédě k tomu, že musel obcházet dům od domu a vybírat si služné t. zv. "sobošales" v penězích anebo v naturáliích. - Jestliže výpis ze školní fassé jest pravdivý, chodili čechovičtí děti do vrčenské školy asi 96 let, - mezi v radejší obci v r. 1876 se započalo

chodit do nově postavené školy. - V místním školním archivu v "pomátní knize" velmi pěkně jest napsáno o založení čechovičské obecné školy, - bylo by obyčejnosti, - abych se odom blížeji rozepisoval. - Jest jistě, že na lehdejší obec to byla velká vymoženost. - Bylo, ale velikou škodou, že naši předci postavili školu jen pro radejší obec. - Proč oni lehdy nevyslyšeli řádosti říškovských a Zahradčických občanů a nepostavili aspoň dvoušední školu. - Odbyli při je slovy: "My jsme si postavili školu pro sebe, postavte si ji také samy". - A nebvalo dlouho, už litovali, - neboť jedna třída nestačila pojímt jenom čechovičské děti, - takže musela býti otevřena druhé třída v r. 49. - Podle zápisů a vypravování očitých svědků musel lehdejší řád. učitel svá děti uputně boje o souhlas k nadstavbě jednoho patra. A teď vzpomeňme, kdyby lehdy bývali postavili dvojšední školu na niž šťastni byli mimo naši obec, vesnice Zahradka, říškova, Měrcín a při rozmachu měšťanských škol po roku 1945, - že by s plnou jistotou mohla u nás vyrosti "Měšťanská škola", poněvadž polohově a i na vrčenské kilometry, by byla nejlepší středem mezi Nepomukem, Kasejovicí,

šlvořďany a špaleněm Poříčí. - Bohužel už se neshlo a já to uvádím jenom proto, aby v budoucnu už se něco podobného neopakovalo. - Neposlavilo se ani to patro na školu, - pak klesl počet dětí pod normál a v posledním čase nebyli příškolní obce liškovské, - dávno už by byla u nás nynější "Václavská škola" pro nedostatek dětí uzavřena. - Když na jaře 1914. rozšiřovali se byty učitele, - padla i slova postavit novou školu na obecním pozemku (nyní školní zahrádě) západně od čp. 17, anebo na polích Boďestích (východně od čp. 8.) Pisatel těchto řádek přišel bil protokolárně pozemek výměnou za jiný, - bohužel, že pozdější samosprávní činidla v obci a funkcionáři družstva, dali nejen tento pozemek, ale i pozemky v těsném sousedství pod slavnou krávinu, aby při východním větru znečišťován byl vzduch nad celou obcí. - Dosavadní budova školy nestojí na špaleném místě, ale vadí jí to, že jest okolo málo vlastního místa a bez zahrady. - Vytváření ve bídě ruší frekvence okolních komunikací a ze zdravotních důvodů nelze ani okna bídě otevřít, zolašť pak když proti vůli ředitelky školy, poslavena na polední sbraně mostní váha, na níž koňské potahy hlomozí, a jejich krus znečišťuje vzduch, zolašť, - když vítr aneb motorové vozidlo zvedne mrak prachu.

= Podomobchodníci. =

Ještě po skončení druhé světové války 1945. chodili na naše vesnice různí obchodníci s rancem, mížkou nebo s lánkou. - Zařízení družstevních prodejen, aneb jiných socialistických prodejen, ustoupili si úplně do ústraní a tak v mnohých případech ušetřen byl náš venkov od nadáleho okradání. - Poněvadž tento způsob obchodování už se dozajista nevrátí, - chei o něm napsati určité pojednání, aby nepřišel k zapomnění. - Jako první vzmeňme si hokynáře, ten měl k venkovu nejbliž a také s ním nejvíce sympatisoval. - Hokynář vykupoval od našich venkovských žen, vajíčka, máslo, tvaroh a zdrubeře slípice, kuřata, holoubata kachniata a jiné. - Jest samozřejmou věcí, že ceny těchto produktů nebyly úředně stanoveny a proto se prodávalo za různé ceny, - zajiště na újmou prodávajících. - Rozhodující pro ceny byli svátky Vánoční, Velikonoční a sezóna v lázních. - Jakmile bylo příležitost pomínuli byla cena zemědělských produktů na vesnici směšně nízká. - S vykupovanými věcmi zajišťovali každou sobotu do Plzně na trh a odtud zas dováželi.

želi různé zboží pro kuchyn a domácí potřeby. - Byl to v mnohých případech výměnný obchod, při kterém byl vždy kupující ve výhodě. - Pamatuji se na mnoho hokynářů, kteří do naší obce mezi zemědělce docházeli a také se pamatuji na to, že žádný nezkrachoval ale všichni si pomohly k dobrému poslavení. - Tak z Čížkova sem docházel nějaký "Julík" a "Palec" (správně Paleček) i s manželkou, - ze Zahrádky "Schánilka" (Šelmálová) ze Smetalek, Pokrývačka (také Šelmálová) a Barba Pošebová - Šulinová, ze Sedliště Vaněčková (Moravcová), z Brčenu Jerábková (Sloupice) a z Čechovic byli dva a sice Cimbalka (Palacká) a Klasnová, - a oba měli obchod ze smíšeným zbožím. -

Jinými kšeftaři byli t. zv. sklenkáři, kterým se lidově říkalo "braškové" byli původem ponejvíce ze Slovenska a zde prodávali kuchyňské nádobí a všechny drobné předměty pro byt. - Jim podobní byli také "brašři slovaní" z Bosny a Dalmácie, kteří zlást se vyznali v obchodování, - příkladně chtěli za břízku 80 a i více korun a dali ji za 10-12 korun, - a ještě levněji podle toho kdo se jak nechal napálit.

Z drobných (drahénků) ze Slovenska sem spouštěly dojízďelo, - ty zde prováděli domácí

kou klempřím, spravovali a lesovali hrnce a jiné nádoby plechové, odrátovávali kameninové nádoby a uměli výšně musíť naše hospodyňky říkají: "Dajte drátovat!"

Dokud nosili ženy dlouhé vlasy chodili je kupovat t. zv. vlasáři a dobře bylo platili. - Uměli, prodávající, vysbíhnouti část vlasů ze zadní části hlavy tak, že to mnoho lidí nepoznalo. -

Kolomazníci vozili na naše vesnice mašadla na nápravy vozů. - V naší obci tuto živnost prováděl v r. 1814 "Josef Klassna". - Pro kolomaz jezdil na Lomavu do Fohnavy a celoročně ji rozvážel po vesnicích. -

Vápno na vesnice vozili "vápeníci". Mívali vůz pod plachtou a v něm vápno ukryté, aby vlhkost jim ho nehasila a jakmile vjezděli do obce vykřikovali zdobavě: "Váááapno!" aby si je tu poříbný zakoupil. Mívali silné koně a váhu vozil sebou. -

Rěšláři přiváželi nová řešla a spravovali opotřebovaná. - Do zdejší obce jezdil nějaký Pech z Mirovic s vozem pod plachtou a koníkem.

Cibuláři v podzimní době želi zeleninu jak o tom pojednávají mnohé písničky.

ale i na jaře přivážel zeleninu k sázení. -
Mnohdy i s květinami zajeli do vesnic. -

Pohodný (drnomistr) anebo světoběžný komediant, zásobil hospodáře remínkami na opravu kširů a ošilím na cepy pro ruční mláčené žita ve slodole. -

Brusiči starali se o naosbvení bříse a nůžek jak pro domácnost, tak i na sbíhání ovcí. - Rovněž i nože kuchyňské a k řezačkám naosbvil na pověstně šleiferně. -
Naše hospodynky zásobovali jak plechovým, - tak i kamenným nádobím, rozvážející nádoby z Kasejovické výroby zn. Kasovax. -

Karláčnicki sem dojížděli až z Kolovče; zde vykupovali žíně a prodávali karláče na oděv a boty, karláče na podlahu, šlešky na bílení, šlešce na barvení, mazačky, směšáky a žíně na košťala a jiné věci. -

Peříčkáři vykupovali na vesnicích peří nové i staré, práčky, spačky, staré periny, bráleči a jiné kůže a spravidla to byli v dřívějších dobách Židé, - jako Bloch ze Spál. Poříčí a Ludvíček z Kasejovic. -

Sladráři vyměňovali za upotřebený textil, jehly, nitě, žinkličky, náprsky, špendlíky a dráty na pletení ponožek.

Zvěroklešiči (lumbáři) obcházelí zemědělce, aby vyklesli jejich býčky, kaněčky, křebečky a jiná zvířata. - Poslední bylo akty, zde dělali bratři Ocelíkové odkudsi z Moravy a jejich příbuzný Ocelík ze Životic, - nyní již všeobecně kastraci provádí zvěrolékař. -
Pily osbvil dům od domu nějaký Mild z Mýtova a i pily nově prodával.

Kosy, brusy, pily nože a jiné předměty po chalupách prodával nějaký Václav Homolka z Těchanic.

Sklenice a skleněné předměty do Čechovic nosila paní Laštůvková z Nových Městovic, které pocházeli z lámní sklárny. Staré železo a lidinu zde vykupoval p. Cvach ze Železně Hluší (nyní Dvorce). Dřevěné hračky pro děti velmi dovedně vyrobené nosil do Čechovic nějaký pan Baumruk se svojí ženou ze Skasova z lámní hračkárny.

Vškeré druhy koření nosili k nám ve velkých kanech na zádech, kořenáři z Moravy, většinou Slováci od Uherského Hradiště. -

Olejářkovy roznašeli z Hlušské olejny po vesnicích, ženy dělníků, kteří pracovali na výrobě oleje. - S ním se nechalo dobře svítit a zolaš ve válce 1914-18. byl hledaným k svícení.

Snad bylo ještě více předmětů, které podomobchod donášel do našich obcí. Z praxe vím, že žádný podomobchodník nezpanžrotil, ale každý si pomohl k majetku a snažil se živobytí. - Mnohdy se u těchto lidí nedodržovala ani ta požadovaná hygiena, - proto třebaž dnes si musíme pro nákup dojít, aneb dojet, jsme na tom lépe, neboť obdržíme zboží čerstvé, čisté a hlavně mnohem levější. - Dorůstající mládež dneška, už jistě se na tento způsob obchodování nepamatuje. -

= Politické strany. =

V čp. 29. "U Poláků", "Kovářů" v Čechovicích narodil se v letech šedesátých minulého století (asi 1860-65.) známému krysničku Josefu Kovářovi syn Jan. - Byl to hoch čiperný, - živý, - samá úslužnost, - samý kompliment, - a proto dali jej rodiče učít do obchodu krejčí. - Řemeslník z něho byl velmi dobrý a proto záhy po vyučení, po odbytu vojenské povinnosti a nabytí plnoletosti, započal pracovat pro sebe, oševřením živnosti krejčovské v Přimě v Truhlářské ulici pod Saským mostem. -

V této době rodila se v městech strana sociál-

ně demokratická, více způsobem tajným, nežli veřejně a tento, krejčí Poláček, - jak se mu všeobecně říkalo, - byl jedním z propagátorů této strany. - Kdykoliv přicházel do svého rodiště vypravoval svým kamarádům zásady jeho strany a socialismu vůbec. Proto dostával se do kontraverse s kamarády, zolaš skryje socialistici, - neboť venkovský člověk jest typický konzervativce a všemu jen tak shola nevěří. - Nejvíce vypravoval o tom, že větší podniky musí padnout, ve prospěch celku a ten kdo má kapitál musí jej dát do sspolečnění také. - U lidí to budilo zlou krev a proto mu tehdy namítl mistrův rolník Matěj Velíšek z čp. 9. - jak prý to bude vypadat potom, až všechno majetek jednotlivců spadne do společenského majetku. - On řekl závažné slovo: "Snad myslíte, že se všechno to stane za rok, - to bude trvat několik let, - a zatím vyrostou z těch, kteří byli vzati nejdrůve do sspolečňování zase zbohatlíci a proto to půjde na novo a bude se to provádět tak dlouho až budeme mít všichni stejně." - Tímto výrokem zasil si mezi zdejší lid velikou nenávisť a proto kdykoliv šel do zdejší obce od nádraží vyvolávali lidé: "Už sem zase jde ten socan, prorok, bez i anarchista" a tak podobně byl nazýván. -

Nemístně se také vyslovoval o životní úrovni vesnických lidí, - když k někomu přišel a ze zdvořilosti byl pozván k obědu s pokrmem bramborovým vždycky řekl: "To lidičky to já jíst nemohu, - já bych potom musel mít strach, - aby mě nevyrostla bramborová nařezádnice!" - Kým si opětně žasil mnoho zla mezi čechovické sousedy a hodilo se to opět jenom jemu, neboť když přišel za první světové války do zdejší obce, - neprodal mu žádný ani kilogram pobravin, pod ruku! - On se však dožadoval nějakého nákupu a říkal: "Proč necháváte těm lidem pobravinu, kteří se u vás nenarodili, - a mě domácímu člověku neprodáte nic!" - Proto mu mnozí lidé, kteří pamatovali jeho výroky řekli, - že mají obavu, aby mu z řadnice nerostly bramborové brsy... Jan Kovářík byl kamarádem mého otce, - a kdykoliv jej navštívil, vždycky vypravoval jak se musí tajně obhajovat novou dělnickou stranu, před úřady a policií jak schůze odvíjejí v jednotlivých bytích a pověštinou u něho v bytě. -

Kovářík byl agilní a proto směje jeho politiky zasedal i v naší obci u sourozence a synovce. - Vše dobře celá řada lidí jezdila do severozápadního Německa do cihelen za práci,

tam už síť organizování dělnictva byla běžnou věcí. - Proto mu nedalo mnoho práce, zorganizovat i tyto své bližní. - V nedalekém Přesíně, kamž také Jan Kovářík chodil, (neboť jeho švagrová byla tamní rodačkou) byla politická organizace sociálně demokratické strany s nejlepším rozmachem, neboť toho času už tam stavěli "Spolkový dům" s konsumní prodejnou, (které lidé říkali "peklo" a členům "pekelníci"). -

Já se velmi dobře pamatuji, když jako školák, chodil jsem do přesínského spolčárku pro bavlnu a jiné věci, které byli lacinější o dvouhaléř (krejcar) nežli u našeho hokynáře při stejné jakosti. - Bylo to před první světovou válkou a to už v sousedním Sedlišti byla také politická organizace (soc. dem.) jistě proto, - že celá řada dělníků dojížděla za chlebem do Plzně vlakem, - a byla to vlastně jejich povinnost v dělnické straně býti.

Poněvadž zdejší členové, svoji organizaci neměli, - docházeli proto tajně do Sedlště i do Přesína na schůze a kdykoliv tam šli měnili směr, "trahili šlek", aby žádný nevěděl kam jdou. - I přes to se to lidé dozvěděli a

říkali jim socani. - Tento slav se udržel až do roku 1918. - Po tomto roku už se zde politická organizace neustavila, ale na místo této ustavila se organizace odborová, která nesla jméno: "Žápadočeské sdružení domkářů a maloročníků" - pod patronací Sociálně demokratické strany. - V tomto sdružení zorganizováni byli z 90% všichni drobní zemědělci a domkáři. - Důvěrníky byli do r. 1948. Matěj Končel 50. Václav Bouše č. 8., Vavřinec Palacký č. 37. a Václav Man č. 25. -

Po roku 1920 přistěhoval se do Čičovic ožením František Enžlěk z Nšenic u Rokycan, - který byl nejším levicákem a proto ve volbách dne 2. prosince 1928. bylo šest hlasů pro Komunistickou stranu Čsl. - Jaký to byl rozruch po těchto volbách, - hned se na Enžlěka všichni sociálně demokrataři vřeli a šepali jej jak ne schůzích tak i ve veřejném životě. - Žádnou obecni louku mu nechťeli pronajmout, - aby měl aspoň kousek sena pro kozu a šim i mléko pro 3 malé děti. - Enžlěk se také nebál a vždycky jim vyjmenoval všechny napáchače hrůzy, která udělali, protože majata byla tendence, aby se z obce zase odstěhoval.

Náhoda mu přála, neboť jako invalida z války obdržel trafikku ve Vrutici u Lito-
měřic, - kamž se za nějaký čas s rodinou odstěhoval. - Poněvadž v Čičovicích měl právo volební, - přijel sem, sam odsud odvolit, k volbě do Národního shromáždění, - když mu KSČ. cestně sponovala, - a proto bylo zase zle. -
Uvedl jsem částečně mezistraniční boj dvou politických složek, - odchodem Enžlěka z Čičovic zanikla i komunistická strana, aby se zase vzkrísila po roce 1945. - Za prosekoraťu po několikráse, brouz-
dali vesnici "kriminálky" a stihali se kdo volil komunisty, - poněvadž nebylo udavačů nebylo také soudů. -

Po nabytí svobody v druhé polovici roku 1945. ustavovali se v této obci politické strany, nejdříve ustavena byla Sociální demokracie na místě Žápadočeského sdružení domkářů a maloročníků, - pak Československá národně socialistická strana, na místo bývalé Republikánské strany zemědělského a maloročnického lidu, kteráž nebyla slásem povolená, - obě složky měli po šesti mandátech

v Místním Národním výboru. - Po nich
ustavena byla Komunistická strana, pro
kterou museli obě předchozí strany uvolnit
po dvou mandátech z M. N. V. - Pro příště
měla každá strana počtytech mandátech
Po revolučním kvasu v roce 1948. ujmou-
la se vládní iniciativy v obci Komunistic-
ká strana, poněvadž socialistické strany
přestali fungovat. - Pro konečné vedení
ujmoula se v obci vedení samosprávné-
ho Národní fronta složená z členů KšČ,
jednoslivých odborných složek a bezpartij-
ních od roku 1948, až do toho čam. 1962.

= Russikalisté a jejich práva. =

Russikalisté aneb starousedlíci byli
skoro v každé vesnici a vznik jejich data-
je se za panování císaře Leopolda v. 1715.
Tehdy, po překonání 7 leté válce starala se
vláda o to, aby všechny pozemky byly řádně
obdělány, - lesní holiny osázeny a pasvi-
ny řádně udržovány a ošebřovány. - Práce
saková svěřena byla dosavadním posose-
ním, osídlelcům, kteří nazváni byli rus-
kusy anebo starousedlími. - Dohled nad
vykonanou prací byl samozřejmě svěřen

vrchnosti, která dbala svými orgány, aby
všechny tyto práce jak u poddaných, tak
i na panských byly řádně a zároveň vyko-
nány. - Za řádně vykonanou práci na obo-
jím sektoru, obdrželi starousedlíci od
vrchnosti část pastvin, z kterých zpravid-
la vznikli společně louky nebo role a část,
pozemků, které si mohly zasázet lesem a
obojí společně užívat. - Čechovičtí staroused-
lí měli toho času 54 sbrýchů lesa v Javorův-
ce nynějším "Hájku". - 11 sbrýchů mokřin
pro prasata a husy, (Pod Hájkem a kolem
rybníku na Drahách) 31 sbrýchů pastvin
pro hovězí dobylek, (Za Hájkem, na Rayčulu
a v Lipi) 27 sbrýchů pastvin pro ovce, (kolem
Morávku a na Svínákovci) K těmto rolím
a lukám patřily pozemky (pastuši) u nás
louky a pole na Dilech u faruích luk, ro-
le Za Lipím, - louka Bejkovice a u Vosevic.
Společně pásli pastýři skot na čechovičských
dílech pod osadou smetalskou, v katastru
obce Zahradka, - kamž dobylek 4. 70. Průho-
nem" byl přeháněn. - Při zpracování 4. 70.
Teresiánského katastru jest v srovnání uvede-
né poloveno. - Když na vrcheňské farnosti
vládl 1773 - 1804 farář Martin Vlasák, muž
velmi oblíbený u svých osadníků, byla řad-

ni část (mynějších čechovických kopanin včetně Palachu) farních lesů myšinou, - ve výměře $28\frac{1}{2}$ srychu. - Na této myšince čechovičtí rustikalisté vypásali svůj skot, až posléze přešla tato myš do vlastních čechovických starousedlých. Následce faráře Vlasky, - Josef Mikuláš Pačanda napsal o tom do kroniky fary včerné následující zápis: Za mého předchůdce, v době kdy spravován byl l. sv. Josefinský katastr, řízena byla část farního lesa (Kopaniny - Palach) ve výměře asi 30 srychů, smlouvou, aneb neuvědomělostí, čechovickým rustikalistům, - až k louce Kavkovně. -

Počinem tímto zvětšili svůj les o $28\frac{1}{2}$ srychu, takže celková výměra činila $82\frac{1}{2}$ srychu. - Tak se v lese hospodářilo veřejněno jest na stránce 11. první knihy Dějin obce. - Postupem času přibývalo v obcích novousedlíků, kteří se dožadovali stejných práv jako starousedlí, z čehož povstávali hádky a nesváry na našich obcích, proto už po vyhlášení konstituce a zřízení samosprávných forem, předány byli pasoviny pro husy, vepře, kůže dobytek a ovce obcím, respektive všem občanům k užívání.

Počátkem nynějšího století rodila se na našem venkově, sbíraná sociálních demokratů, - jejíž předáci poukazovali na veřejných schůzích, co všechno starousedlí užívají a agisaci mezi novousedlíkama rozleptávali pokojně soužití, - třebaže u nás v čechovicích užíván byl rustikalisty jen les. - A do toho přišla válka 1914-1918. takže boj zatím ustal. - Ale hned po válce začalo jistě znovu a vyvrcholilo tím, že poslanecká sněmovna odhlasovala návrh zákona vypracovaný prazejskými poslanci Remešem a Píkem 17. července r. 1919. jímž se rustikalistům práva a majetky ruší a přechází v majetek obcí. - Rustikalistům přiznána po 5 letech po sobě jdoucích, polovina peněžního výnosu, načež všechno navždy zaniklo. - Pro starousedlým přiznali čistý peněžní výnos za 5 let. - Prolož jim přiznali právo vydržení. - Zemský svaz starousedlých, vše jménem všech, činil protesty za vedení poslance N. S. Václava Holby z Nechole, avšak bezvýsledně. - Patrně švindl, korupce a úplatkářství si zařadilo, aby starousedlí

bylo navždy odzvozněno. - Snad těm ruskokalistům, kde špatně ve svých lesích hospodařili stalo se po právu, ale v zdejším ^{obci} byly lesy zachovány a proto ještě dnes po letech, těžba je nadprůměrná. -

= Lesy ruskokálmů stali se kmenovým jménem obce, jest to tedy správně, - ale proto ty kletí pracovali pro vyvolání a pro svůj prospěch nejvíce, - nedošli do cíle. - Postupem času zjistilo se v obecních lesích ne- hospodařili se tak intenzivně, jako v lesích slátních, bylo proto nutno po druhé světové válce 1945. přikročit k tomu, - aby tyto lesy přešly do hospodaření slátní lesní správy. -

Hned po likvidaci ruskokálmů lesů, - vysázeli si postižení, celou řadu nevhodných pozemků k zemědělskému hospodaření - lesem, - aby získali jakousi náhradu. - Jest pravdou, že za 40 let lesy byly pěkně narostly, - ale výsledek zase nemohl majitel pozemku pobírat, - neboť slátní lesy drželi nad těmito přísný dohled a konečně při socialisaci našich vesnic pomalu a jistě přecházeli v majetek Jednotných zemědělských družstev, ale jak vidno z jejich počínání v těchto lesích, - nebude jistě dlouho trvat, - že lesy přejdou kdale do majetku slátní lesní správy. -

Ruskokálmů právo požívali původně čp. 1, - 2, 7, - 9, - 10, - 11, - 12, - 13, - 14, - 19, - 20 a 21. Děk-
ním jednotlivých usedlostí (láni, celolání)
vznikali pullány, kteří pobírali půl výjisku
a to byli čp. 32, - 33, - 35, - 38, - 39, - 41, 44, - 46, -
a 48. - Jednu třetinu ruskokálmů výměřku
dostávali čp. 4, - 13, - 40, - 49, a 56. -
Všichni majitelé v srovnání uvedených čísel
popisných byli členy Zemského svazu spolku
starousedlých v Čechách. -

= Naši zastupci v úřadech. =

Po roku 1848. kdy cele osvobozen byl podda-
ný lid a vznikli samosprávné celky, zas-
upovali zdejší lid na zemském sněmu
Karel Martin Rojky sedlák z Sedliště,
Václav Brunar úředník z Klatov, - Jos.
Hlohý správce velkostatku Luby a Klatov,
Jindř. Václav Sedláček z Páboru, který zase-
dal na říšské radě ve Vídni. - To byli
poslanci lidu za stranu Mladočeskou,
a českou stranu agrární, - před první
světovou válkou v klatovském volebním
obvodu. V roce 1919. kdy vstala v platnost
nová ústava československé republiky
a v jednotlivých krajích ustaveno župní
řízení - odhlasován i nový volební zákon

o tajném, rovném hlasovacím právu, dle něhož mohl každý občan, který byl 21 roků star voliti a být volen. - Z poslanců národního shromáždění a senátu R. Čsl. v našem obvodu to byli sice: Gustav Haberman, - Luděk Pík, - Antonín Remeš a Jos. Petrík, za soc. Demokracii, - Vojtěch Čipera a Dr. Šíp, - Karel Moudrý a Jos. Hubka za národní socialisty, - František Machník, Josef Kočandrle, - Václav Šolba, František Jan Kriehner, za Republikánskou stranu, - Alois Petr a Alois Roudnický za Lidovou stranu, - František Pechman a František Michálek za Živnostenskou stranu. - To byli nejznámější poslanci a senátoři od roku 1919 do roku 1938. - Po roce 1945 vidíme v popředí posl. Vojtu Beneše, - Dr. Augustína Šípa, - Josefa Ševčíka, Jana Tupýho, Jos. Krombholze a Jos. Ocha a jiných.

Po památném únoru, v měsíci květnu 1948. se konaly volby do národního shromáždění zvoleni za národní frontu sice poslanci v kraji plzeňském: -
1.) Rudolf Slánský generál. tajemník KSČ.
2.) Jaroslav Lindaur generál. taj. sociál. demokr.

- 3.) MUDr. Karel Kácl univerzitní profesor čsl. socialist.
- 4.) JUDr. Doc. Jaromír Beránek prof. vysoké školy Lidovec
- 5.) Karel Václavík zemědělec Kozolupy. (kom.)
- 6.) Václav Fuha kovodělník Káznějov. (kom.)
- 7.) Milada Netušilová tajemnice ÚRO.
- 8.) JUDr. Miroslav Klinger úředník (státn. soc.)
- 9.) Václav Pauš ředitel těšánské školy.
- 10.) Karel Poláček úředník škodových závodů.
- 11.) František Plecháč obchodník, Blatná.
- 12.) Karel Hajšman předseda OS. F. S. Č. Z. Veselice.
- 13.) Jaroslava Krafková předseda Rady Čsl. žen.
- 14.) Václav Šimánek předseda Svazu v dopravě.
- 15.) JUDr. Jaroš Skála posluchač práv. Brěšice.

V dalších volbách do N. S. volily již si jednotlivé okresy poslance do N. S. ze svého středu. - Proto zvolen na podkladě tohoto Ladislav Soukup knihlár ze Spáleného Poříčí, který po nějaké době resignoval a byl za něho na zbytek období zvolen Josef Trhlík, člen F. Z. D. ze Zahradky. - V posledních volbách zvolen byl za náš obvod Karel Poláček dosavadní ministr těžkého strojírenství, - (1960) ze Starého Přemysla. - V okresní záložně hospodářské v Nepomuku (bývalý Kontribučenský obilní fond) zasedali za východní cíp nepomucka sice pámové: Moravec Pomeš z Čecovic č. 11., -

Jan Nový kuhlář z Měřcina, František Jirka rolník ze Zahradky, František Nový malorolník z Měřcina, - František Vaník rolník z Čechovic a Vojtěch Vaník rolník z Čechovic. - Ve Společném a záloženském spolku (Raifaisence - Karpelice) ve Vřecích seděli za naši obec: Václav Klus rolník čp. 10., - Jan Klus malorolník čp. 31 a Václav Klus ml. čp. 10., - v okresní správní komisi v Nepomuku seděli: Vojtěch Nový rolník v Sedlišti a Jan Kovářik křesťan z Vřecí. v okresním Národním výboru v Řestvicích seděli poněkud 1945. - Vojtěch Janoch ze Srb a Moravec Augustin z Čechovic. v okresním Národním výboru v Blovicích seděli Antonín Bárta ze Zahradky, - Miroslav Černý z Čechovic a Václav Šak z Čížkova, - pak Josef Komárek ze Zahradky, a v posledním čase zastupuje náš obvod v okresním Národním výboru Pžeu - Žil, - Jiří Červenka z Liškova. - Zastupcem v krajském národním výboru v Pžui, jest již delší dobu Antonín Bárta ze Zahradky. 1964.-1968. seděl v okresu Pžeu Žil Jan Chodora, ze Zahradky, který v roce 1971 byl zvolen do Rady okresního Národního výboru v Pžui - jihu.

= Zemědělské spolky =

Počátkem XX století vznikali na našich vesnicích různé zemědělské spolky. - Tak nejznámějším takovým spolkem byl jistě: Hospodářský spolek pro Sedlišť a okolí. Předsedou mu byl od počátku až do skončení Vojtěch Škřivan rolník ze Sedlště 13. Ze starší obce vstoupilo v člena 8 zemědělců a to: Micho Tomáš 56., Chodora Josef č 32., - Jela Tomáš č 33., - Moravec Tomáš č 11., - Jela Václav č 41., - Matěj Šachta č 12., - František Nový č 38. a František Vaník č 48. - Těmto členům věnoval spolek, bratřák na sezení jesele k společnému užívání, - rovněž mohly užívat společně se sedlišťskými hrudovky, - a žejek. - Pro členy objednávaly mazadla na vozy, vaskiny, petrolej, křivce, - ovocné stromky k sázení, vápno, hnůj a jiné věci. Spolek měl ráz svépomocný. Dalším takovým spolkem bylo Západočeské domkářské sdružení v Čechovicích v kterém byli drobní zemědělci a mělo ten samý účel jako spolek sedlišťský, - navíc mělo sečí stroj, který používali ti, kteří svůj vlastní neměli. - Zbývajícím zemědělcům obslaha-

la včelářská Kampelička želobrakárek, a i jiné věci potřebné pro zemědělské rodiny jako předchozí oba spolky včelárně uhlí. -
 Jiným vzájemným spolkem byl včelářský spolek pro včelů a okolí, - který svou dosud a jest v něm soustředěna většina včelářů z včelářské osady (10 vesnic) z naší obce jest asi 10 členů. - Účel spolku jest výchovný a vzájemný.

=Počátky družstevnictví.=

Snad nejpronejším družstevním děním na našem venkově byli uverni družstva l. z. Raifaisenky (lidově Rafajony) později Kampeličky zvané. - Založením spořitelnic a záloženských družstev, zasažena byla pádná ruka na všem lichvářským půjčovatelským peněz. - Byli to poněvíc venkovští Židé, - kteří půjčovali potřebným lidem na vysoké úroky peníze a tak vyssávali (bezpracným ziskem) kapsy venkovským lidem. - Starší lidé a hlavně naše rodiče, velmi pěkně uměli vyprávět, jak v mnohých případech připravili takovýto lichvář lidí úplně na mizinu. - Proto když se někde Raifaisenka založila, - pomlouvali si lidé tento podnik.

říkajíce, aby se nedávali za členy, že jest to zlodějna a že až to praskne, přijdou všichni lidé o movitý i nemovitý majetek. - Většina lidí jim věřila, ale jenom do té doby než se přesvědčili. - Když některý hospodář upadl do neštěstí (vyhořel, dobytěk mu uhynul a pod.) čekali si to vysečnicki jak se k nim peněžní podnik zachová. Když ale dostali velmi levný úvěr a šli stejným způsobem jako před neštěstím, byla to pro ně ledová sprcha. - Pomalu ale jistě opouštěli vesnice a stěhovali se do větších měst. - Do roku 1938 bylo už hodně Židů z vesnic vystěhováno, - poněvadž jim na vesnicích přestalo stěšit kvést. - Bohatší židé už ve venkovských městech nesídlili, - tam zůstali jen ti chudší, - ale i ty v době okupace byli internováni v koncentračních táborech a tam postupně okupanty umučeni. - Dnes uvidíte Židy jedině v Praze a to ojedíněle. -

=Vodní družstvo v Čechovicích.=

Hejcování (drenážování pozemků) dělo se v našem kraji už odedávna. - Vidíme to jednak z jednotlivých vyústění těchto primitivních kralivodů do polních cest, roklí a svahů. - Jestliže tímto způsobem odvodnili naši předkové větší pozemky, dopomohly se k zamokření cest, dolin a jiných nížlabin. - Proto se

dělali dlouhé otevřené příkopy, - aby z lakových to mokřin vodu odváděli. - Ale i to mělo své nevýhody, neboť, pasením dobytek lakové příkopy rozšlapal, oni se různým nánosem při deštích zanesli a obnovoval bylo, byla dosti těžká práce, - nehledě k tomu, že i osikování ruční, okolo příkopů nebylo snadné. - Proto počátkem roku 1908. - došlo ve zdejší obci k ustavení Vodního (melioračního) družstva, - do něhož pojal celý katastr čechovický, - břebež někteří majitelé pozemků této akce se neúčastnili, přibrazení byli na straně západní někteří rolníci ze Sedliště a i z jiných vesnic, přes jejich pozemky vodoteč svedena do veřejného poločíště. -

Nebyla to jenom meliorace pozemků, - ale také regulace čechovického potoku od jeho vzniku na lukách Vosenicích až po vyústění do poločíště na farních lukách i s průtokem potůčku z Hamzovic rybníčka, - do potoku u mostu. - Veškeré plány na tento vodohospodářský podnik vypracovala kancelář okresního geometra v Přesticích, schválilo C.K. místodržitelství v Praze a C.K. Okresní hejtmanské v Přesticích ve dvou vodoprávních řízeních v čechovicích. - Proti tomuto vodohospodářskému dílu, podal protest vrcheňský mlynář Václav Draský, (Davík) že při řízení závlahy na čechovické louky v době průsůchu, odnímání mu bude značně část vody a tím, že bude jeho mlýn krajně poškozen, nedostatkem vody. - Břebež již se chtělo s vodním dílem započít, úřady přiklonili se k vodnímu právu tohoto mlýna, a stavební

povolení nevydali, - dokud nebude protest vyřízen. - Značná část majitelů, - obávala se také finančních nákladů již vzniklých melioračními pracemi, vnašela strach do řad členů, - takže vznikl druhý strach a celé dílo se pozastavilo. - Do toho vzešla válka na Balkáně 1912-13. kdy celá řada našich českých vojnů musela narukovat do Bosny, Přímoří a Dalmácie. - Tato okolnost byla příčinou, - že meliorace a regulace uvízla na mrtvém bodě a příkypivší první světová válka oddálila všechno na neurčito. -

Velká záležitost opravdu spala až do roku 1925. kdy 11 srpna v noci přihnala se krutá bouře s průbojnými mračenami, která následovala velká povodeň, která nadělala hodně škody v povodí našeho potůčku. - Naše obec která měla obdržet asi 10.000 Kč na úpravu poločíště od Zemského úřadu přihlásila se na podkladě příslušných subvencí již poskytnutých byli Zemským úřadem a Zemědělskou Radou, o regulování čechovického potoku přes vesnici. - Žádost byla vykována, podpora na tento podnik zajištěna a tak mohlo být s jistotou přistoupeno k vypracování slavných plánů, - které vypracovali inženýři Zemského úřadu. - Po běžných formalitách přistoupeno konečně k realizaci. - Sláva celého podniku zadána plzeňskému podnikateli Ing. Aulickému, který pověřil slávbou k provedení slavní Václavu Šomolkovi rodnáku z Nechanic, který opravdu svědomitě celou slávu slavěl a doslavěl. - Rovněž i nový most musel být postaven, neb starý most silničnímu provozu by nevydržel a který rovněž v souchu uvedena firma pos-

lavila i s příslušným návozem silničním. Kámen na posočiště dovážel z lesa Hledčického a ze Svínákovce ale také ze skály na Mořavku, - od kterého konečně bylo upuštěno poněvadž nebyl dělný. - Když odevzdán byl posok k svému účelu, byl učiněn opět pokus o regulaci potoka a melioraci pozemků v podlvi, - ku kterému nás také donutili vedoucí stavby potoka od od Zemského úřadu a České zemědělské rady.

Opět byl vypracován dílčí plán meliorace a regulace v němž nebylo počítáno ze závlahy, - aby vodní družstvo nemělo potíže z vodním právem Dražického mlýna ve Vrčeni. Ale zase kamen úrazu, - bez projekce závlahy, neschválil zase okresní úřad tuto vodní stavbu a tak jsme se ocitnuli opět na mrtvém bodě.

Počalo se tedy vyjednávat s majitelem mlýna, který už více než 10 roků nebyl v provozu, neboť právní dědic mlýna zemřel a jeho bratr, který byl u Státních Drah úředníkem, nebyl ochoten bez úplaty se vodního práva "vzít". Za postoupení požadoval obnos 10.000 korun a proto bylo ode všeho upuštěno na neurčito.

Za doby okupace v roce 1943 v podzimu, bylo majitelům luk Vosenic, - po předchozím shlednutí pastvinářsko-lukářským referentem okresního úřadu v Klatovech p. Voračkem doporučeno, - aby na podkladě státního nařízení č. 141. - (kterého roku) zařadeno bylo o podporu na odvodnění luk a regulaci potoka na Vosenicích.

Za tímto účelem svolána schůze všech majitelů luk na Vosenicích a pod Hájem, včetně Zahradických majitelů a dohodnuto, že louky si odvodníme dle plánu vodního družstva z r. 1908. Proto bylo všechno dobře sepsáno a podepsáno a zařazeno o podporu, - která během tří měsíců byla vyplacena, - třebaže práce ještě nebyla dokončena. - Každý hektar byl subvenceván 5.000 Korunami. - Hlavníky s příslušnými drenážemi a posočiště vyměřil technický úředník od vodohospodářské sekce z Plzně. Výkop si musel každý majitel provést sám a tu byl zase kamen úrazu. - třebaže tehdy při svolání schůze všichni podepsali, že budou na svém pracovat, nyní některý se zdráhali uvažující, že se mu nedovolí svést vodu výkopu, a různé bezpředmětné pozučky namítali.

Proto však sloprocentně rozřešilo Vodoprávní jednání, které za tím účelem bylo svoláno. - Na určitý den a určitou hodinu svolání byli proti potvzení všichni zájmců. Za přítomnosti Dra. Tichého z okresního úřadu z Klatov, a Ing. Bendíka z vodohospodářské sekce z Plzně vysvětleno všem přítomným účel stavby a vodoprávního jednání, načež vyslechnuti zúčastnění sbrany. - Vojtěch Hérout prohlásil, že výkop dělat nebude poněvadž soused Klus 40. to nechce dovolit, - tedy prohlásoval i Václav Klus č. 10. - Naproti tomu Klus č. 40 prohlásil, že už jest starý a takové práce je pro něho není, - načež Ing. Bendík, znovu se jich optal, zda jest to jejich poslední slovo a oni

všichni tři spontánně prohlásili, že ano. - Pak se ujmoul slova Dr. Tichý, který řekl, že na všechny pozemky jest propočítána peněžní podpora a si každý nechlejí sami dělat, že okres žádá práci na těchto pozemcích podniku selské firmě, která práci zavazuje provést a nebude-li slávit obnos dodovaný státem, musí to protestující této firmě doplatit, - kdežto si co to budou dělat ve vlastní režii ještě na tom hodně vydělají. - Potom dal protestujícím ještě 5 minut na rozmyšlenou, - načež oni po uplynutí této lhůty zase spontánně prohlásili, že si všichni meliorační i regulační práci udělají sami. - Pak sepsán obsáhlý protokol o tomto vodním díle a právech jednotlivých majitelů a celý tento podnik dán k zápisu do Vodních knih. -

Loukám tímto se značně posloužilo, - a hlavně jejich majitelům, kteří mohli nyní povříti na těchto lukách všech sklizňových strojů a nebyti osudně puny, která o vánočních v roce 1944 udeřila (jakoby schválně) do jednoho z drenážních uzlů nemuseli se drenáže na těchto lukách nadto snruti opravovat. -

Když usvořeno bylo v naší obci Jednotné zemědělské družstvo v roce 1957. přistoupeno k realizování melioračního a regulačního plánu z r. 1931. - Všechny tyto plány opatroval po dobu okupace, - pisatel těchto řádek, a proto mohlo se ihned na podkladě tohoto řádati o odvodnění. Nyní už to nešlo jako kdysi, - když byli jsme sa-

možalným vodním družstvem, poněvadž obvodově spadli jsme do vodního družstva se sídlem v Nepomuku. - K opravě celého projektu v Poděvsi vyslán Ing. Moulis rodák z Rukosic u Mirosova, který sám o své vůli pojal do projektu mnoho pozemků které odvodnění nepotřebovali. První etapa prováděna byla ze shodanky na Kavkovně, Rybníčkách, Kublích, Uhelcích, Prostředních, Kopevatých, Okrazených a Začnicích Chlumcích. - Mimo kavkovnu všechny hlavníky i drenážní péra vyházel stroj jednak působený z nakladače a pak stroj speciální, který současně i drenážní bubky pokládal. - V druhé etapě započato na Dolinách a Topatách u sedliště a postupováno přes Šklín a pojaty do toho spodní hlavy roli u Křížku a na Velkých. - Posklizni pak z drenážování role na Předních Konech a louky na Trávníčích, - když před tím vyjezpáno koryto potoka z Trávníků až na Faruň luku. - Celá tato etapa prováděna speciálním strojem, který táhly dva pásové trakory a bylo se opravdu radost podívat jak číslá práce byla za nimi vidět. - Drenážní bubky dováženy z cihelny ze Sloda a bylo do per urovnávaly příslušníci, Lunaparku, a rodu Kolečů z Krasilova na Strakonicku. Mechanizace v tomto odvětví jest opravdu ne mší, ruka člověka urovná bubky v drenáži a spojí křídla s hlavníkama, - ostatní všechno

včetně zahrnutí drenážních pěr děla stroj. Kolik týdnů musela by lidská ruka pracovat, aby vykonala práci stroje za jediný den. - Jestliže celý čechovický katastr vzal bude do melioračních prací, - případně celý ekonomický celek, Měřín, Liškov, Čechovice, bude ještě mnoho stránek o tomto díle popsáno. -

=Kanalizace=

Když někdy cizí člověk zavítá do Čechovic, vždy při prohlídce obce, padnou slova, proč u nás ještě není provedena kanalizace, že obec naše byla by čistější a zdravější. - Toto jest tedy pohledem, že blížeji se musím rozepsati o tomto problému. - Když za okupace v roce 1940 seděl na okresním úřadě v Přesticích hejtmán JUDr. Josef Jec syn českých rodičů a horlivý vlastenec, obdržel jsem jednoho dne, spolu s řidičím učitelem Dobmanem písemnou obsílku, abychom se oba společně dostavili k úřednímu jednání na městský úřad do Nepomuku. - Vyšli jsme tedy ve slavnostní den a bylo nám opravdu divné, co se na nás zase bude žádat, neboť v této době byla každý den nějaká novina. - Tentokrát však byli jsme mile překvapeni, neboť pan hejtmán vřelě nás přijal a řekl: Před nedávnem byl jsem hostem vaší vesnice a tehdy poznal jsem, že u vás jest pracovitý lid, který si svoji vesnici chce mít, čím dál, tím lepší. - Proto když obdržel jsem určitý obnos od příslušného ministerstva na zkrášlení našich obcí, umínil jsem si, že také Čechovice musím pojmuti mezi ty obce

které zkrášlení hodují. - Podle mého rozdělovníku pamatují na Vaši obec obnosem 117.500 Kčunami, na Vás obou dnes záleží zda chcete tento obnos použiti vyhradně pro kulturní a hygienické využití Vaší obce. - Můžete si s nimi naložiti jak samy za dobře uznáte, - musíte však za každý odpracovaný týden zaslati vyúčtování okresnímu finančnímu referátu do Přestic. - Za tak krásný dar, jsme také dobře poděkovali a slíbili, že jen pro tento účel příslušný obnos vyčerpáme. - V nejbližších dnech svolali jsme čechovickou zámovou veřejnost, zvěštovali ji naše poslání a v této schůzi usnesli jsme se, že příslušný obnos věnovati budem na kanalizaci obce. - Vypracován byl pracovní program, ale něhož nejdříve se započne s kanalizací okolo školy, neb tato kanalizaci má nedostatečnou, a postoupí se prozatím od školy na konec obydli čp. 9. a od čp. 39, k čp. 13. - V další etapě zmizel by potůček od čp. 36 až k čp. 41 neboť by protékal dvěma výpusti o průměru 60cm. - Pak by následovala kanalizace od čp. 39 po pravé straně návsi do potoka k čp. 28. - Jako poslední etapa vedla by od čp. 36 po pravé straně silnice ve směru z návsi ku Důžku a končila by prozatímne u čp. 55. - Program práce byl řešen spravedlivým způsobem, - aby totiž každá část obce podílela se na kanalizaci a aby ty nejchoulostivější místa byli kanalizací potěšeni. - Každý občan mohl se svobodně na svůj náklad připojiti odpadem ze svého čp. - Počinem tímto nebyla ještě kanalizace skončena, - neboť se počítalo že tento dar městači na vybudování celé kanalizační sítě, že bude mluho v budoucnu

připojiti na kanalisaci všechna zbylá čísla popisná, - aby kanalisace odnesla všechnu nečistotu z obce, jmenovitě ze dvorů vysékajících močivku, splašky, záchody a podobně. - Tak jak program určil se také s prací započalo a během 10 dnů byla první etapa dokončena. - Rovný dováženy byli z vídeňské cementárny Fana Vaníka, který vyráběl nejsvědomitěji bylo výrobky. - Dlužno však připomenouti, že práci zapisoval a vedl pisatel těchto řádků, - písemnou agendu a vyúčtování p. řídící Tobrman, ku vši spokojenosti okresního finančního referátu. - Rovněž i zaměstnanci, vesměs domácí lidé, byli spokojeni neboť pracovali za hodinový plat a mohli si pracovní dobu přispůsobit svým možnostem. -

Před zahájením druhé etapy svolána byla schůze všech občanů, neboť se jednalo o úsek, na kterém měla práce urychleně postupovat, vzhledem k sekoucímu podlétku a tu se stala událost, kterou většina lidí nečekala. - Vedení celého laboratoru, bylo veřejně napadeno určitými lidmi, které pro osudu jmenoval nebudu, a moje osoba dokonce nemístně, - přijel jsem si nechat udělat kanalisaci napřed k sobě, (k nejbližší kanalizační rovině bylo 50m) a pak to budem dělat k bratřím (Moravec Josef čp. 41) a na ty za mossem, až co zbyde. - Slovo dalo slovo a v této schůzi se celý slibný podnik rozbil. - Ani řídící Tobrman a ani já a ani žádný jiný, nechtěl za této situace podnik vésti i přes to, že nás okres několikrát upozorňoval, proto celá akce ztroskotala na páru nevědomělých lidech. - Veliký zbytek podpory propadl ve prospěch města Nepomuku, které si za ten zbytek opravilo Spitalní rybník, a potočiště.

Takové jednání budí vyziskou pro všechny, tento zápis čtoucí, aby nedopustili k podobným výhrzám, které jsou v neprospěch celku. - Celých 21 roků to trvalo, nežli se v pokračování kanalisace započalo. - Na jaře v r. 1961 přeci místního národního výboru vybudována byla od čp. 29. k čp. 41. kanalisace, ve které bude v budoucnu pokračováno. -

Dlužno se však zmíniti, že od čp. 54 a ze zahrady čp. 21 svedena kanalisace, včetně odpadu ze šermy mléka - pod šermu mléka vyúsťuje do potoka. - Od vrat čp. 39 přes náves v horném směru na střed čp. 29. zbudován v roce 1928-32 kamenný kanál do něhož vyúsťují obě kanalisace jak od čp. 13 tak i od čp. 9.

=Býčí svatba=

Ani sám nevím zda pravidla českého jazyka uvádí toto pojmenování. - Mám za to, že název jest starý stejně s osídlením této země, ač nemá ten pravý smysl, jak by měl být správně nazýván. - V praxi to byla hostina, kterou uspořádal obecni pastýř (slouha) při sesejpání naturálních požiteků od jednotlivých majitelů dobytka. (Na stránce 25. - I dílu Dějin obce lečovic) se o tom obšírněji rozepisují. - Každý pastýř choval býka, kance, berana případně i koza, a za připouštění na plemence dostával podle ujednání buď peněžité plat a naturálie, anebo pouze naturálie. - Kromě toho provozoval funkci zvěrokleště u kanců, býčků, kozů a beranů a zasekával ovečkám ocasy.

Za tyto výkony dostával zpravidla peněžité odměny. - Odměny jak naturalní tak i peněžní splatny byly v pozdním podzimu, - když už zapadlo a nebylo už jiného na práci. - Tehdy byli občané vyzkoušeni obezřetným, že ten a ten den bude se sesépat obilí pastýřovi, (případně husopasovi a zvoníkovi) a zpravidla volena byla sobota. - Předem už bylo dohodnuto kolik mírek (měric) kterému se bude sesépat, a kolik se sesype každým poplatníkem na společný večírek, - který se večer toho dne konal. - Místa pro sesépaní byla v hostinci, kdež každému se vysypalo na hromádku. - Tak zvoník měl svůj kopeček, husopas rovněž, - pak hajný dostával za hájení soukromých lesků, - potom se sesépal pastýři do pytlů a naposled pro večírek. - Toto obilí se pak prodalo a za stržený peníz se bunžirovalo. - Učilým příspěvkem pastýřovo byl večírek nadlepsen. - Tak se v zdejší obci od nepaměti postupovalo. - V dřívějších dobách to byli večírky s velmi dobrou úrovní, - postupem času politické strany a brátní boj na vesnici postěvil dobrou pověst těchto večírků, seipek, bítčích, svadeb, pak pleměnářský zákon udělal veliký škrt přes celý tento dochovaný zvyk. - Dnes už se nic podobného na vesnicích neodbyvá. -

= Zaječí moč =

V dřívějších dobách zpravidla mívali na vesnicích pronajatou honitbu „páni“, tím byla

myšlena vrchnost, v našem případě majitel zámků Zelené Sloupy. - Za jejich hry konaly se v honební sezóně 2 nanejšší hry hony. - Na tuto událost přizváni byli všichni majitelé pozemků, - dělníci z lesa jako nádhončí a celá řada střelců. - Když se odbyvala poslední honitba uspořádána byla hostina na níž pořádáno bylo jídlo ze zastřelené zvěře a pít co kdo vypil. - Jako odměnu obdržel každý jednoho zajece zastřeleného. - Této hostině se říkalo ličově „zaječí moč“. - Když v pozdějších dobách pronajímala se honitba výhradně domácím pronajímala se se honitba výhradně domácím uchazečům, nebylo to již to co bývalo kdysi. - Každý ze společníků měl v úmyslu na pronajmu bydlet a proto myslivost musela jít stranou. - Jeden před druhým se schovával a soužil co nejvíce zvěře postřílet pro sebe. - Mynější myslivecké společnosti řídí se zákonem o myslivosti, - doufejme že to uvedou na pravou cestu. - Zaječí moč však již nadobro pomínuli a místo nich konají se tak zvané „Poslední leze“. - Jsou to dozvuky po honitbě, ale už ne na poli, anebo v lese, ale v hostinci u piva, hudby, vyvicholice launcem a různými anekdotami a mysliveckou latinou. - Kromě toho v masopustní době pořádají myslivecké společnosti svoje plesy a mnohdy se musí člověk podívat, - jakou krásnou a přilehovou dekorací jsou zdobeny launcem místnosti a jakou bohatou dombolou ze střelených drofů zpestřuje se myslivecký bál. -

= Truhlář - humorista =

Na našich vesnicích, čas od času, vyskytne se člověk, který po celý život dovede obveselovat celé svoje okolí. - Takovým jedincem byl čičovický rodný Jan Nový, syn rolníka - Františka Nového z čp. 38. narozený 18/5 1852. Když v roce 1864 vychodil vídeňskou školu, uvažoval s rodiči jakému řemeslu se má vyučit. - Za tím účelem vyhledali jednoho z těch mužů, kteří shromažďovali po obcích mladé chlapece, kteří se chtěli učít nějakému řemeslu a vodili je do větších měst, kde se jim obstarávali místa a za to od jejich rodičů dostávali určitý předem sjednaný peníz. - Někteří formani sakrovou funkci zastávali a to nejvíce ti, kteří jezdili do Budějovic, anebo do Vídně. Tito zpravidla některého jedince vzali sebou do sedačky na vůz, za to si o kterých jsem v svrchu psal, vykonávali cesty i do vzdálených míst pěšky, když dopravních prostředků nebylo. - V našem kraji působil v této době jako "parafira" nějaký Šmuk. - Tomuto výsečníkovi dali naši Nových, na starost jejich syna, aby jim jej v některém vídeňském řeznictví dal vyučit. - Ještě samozřejmě, že příslušný poplatek za umístění, museli rodiče předem zaplatit,

a to se stávalo osudným tímto učením. V mnohých případech, když už dobytý sprostředkovatel došel s uchazečem až do Vídně a nemohl jim místa opatřit, - nechal bylo na pospas ulici a zhrabí se jim. - A něco podobného bylo i s Janem Novým. - Ten oclnul se samojedním na ulici a sprostředkovatel Šmuk byl ten sám. - Chodící po ulicích uplakaný stal se nápadným strážníkovi, - proto se jej ujal a s otcovskou pečlivostí opatřil mu místo v jednom řeznictví. - Chlapci se z kraje zhlýskali, ale později si pomalu zvykali, třebaže učení bylo těžké a práce namahavé. - Tehdy odhodlal se poslati domů dopis v němž mimo jiné psal: "Jakživ jste to můj tatíčku neviděl, co jest šadý ve Vídni těch povídek. - Šmuk se jich solik natřel, že jsem jej víc neviděl." - Když už se asi 3 měsíce učil, pojednou se roztonal a na radu lékaře musel učení v řeznictví přerušit poněvadž bylo namahavým a vstoupiti do učení jiného. - Proto si opatřil učnovské místo v truhlářství a tomuto řemeslu se také vyučil. - Když poprvé se jel podívat na domov, už přijel po nové dostavěné železnici. - Ve Vídni pobyl plných 9 let, a když se vrátil na Svato do Čech máje v řemesle dobré zkušenosti pomýšlel na osamostatnění. -

V té době hospodařil na čp. 17 v Měrcíně, které mělo asi 30 stýchů pozemků, nějaký Hájník s manželkou a synem, - a se do rodině událo se polidování hodně nešťastí. - Když měrcínští občané oslavovali posvěcení v hospodě u „Potřebu“, pobuřoval se v okolí něznámý chlap, který rovněž přišel do hospody a veselil se s oslavními. Patrně se opil a dělal výbušnosti a proto sáhla se roačka, při níž byl syn Hájnicko zabít. - Proto byl pachatel zajištěn a poslán pro čelníky, - jaké však bylo překvapení, když pachatel s čelníky již nešel a proto jednání byli dva muži, kteří svazaneho vraha spolu s čelníky odvezli na brakaři k soudu do Nepomuku. - Ponevadž cesta byla samý výmol a vrah ležel na ostrých polenech v půli cesty prosil, - aby jej rozvázali, že půjde pěšky, - ale muži už nevolili a vraha za velkého naříkání do věznice dovezli. -

Z důvodu těchto pozůstalí rodiče se usnesli, že chalupu i s pozemky prodají a to se velmi hodilo Janu Novýmu a jeho rodičům, kteří celou dluho usedlost zakoupili. - V 24 letech oženil se s Marií Maškovou, (Kojanů) z Přebudova s níž měl 5 dětí, 4 dívky a 1 chla. Byl to muž velké postavy s tv. Hranáč a byl dovedným bruhlářem. - O novém přisobití

zařídil si bruhlářskou dílnu a počal zde provozovat řemeslo. - Byl povahy veselý, - humorný, - pravý lidový vypravěč. - Ve volné chvíli a zvlášť pak za nedělního odpoledne navštěvoval bedlivě řájezdni hospodu na Maryánci a tam při sklence moku obveseloval celou stolní společnost, - aniž by někoho pohněval. - Na Maryánku scházela se proto za nedělního odpoledne hodně hosti odevšad ponejvíce však z Čechovic a ponevadž starý bruhlář znal velmi dobře řájezdni poměry, nejvíce s čechovskými vtipkoval. - Jeho mladší bratr Josef, který pokračoval v samou živostní dráhu, - ale s tím, že byl krejčím a žil také v Měrcíně, na chalupě „Šiškovské“ a proto všeobecně byl nazýván „Šiškou“. - Byl také milovníkem humoru a navíc, - povídal-li o něčem, nezapoměl popsat „našeho Hlonzu“ jak bruhláři říkal. - Já jednoho nedělního odpoledne po obejiti úrody šel jsem se ochladit nějakou sklenkou na Maryánku. - Tam už humor běžel jako na pásu a s vyprávěním grova začal starý Šiška říkajíc: Loňského roku po senách, přišel k našemu Hlonzovi starý Pantona z Dojic, aby při udělení pro jeho dceru nábytek, že se po žních bude vdával. - Hlonza z radosti slíbil, - ale od toho času mu nastalo mutaci. - Když chodil sady přemýšlel, jak by nábytek snadno a rychle udělal a z mála dříví. - Jednou praštil dřív s praci zapíchl krásy do vozu a že si přiveze jele z Hájku. - Solvaže vyjel z

dvora ani si na vůz neseďmle, protože poře-
boval přemýšlet, - a on nejlépe přemýšlil když
jde před kravama máje složený ruce na zádech
a opat v nich. - Já jsem hned za ním v pasách
vedl krávy na pahorek k Dořicom na pastvu
a když jsem viděl Honzu, že zase přemýšlí zasa-
mulo mě na mysl nějaký řet mu zkopit, a proto
když přijel na křižovatku ku kapličce, já jsem
svoje krávy nechal stát a Honzovo kráve jsem
sundal řezové pároží, položil na zem, jeho
krávy jsem složil po silnici k Dořicom a on
opat sáhnouc spěchal k Hájků. - Já jsem s
jeho kravama šel do chalupníkové jetele,
aby se napásly a s mými kravama jsem
si pospíšil za ním. - To víte on jest hodně
našvídlejší on nic nevěděl a proto jsem na
něj řával: - "To se jdeš oběsit do Hájků s
tím provazem?" A on aniž by se ohlédl na-
zpět povídá: - "Co pak vole nevidíš že jedu
pro jetel," - a do toho budeš vázat do tý oprasě-
řikám mu, - a v tom on se obrátil a když
viděl co je, - musel jsem rychle utéci, - aby
mě tam nějakou neviděl. -

To víte sousedi jest to svasa pravda co mě ten
náš Josef zkopil, - říká buklář, - ale já vám
také na něho musím něco říci. - A když zase
započal starý buklář vyprávěti následovně:
Nášeho Josefa měli rodiče ze všech dětí nejra-
ději a proto když se měl jít učiti krejčím do
Vídne, zjednali mu příležitost ku svezení u

starého Douška, Olej který tehdy formauil
na Vídne, - takže nemusel šlapat po svých,
jako jsem šel já. - Učen mu slo pravidně, to
víte, že se toho moc nenaučil, - když ještě dnes
neumí pořádně přišit knoflík, - ale za to
znal každého vídeňského štrýčáka a s to-
zas dobře jeho. - Josefovo darebáctví podporo-
val sám mistr, poněvadž na něj nebyl přísný
a proto se slalo, že jednou v podvečer, když sa-
síček pomáhal děvečkám pásť krávy v Lípě,
uviděla jedna holka jak mezi obilím někdo
k nim přichází. - Pohledli lepší a vidí, - že
jest to jejich Josef, - kalhoty na kolenou, řad-
nici a kabát na rukávech roztrhaný a z
klobouku pandle vdole. - Když ho šatíček spa-
děl sprásknul ruce, - popadl liškovku a hnál
Josefa přes dráhy k domovu. - To víte, že i maminka
mu jich na řadnici naložila a druhý den
musil mu Vojta Krejčojc ušít nový šaty,
aby v příštím dnu oločil oň a vrátil se tam
odkud přišel. - A skutečně šel den užděle
přes dráhy bryčka, aby šatíček vyvezl Josefa
do Sedlice, aby potom pokračoval po svých
po císařské silnici do Vídne. - A sám před
Sedlicí udělil mu příkazání, že dříve se
nesmí vrátiti až bude řádně vyučen. -
Snad náš Josef aspoň zdánlivě, sekal dobrotu
pravidelně psal domů dopisy a na místě
vydržel celou učební dobu. - Když potom
se vrátil domů, byl slušně oblečen avšak
řádných zavazadel domů nepřines. -

Proso se jej rodiče sázali, kde má kufra
který mu poslali peníze a jiná zavazadla -
a on blahovolně říká, že si to nechal na ná-
draží, že to bylo moc těžké. - Proso se domlu-
vil s tatíčkem, že to ráno v brýčce přivezou. -
Náš tatíček nemohl ani dospát bez věda-
vosti kolik toho se "šlaci" přivezou a vše jak
to dopadlo? Do brýčky ráno zapíákli a násed-
li, ale dojeli jenom na knížovanku, - sam se
náš Josef tatíčkovi dožal, že na nádraží
nic nemá, - že si přivezl jen to co má na sobě.
Proso se náš tatíček už nevrátil přes náves do
mů, ale stočil povoz na levo a přes dráhy při-
jel s prázdným domů. A jakou odměnu za to
dostal náš Josef od rodičů do si můjete domys-
let. - A jak ho tedy vidíte, řemeslník z něj už
do smrti nebude, - pouze culíkář v Měrcíně. -
To už zase byl Siška na nohou a říká: "Copak,
na něm lidičky chodí, dyť jest to Honza a do smrti
z něj Franta nebude. -
Potom zase kuhlář počal vypravovat o Tondovi
Dolejších / nových / asi následovně: Naši Dolejších
s kterými jsme byli příbuzní, měli kopee děh,
z nichž nejvíce vynikal Tonda. - Byl postavy vli-
ké, - povahy veselé, pravý rošťák, který si nikdy
žádnou starost nepřipustil. - Proso je o něm
dělsví žádnou starost nejevil, dali jej vyučit
řemeslu krejčovskému. - Po vyučení pobyl pár
dní doma a pak jej rodiče vyslali na zkušenou. -
Máma mu napekla placky na cestu a on s nejnut-

nějšími věcmi vše vsrčil do rance, rozloučil se
s domácíma lidmi a vyšel na dvůr. - Jeho sáta
při doprovodu přes zahradu počíral dvířka u
dřevníku a řekl mu: "Ne aby si byl dřív zpátky,
než by dvířka oschnou." - Jen se nebojse tatíčku,
řekl Tonda, ty dvířka už budou dávno suchý,
až přijedu nazpět. - A už vykročil pravou, aby
přijel to bylo dobře. - Tatíček s mamíčkou se dlou-
ho za ním dívali, až jim zmizel s obzoru. -
První den se Tonda dostal na noc do Sedlice.
Za dněma sešel se s dvěma krajaňkami
s kterými obešel několik mlýnů. - Hospodský
mu opravil kalhoty a proto neplatil nic za noc-
leh i jídlo a schůtí ráno vykročil po silnici
k Písku, - sam už šáňel práci, ale bylo mu řeče-
no, aby šel do Vodňan, tam je zahradníci roze-
drou hodně šalsiva a sam, že vrčíse práci dos-
sane. - Přidal tedy do kroku a nežli slunce
zapadlo byl na místě a hned se počal snažit
sehnat práci. - Mistři krejčovští už měli "fairum"
a proto s ním nechleli ani moc mluvit o dka-
zující ho na příští den, - proto musel zajít do
k. z. "Okresní stravný", kde už bylo podobných li-
di víc než dost. - Zde obdržel po předložení pra-
covní knížky nocleh, večeři a snídani a proso se
Tonda jako doma rozložil na pryčnu a po večeři
usnul. - Nebvalo dlouho noležníci se mezi sebou
seprali a so Tonda probudilo a solvaže si promnul
oči spozoroval, že všechny svršky i z rancem jsou pryč.
Proso se vrhnul mezi rváče, - doufaje, že aspoň něco
dostane zpět, ale místo toho dostal velkou ránu

holí přes pěst pravé ruky, takže v momentu nemohl s rukou poknout. - Co sedí, - s rukou pracovat nelze, všechny svíčky jsou pryč, - jiného nezbývá než se vrátit domů. - Proto jakmile se rozednilo, nechal si dát ruku na facku a tou samou cestou vrátil se k domovu. - Když druhého dne se schylovalo k večeru Tonda Novejch už nařezoval od Budislavie po pěšině přes Slaj měřácký, - k čechovickým polím za Lipi. - Ale kámen urazu, - na obecních drahách v Lipi dosud dělali čechovičtí paslevec s dobytkem a to Tonda nechtěl, aby to každý věděl, - je už se je zkuseně vrací a proto šel do Morávkoje pahorku na Pláni a odsud sledoval až poslední paslevec je drak odvede. - Pak si pospíšil, aby za šera se dostal domů. - Na zahradě u vrátek si vzpoměl na otčovo přikázání a i na to co sám řekl a proto šel do světnice, - ale po schodech na půdu a zde si sedl u holubníku. Nad Slajem právě vycházel měsíc, - když maminka vyšla na zápraží a s povzdychem zvolala: "Kdepak se asi náš Toník dívá na měsíc", - když to zaslechla malá děvčeka, rampoušek, hned řekla: "Že se Vám panimámo divím, že se Vám po tom Tondovi líným pořádku slyská". - V tom momentu vystřel Tonda ruku skrz díru z holubníku a zářval: "Kdybych já byl doma, jako že jsem ve zvězíně, - já bych se rampoušku naložil". - To máma seznala, že to není zjevení, ale že už je opravdovský Tonda doma a proto jej

pojmul do náruče, - a hned byla celá chalupa na nohou. - A ještě o jedné lehkovážnosti Tondově chtěl bych se zmínit říká starý truhlář. - Když Tonda Novejch byl prošlý vojáčkem našel si v Dožicích u Závěské holku, a proto se u Novejch připravovali k veselce. - Tenkrát bývali veselky velkolepé, - neboť všechny hosty pozváni byli koláři s kterými se muselo osobně doručovat. - Když konečně nadešel den Tondovy svatby a hosté už se sjížděli majetnou zřítelňáčkou, že se Tonda ztratil. - Byl proto hledán v sousedstvu, v hospodě, v bydlíštech mládevců ale kde nic, tu nic, Tonda nebyl. - Všichni byli v rozpáček co sedí, - když tu někdo namítnul jest-li není za Pěšků stodolou, - že tam kluci učí psíky šakat. - A poslali tam jednoho ze sousedů a opravdu Tonda s Frantou Štěpkem spassoušky, brenovali psíky v malém voříku. Byl za to od rodičů před všemi svatebčany plísněn, - ale Tonda do smrti žádný nepředělal. - A ještě jednu vzpomínku na starého truhláře mám, že mě kdysi vypravoval. - Bylo prý to na sklonku minulého století, když velká povodeň pobouřila Karlov most v Praze na což se mnoho zvědavců jezdilo do Prahy dívat a mezi těmi to byl i Jan Nový. - Byl tam právě v době, - kdy už na místě byli stavěle a inženýři a rokovali jak most postaví, - aby jim voda neškodila. - To Nový pozoruje dohlížel odvahu a přistoupil

k jednomu staviteli a řekl mu: „Tu je horaci
svášim mostem, je vše sady jako mlhy a neví se
si rady, - to u nás v Měříne jsme taky slavili
most a neměli jsme žádný plán, žádný in-
ženýr ani stavitele a já jsem než obvyčejný předsta-
vený obce, postavili jsme jej tak dobře, že nám
jej do smrti žádná voda nesebere. - A to jde
z toho chřtína co jest u Dožic, říká stavitel,
já bych se k vám šel podívat, mám sam
přítel šeden cestu na velkostatěk, abych viděl
to vaše umění. - a opravdu přijel a musel je-
nom konstatovati to co Noj v Praze říkal. -
Obdivoval se jak důmyslně veden je náhon,
jímž protékala voda pod most a jen se zvě-
davosti se optal jestli pod mostem nebudou
slavět mlýn... Byli potom dobrými přáteli
a každoročně si přijížděl pro dobrý med.
Škoda, že už lito dva staří vypravěči nejsou
na živu, - mnohdy si na ně posluchači vzpo-
menou a já aspoň částečně jejich vykladu jsem
zapsal, aby nepřišli k zapomnutí.
V dnešní době už nejsou takový lidé jakoby
vali jindy, - za pouhou pomluvu, třeba jen
žertovnou, ocnou se lidé předprokuráto-
rou, - aneb obecní trestní komisí, - a tak
všechny ty příhody i osobní zážitky, pokud
nejdou přímým zúčněním, - přicházejí poma-
lu, ale jistě k zapomnutí. - Jestli škoda
pro venkovskou, kulturně osvětovou, národ-
pisnou a regionální práci. -

=Slavení korábu.=

U nás v Čechovicích udržoval se až do ne-
dávná zvláštní žertovný zvyk. - Proč se to
dělalo jsem se nemohl od žádného, byť i
nejstaršího občana dozvědět. - Osvátcích
svato-dušních, leluicích, zpravidla v sobotu
před Božím Hořem večer, sešli se na návsi
skole odrostlí hoši, - aby se domluvíli na
slavení korábu. - Rokování započalo, když
už domácí lidé, pokroužení byli v spánek,
aby nikým nebyli rušeni a mohli si udělat
plán. - A teď co jest to ten koráb? Veliký
kopeček všeho možného karaburdi sneseného
na návěs u kapličky jako pluh, kolečka,
šrakare, sbírací dědky, dvířka a prostě vš-
ehny možné věci co hoši po smě naleznou. -
Celá obec rozdělena jest na dva tábory a proto
někteří hoši zůstávají na návsi, - dávají na
celý podnik pozor a mají přichystanu v nádo-
bách vodu, - ostatní hoši snášejí věci, a to tak,
aby každému majiteli domu, něco odnesli na
koráb, - aby si proto musel ráno dojít. - Šane-
li se, že některý majitel hlídá si doma svoje
věci, nebo pes prožene vešlece, - spraviť ho hoši
co jsou na návsi a pokropí aneb polejou vodou
soko, - kdo kluky prohání byt by byl třeba jen
v nočním prádle. - Pamatují se, že celou řadu
let mívají na korábu sáně od šracků, ať
je třeba majitel svázal kelyzem a uřamkl na

zámek, vždy je hoši na koráb odnesli. - Jako podklad pro koráb byl spravidla kovárův vůz v korbě. - Když jednou vůz uschoval, vzali chlasci ve své horlivosti vůz Maděňákovi, který byl toho času starostou. - Kousek cesty si vůz na sochorech poponesli, - aby jízda nedělala rachot, - a pak s ním jeli. - Na polovici cesty poskali starostu, - jdoucího z hostince. „Po-
jste byli kováři, zase pro vůz“, - dohazoval se a ještě pomohl chlascům sláct vůz až na náves. - Když přišel domů, už ani neprohlížel, má-li vůz doma, protože se spolehl, že tam ten vůz je kovár. - Také však bylo jeho překvapení, když se ráno probudil a vůz pod šlépěm na dvorku nestál, musel si proto jít pro něj jako si dříve. . . .

Obchodník Palacký „Cimbál“, měl sice u svých vrátek nápis: „Pozor, zlý pes“, - ale našim chlascům nevadilo a psika i s boudou odnesli a dali jej na nejvyšší místo na korábu, - aby prý hlídal. - Do vozu byli zapřaženi za slámené povřísla strouha-
cí dědkové a mnohdy jich byla celá řada. - Aby se děvčata neposmívala, musela si také na náves pro stoličku, na níž do-
žila krávy a zle se durdily, když jim tam chlasci vyřezali nějaké kosočtvercové ozdoby. Nechyběla tu ani koza, - uvázaná ke kolu, jejíž mekot zvyšoval veselou náladu občanů.

Naši hoši však byli také solidní. - V pohmůžce „Hledvichádě“ neprováděli tento řet, - ale za-
to na místě kde stával koráb umístěna byla vigneť s nápisem: „Za příčinou oku-
pace, - neprovedla se ta legrace.“ - Už po ně-
kolik roků, nejsou letnice obveselovány korá-
bem, - staré zvyky smahem mizí z našich
vesnic a místo těchto zakořenuje se mezi
mládeží moderní sport hokej, - kopaná a
jiné kluby sloužící silné výchově mládeže.

=Binkání.=

Slovo toto nenajdeme v pravidlech českého
pravopisu, ač na našich vesnicích to bylo
slovo obvyklé a běžné. - Zvlášť u vesnické mlá-
deže bylo oblíbeno a hojně užíváno. - Nejdříve
co znamená toto slovo. - Chce-li mládenec,
anebo někdo jiný, postrasit děvčata v lo-
nici, zaklepá jim v nestřeženém okamžiku
do okeního rámu malý křebíček. - S přicho-
dem večera zaváží se na tento křelík slabý,
ale první prováček natočený na klubičku
křebas 50 a i více metrů dlouhý (podle potře-
by) a když ten, kterému má být tento řetlík,
způsoben ulehne k spánku, počne ten který
ještě na konci prováčku, asi tak jako hudeb-
ník binkající na strunu u basy, binkat na
prováček, což způsobuje u bytu děsivé drnče-
ní okna. - V okamžiku jak okno započne
drnčet, musí každý opustit lůžko a hledat
příčinu. - Vypravovat mě „starý Bartík“, -

Kraulišek Sládek z čp. 30. "velmi řetovný člověk" jak sakovými způsobem zlobili starého Kolovratníka Adamce čp. 24. Chalupa jeho bývala před čp. 31. proto si sy. kteří mu brnkali vlezly do šenkýřovo zahrady a odtud prováděli lobroviny. - Nejdříve před východem u chalupy rozložili dlouhé bodavé trny, aby až mu počne okno dínčet a on v rozčilení vyběhne v ložním prádle dveřmi ven, vskočil rovněma nohama do toho trnu a popíchal se. - Jest jistě, že to nebyl dobrý řet, - ale tehdy stačilo. - Když kluky prohnal, případně některé mu prstem našlehal přes záda. - Jindy zase se obstarali většími sabuly skla, - dali řebříky k Adamcovu komínu a na otvor v komínu je položili. - Když pak u Adamců zalopili, všechny dým šel z komínu spásky a rozložil se po celém slavení a všude čpěl. - Proto uhasili oheň a šli se dívat do komína, - ale s ohniště v černé kuchyni viděli skrz komín modrou oblohu. Rozdělali proto znovu oheň a ono to bylo zase tak jako dříve, - nevěděli si už rady, až jim z nové chalupy poradili, aby se podívali na horu na komín, jestli jim tam někdo nedal sklo. - I vlezl tam starý Adamec a už se nezlobil neboť měl

velkou sabuly skla k zasklení celého okna. Po smrti starého Kolovratníka zase kluci školou povinný házeli kamení do komína, - ono se to totiž z meze nad chalupou dobře do komína sřefovalo. - Mnohdy mívala babička celý košík kamene na ohništi před pecí a proto zasklá-li kluky také je prohnala. ... Dnes už není této chaloupky, - která kdysi sloužila za chabě porybného, když proslíral se v ložku veliký rybník vrchnosti Zelenohorské. -

Pelice 23 obcí, 18¹⁵/₅ 48.
= bývalého panského Zelená Hora. =

Velestavný Národní výbor!

Vděčně upínají i občané panského Zelenohorského neunavenou, obětovnou vytrvalost, jižto velestavný Národní výbor pravý prospěch naší milé vlasti vyhledává a ochraňuje. - Zdejší rolník, obecní řád a poklid milující, o blahodárných událostech za našich dnů několika lidumilů poučen a o znovu nabytí občanské své důstojnosti, o níž s odva kusem měl, svědomitě upovědoměn jsa, s úplnou důvěrou pozdvihuje ruku svých k upřímné malce kaze, k mužům, jenž při nynějším

politickém převratu pevným krokem, avšak rozsáhlé a opatrné zhoubnému rozkolníctví vsílíc kráčeji k mužům, jejichžto posvátným snažením vlastenecká mysl víc a víc se probuzuje čistě a posilňuje. - Níže-psaný za zlatá čest si pokládá, že na žádost a ve jménu všech 23^{ti} obcí zdejšího panství nejvícejší díky a neobmezenou důvěru jejich v šlechtnou a celému národu, ano i celému státu veleprospěšnou činnost veleslavného Národního výboru tímto vysloví a ověřením opisem přiloženého protokolu osvědčiti může. -

Vrchní úřad panství Zelenohorského
dne 15^{ho} května 1848. L. Urban vrchní. -

= Protokol =

Zaveden dne 13^{ho} máje 1848 na vrchním úřadě panství Zelenohorského u přítomnosti níže podepsaných.

= Předmět =

jest vyjádření představených obcí panství Zelenohorského za k. krajským dopisem od 8 l. m. a r. čís. 443 pr. na dnešní den k tomu cíli svolaných, - aby si občané volili voliče, kteří by pak sestoupivše v okresním místě poslance ku sněmu ve Frankobrodu nad Mohanem voliti měli, - aby tak děmilo poslauci český národ samo zastoupen byl. -

Vrchní úřad, uznávaje velikou důležitost této věci, - měl za svou povinnost, shromážděným představeným obcí nejen obsah svolání centrálního výboru ve Vídni od 20^{ho} dubna s. r. v známosti uvést, - ale i schopnostem prostých rolníků přiměřeně a však důkladně a spravedlivě jich poučiti, jak český Národní výbor u její královské milosti proti oné dole své představení učinil a co ministerstvo na to ustanovilo, a pak jaký byl někdy účel německého spolku a jaký dle návrhu základní úsavy německé říše má být nyní. (Národní Noviny č. 26. r. 1848)

Náčej onino představení následovně se vyjádřili:

My nemůžeme voliti žádně vyslance do Frankobrodu, protože:

- 1) Jsme Češi a Čechy chceme býti a zůstati, a proto každému olivu německého žitlu, se opíráme; - a jest nám to věc zcela nová, že jsme prý k Němcům patřili. -
- 2) Chceme věrnost králi a pánu našemu Ferdinandu V., slávu a mocnost celého státu zachovati. -

Frankobrodští zamýšlejí ale zeslabení Rakouska a republikánskými zásadami i záhuby jeho. - Z těchto příčin nemů-

žeme se dostavili ku nížádnému volení poslanců do Frankobrodu a proto i tímto přejmeme se ohražujem, aby nížádný poplatek k tomu cíli na nás se neuvaloval. Žádáme dále ve vši uctivosti, - aby slavný k. krajský úřad ne nelibě přijímal i ráčil, - totiž jak velice jest podivení naše, že se nám Čechům věc taková nabízí, - ktera se skorem bradě proti národnosti české, proti králi a přámu našemu a proti zachování celosti rakouského státu vyrovná, proti kterážto věc Národní výbor náš a mužové svou láskou a věrností ku vlasti a králi plápolající veřejně a s důvody nepodvábnými se prohlásili. Prosíme dále ve vši uctivosti, - aby slavný krajský úřad onomu výboru ve věci, jenž se centrálním nazývá, - ráčil dobrotivě vyjeviti nesmírné udivení naše nad vyběhnutím jeho, kteráž jako nářek ku volení vypadá, - nadě drzou vřavostí, kterouž za nás poslance voliti chce, - kdyby přijel se k tomu schopných mužů nenašlo. Prosíme, - aby slavný k. krajský úřad tomuto výboru ve věci vysvětlil i ráčil velikost této úřádky národu českého a spolu provinění proti samostatnosti jeho, a že máme svůj Národní výbor v

Praze, ten nám jistě dobře a spravedlivě doradí; v němž jsou mužové rozdílných sice stavů, - ale všichni neporušené věrnosti k vlasti a králi a proto jen tento výbor za nás a národ zastupující uznáváme.

Josef Palacký obrychtář, Franz Moravec
rychtář čechovický, - Jakub Němád rychtář
z Mileč, - Matěj Šabat, rychtář z Topč, - Ma-
šej Otec rychtář klášterský, - Martin Fandík
rychtář liškovský, - Josef Brejcha rychtář
ze Soběsuk, - Josef Pláček rychtář z Nové
Vsi, - Josef Cygler rychtář z Prádkla, - Martin
Pop rychtář novotnický, - Ondřej Němeček
rychtář z Měcholup, - Václav Kolářovec
rychtář ze Záhoří, - Tomáš Rojik rychtář
sedlišský, - Matěj Berkovec rychtář ze Šrb,
Václav Mašek rychtář z Přebčic, - Josef
Škala rychtář z Měrcína, - Tomáš Zitek
rychtář ze Dvorce, - Josef Jakubčík rychtář
z Kozlovic, - Vojtěch Kubík rychtář ze Čme-
lín, - Jan Mašek rychtář ze Felvice. -
Tím se protokol uzavřel a byl podepsán!
Ljudevit Urban m. p. vrchní a právní. -
František Novák, m. p. aktuár. -
Od pravomocnosti panstva Zelenohorského
dne 14^{ho} května 1848. - 15.5. N.V. 149.

Soupis Zelenohorských poddaných
za rok 1828 s doplňky z r. 1829.

= Obec Čechovice =

- Čp. 1. Tomaš Šerý 48 r. sedlák mž. Barbora
46 let. Děti: Kateřina 22 r. (r. 1829 vdaná v čp.
2 v Čechovicích, - Jan 10 r. Matyáš 6 r. -
- Čp. 2. Josef Černý 34 r. chalup. Kateřina 24 r.
(škrtmsta, zemřela) Kateřina 20 r. - Po + Fr.
Černým děti: Marie 18 r. Franz 13 r.
- Čp. 3. Barbolutěj Sládek 34 r. domk. mž.
Anna 29 r. syn Jan * 1829 + 1 rok. - Po + Jos.
Sládkovi vdova 43 r. dcera Marie 16 roků
(ve Vrčeni 3i, - v Zahradce sloužila.) Po +
Vojt. Zachovi dcera Kateřina 54 r. (blbá)
- Čp. 4. Augustin Bexánek 58 r. mž. Magda-
lena 58 r. dcera Marie 16 r.
- Čp. 5. Jan Sládek 41 r. domk. - škadlec mž.
Terezie 39 r. Děti: Jan 8. Maria 14. Matouš 12 r.
- Čp. 6. Jan Mojžíš 45 r. domk. mž. Anna 45 r.
Děti: Anna 6 r. Kateřina 5 r. 1829. Jan 1 r. -
- Čp. 7. Josef Nový 25 r. sedlák mž. Josefa 26 r.
Děti: Martin 5 r. Franz 2 r. (1829) Jan 1 rok. -
Magdalena Pošibal 46 r. a syn Matyáš 21 r.
nezvěštní. - Matyáš Nový 55 r. podrub mž.
Kateřina 53 r. Děti: Terezie 23 r. u p. vrchního
(1829 vdaná do Zahradky 30) Anna 14 r. Marie 12 (č 14)

Čp. 8. Pastouška Tomaš Týrpek pastýř bez u-
vedení let. mž. Barbora. děti: Josef Kateřina Marie,
Josef Barta 35 r. pastýř v Měřčině. mž. Anna
31 r. - nemanželská: Anna Hájna 4 r. se sestrou
Marií 2 r. -

Čp. 9. Jan Velíšek 27 r. sedlák mž. Marjeta 26 r.
dcera Marie 1829. - Kateřina zemř. mž. Jan
Velíšek 54 r. Děti: Marie 30 r. (1829 v Měřčině)
Zemřela v čp. 5. - Josef 20 r. - Kateřina 23 r.
Anna 17 r. v Pořicích, Terezie 14 r. v čp. 14 slouží
Josefa 11 roků. -

Čp. 10. Andreas Klus 48 r. 1/2 sedlák mž. Lud-
mila. Děti: Václav 21 r. Jan 17 r. Barbora 9 r.
Maria 4 r. (1829) Vojtěch 1 rok.
František Klus 39 r. podrub, mž. Kateřina
38 r. Děti: Anna 12 r. Eva 9 r. - Jan 2 r. (1829)
Matyáš 1 rok. - Po + Vojt. Klusovi syn Vojtěch
49 r. voják. - Jan 44 r. (1829) slouží u vrčevský-
ho faráře. -

Čp. 11. František Moravec 40 r. 1/2 sedlák mž.
Marie 32 r. Děti: Vojtěch 12 r. Marie 10 r.,
Josef 7 r. - Po + Jakub Nový žena Uršula
37 r. podrubyně a její dcera Marie 9 r.

Čp. 12. Vojtěch Šracha 44 r. 1/2 sedlák, mž.
Anna 43 r. Děti: Anna 18 r. Marie 14 r. Jan
12 r. Terezie 10 r. - Florenc Šerý 64 r. mž. An-
na 52 r. (1829 - zemřela 1824) Děti: Barbolutěj
26 r. (mlynářský vaučr.) Jakub 22 r. (v Sedlišti
novčinně Matyáš 12 r. (slouží v čp. 14. v Čechovicích.

Anna 6 r. - Bartoloměj Schery 26 r. horník
mž. Josefa 27 r.

Čp. 13. Jan Mičko 58 r. sedlák, mž. Anna 55 r.
děti: Kateřina 19 r. - Josef Mičko 30 r. manž.
Marie. děti: Marie 2 r. 1829 Tomáš 1 r.

Čp. 14. Matyáš Moravec 53 r. sedlák, mž.
Marie 54 r. (zemřela.) syn Vojtěch 10 r. zemřel.
Jan Moravec 34 r. (zemřel) mž. Terezie 27 r.
Děti: Marie 6 r., Anna 4. Kateřina 2 r. zemř.

Čp. 15. Mates Čada domkář, připsáno 1829.
Pavel Huska s manž. Barborem.

Po + Bartoloměji Holým vdova Barbora po-
drubyně. Děti: Vojtěch 10 r. - Karla 19 r. v Chvo-
stuli Čp. 2. (r. 1829) v praželském dvoře Anna
8 r. - Rozalie 6 r.

Čp. 16. Josef Horějš 43 r. domkář - obuvník,
manž. Magdalena 43 r. Marie 15 r. Martin 12 r.

Čp. 17. Anton Bihlik 34 r. domkář, mž. Ursula
56 r. (chora) Děti: Marie 34 r. v Čp. 30. Vojtěch
31 r. voják, Václav 25 r. v sedlišťském ovcinci
Anna 17 r. - Tomáš Zahradník 45 r. podruh
mž. Kateřina 49 r. Děti: Josef 13 r. v Čp. 20. -
Jan 10 r. Maria 7 r. Po + Janu Zahradníku
syn Martin 51 r. voják. -

Čp. 18. Martin Moravec 60 r. domkář manž.
Magdalena 53 r. Děti: Josef 23 r. voják, Matyáš
25 r. žubec, pacholek - koňák na šternberku, - hor-
ník, František 20 r. krejčí na povolení vrchnosti

(obnoven 1827) mimo vandr. - Terezie 13 r.

Připsáno: Matyáš Moravec 26 r. mž. Terezie 23 r.

Čp. 19. Matyáš Palacký 51 r. manž. Anna 45 r.

Děti: Anna 12 r. - Jan 9 r. Josefa 6. (1829) Vojtěch
1 rok. - Po Josefu Palackém Kateřina - Marie 15 r. -

Čp. 20. František Palacký 35 r. sedlák, mž. Anna
32 r. Děti: Barbora 9 r. Jan 7 r. Kateřina 2 r.

(1829) Marie 1 r. Josef Palacký 62 r. rychtář,
mž. Kateřina 44 r. Děti: Petr 26 r. (majitel cha-
lupy Čp. 37) Anna 20 r. - Po Anně Hálavě de-
ra Josefa 45 r. žebračka zemřela r. 1824)

Čp. 21. Franz Moravec 60 r. sedlák, mž. Ludmi-
la 60 r. Děti: Jan 17 r. Barbora 16 r. (Čada)

Matěj Končel 48 r. mž. Rosalie 44 r. - Děti:
Marie 24 r. Matyáš 16 r. Anna 13 r. připsána
v Plánici) Vojtěch 12 r. Josefa 10 r. Franz 7 r.

Čp. 22. Josef Klazna 37 r. domkář, žena Doro-
ta 37 r. Děti: Marie 14 r. Jan 12 r. Josef 4. Vác-
lav 2 r. (zemřel.) Po + Hanžlíkovi vdova Magda-
lena 50 r. a syn Jakub 23 r. (krejčí ženat ve Čme-
líněch.) Po + Václavu Zahradníkovi vdova
Marie 49 r. a děti: Kateřina 23 r. - v Čp. 20. -
Marie 25 r. provdána v Zahradce Čp. 30. Jakub 12 r.

Čp. 23. Simon Šerý 62 r. domkář, mž. Kateřina
51 r. Děti: Marie (u Helleu v Nepomuku) Jakub
23 r. Anna 13 r. Po + Vojtěchu Šerým syn Jakub
59 r. Voják. -

Čp. 24. Jan Šilovský 41 r. domkář mž. Anna 40 r.
Děti: Ludmila 5 r. Marie 2 r. -

Čp. 25. Josef Moravec 74r. domkář v Zelvíci.
 Děti: Vojtěch 37r. kovář panského nádačnického
 úřadu ve Vídni. Pípsáno: Matyáš Schorelu
 s mř. Annou a synem Jiřím. - Po + Apoleně
 Breichové syn Šimon 49r. voják. - Po + Jose-
 fu Dimakovi vdova Marie 72r. (zemř. r. 1824.)
 Pípsáno: Matyáš Mašek, mř. Anna, - děti
 Matyáš a Filip. - Po + Matyáši Těšíkovi
 vdova Rosyna 43r. dcera Šva 36r. = v čp. 23.
 Po + Václavu Schmidlovi vdova Rosalie
 45r. Děti: Terezie 22r., Jana 17r. Franz 15r.
 Ludmila 11. (Všichni přešli do Sedlště.) -
 Čp. 26. František Mičko 30r. 1/2 sedláka mř.
 Marie 28r. Děti: Petr 2r. (1829) Franz 1r.
 Po + Jakubu Mičkovi vdova Anna 21r. (1829)
 Děti: Matyáš 16r. Maria 12r.
 Čp. 27. Václav Fara 44r. domkář, mř. Anna
 56r. Děti: Marie 17r. Barbora 11r. Petr 2r.
 Po Jakubu Srachlovi vdova Magdalena 70r.
 (zemřela) Děti: Tomáš 51r. voják. - Martin
 Velíšek 37r. (v Nepomuku) mř. Doroťa 38r.
 Děti: Barbora 12r. Josef 10r.
 Čp. 28. Matyáš Velíšek 66r. domkář, mř.
 Kateřina 62r. Děti: Terezie 35r. Vojtěch 32r.
 voják. Velíšek Tomáš invalida 30r. v Sedlšti.
 žena Ursula 35r.
 Čp. 29. Václav Kubík 37r. domkář, mř. Anna
 38r. Děti: Marie 9r. Martin 7r. - Po + Jakubu

Kubíkovi syn Jan 34r. voják, - Vojtěch 28r. voják.
 Čp. 30. Jan Hládek 26r. mř. Rosalie 21r. Václav
 Hládek 52r. krejčí + mř. Terezie 48r. + (zemřeli.)
 Děti: Matyáš 30r. voják, - Jan 26r. krejčí, - Josef
 23r. (pas od vrchnosti do světa) Anna 13r.
 Čp. 31. Jakub Nový 64r. domkář, mř. Kateřina
 41r. Děti: Andreš 32r. voják, Tomáš 31r. voják
 Jan 23r. (v Měrcíně čp. 2) Marie 21r. zemřelá, Ka-
 teřina 18r. v čp. 2., Josefa 15r. - František Nový
 62r. mř. Terezie 59r. Děti: Anna 34r. Terezie
 28r. Franz 25r. Marie 27r. Magdalena 21r.
 (všichni v Nepomuku čp. 5.)
 Čp. 32. Jan Oseč 1/2 sedláka, mř. Marie 37+31r.
 Děti: Marie 11r. Jan 8r. - Josef Jerý 52r. mř.
 Kateřina 55r. syn Jan 24r. (ve Vřetci.)
 Čp. 33. Petr Šel 28r. pololáník mř. Marie
 26r. Děti: Marie 5r. Petr 2r. (1829) Tomáš 1r.
 Čp. 34. Matyáš Jerý - - Děti: Josef 30r. v Žáhořích
 pak v Měrcíně 7. - Matyáš 19r. v Liškově čp. 9.
 Tomáš 13r. v Měrcíně čp. 2. -
 Čp. 35. Po Josefu Klisovi (+) 55r. pololáník
 manř. Magdalena 54r. Děti: Kateřina
 20r. Franz 17r.
 Čp. 36. Jan Ruicha 38r. kolář, mř. Anna 34r.
 Děti: Marie 14r. Ludmila 12r. Anna 6r. Franz
 2 roky (1829) Jan 1 rok. - Vojtěch Ruicha 75r. +
 jeho syn Vojtěch 29r. voják. - Matyáš Těšík

38 r. v Klášteře čp. 34. manž. Kateřina 37 roků.
 Přímští co-největší: Jakub Břežák 49 r. manž.
 Anna 48 r. Děti: Jakub 23 r. Jan 13 r. Václav
 10 r. Matyáš 5 r. Magda 20 r. - Kateřina 7 r. -
 Po + Martinu Novém syn Vojtěch 68 r. voják.
 Čp. 37. Petr Pallatky 26 r. mž. Dorota. Děti:
 Kateřina, Matyáš, Marek.

Cecovická "Pažderna"

V každé vesnici postavena byla budova a to spravidla opodál za obcí, která sloužila za úložiště všem přádlenám v době, kdy už všechny zemědělské práce byly skončeny, - aby zde v teple mohli zpracovávat vyřezaný len, bídlováním a mědlením. - Poněvadž žádné pojmenování v našem katastru nenese jméno "Pažderna", - vyptával jsem se starých pamětníků v obci, - kde se se podobně práce vykonávali a dozvěděl jsem se, že tyto práce vykonávali se na pokraji lesa "Hájku" v k. o. "Jamách". - Zde primitivním způsobem utvářeny byly kanály do nichž se zalápelo a na nichž se len vysoušel, - aby pak snadno se zbavovala jednodřevě vlákna svých obalů. - Zde tedy po bídlování a mědlení odnášeli si holovou koudel s které, když

zamrzlo, na kolovratu spřádali v teple svělnici nitěná předánka, s kterých škadlec ukal plátno na prosládla, čichy, pytle a jiné domácí výrobky. - V zdejší obci býval škadlec v původním čísle popisném 5. které stávalo tam, - kde jest nyní čp. 4. - Jinak se chodilo ku škalcům do Starého Smotivce, Lépince a do obce Přebudova kdež ještě v roce 1930 škadlec Marek skal plátno. - Před 45 lety a zvláště pak v první světové válce 1914-18. pěstoval si každý hospodář 1/2 až 1 ar. lnu pro svou potřebu lsexilu a semeno lnu (símě) jako zvěroléky. - Tyto pažderny byly dobrou výmohou na tehdejší dobu, - neboť sloužili jako sušárny a pak byli uloženi pro malá kousálka v době jarní, kdy ještě bývala dosti chladno a bravičky málo. V první světové válce 1914-18, a to zejména v posledních dvou letech, kdy ožesil byla citelná bída, se v zdejší obci hodně předlo na kolovratech, - ale jakmile nastala mírová doba a s ní dostatek oděvů, - upustilo se od toho. - Zajímavé však jest, že v druhé světové válce 1939-45. už se nesřádala lněná koudel, - ale ve značné míře se spřádala ovčí vlna a děje se tak počnes, aby byli čistě vlněné ponožky.

= Jarmarky =
 Jarmarky nebo-li trhy, bývali na venkovských městech velikou událostí, k nim všech venkovský lid upíral svoje zraky, neboť to, co se v rodině potřebovalo na těch trzích si to každý nakoupil. Největší jarmarky pro zdejší okolí odbyvali se, - na Tří Krále v Kasejovicích, - na Trojnici v Nepomuku, - na Sv. Josefa v Spáleném Poříčí, - před Sv. Janem, na Sv. Petra a na Svatou Barboru v Nepomuku, - na Sv. Markýdu a po všech Svatých v Blovicích, - na Sv. Jakuba a Sv. Václavu v Kasejovicích, - tedy v každé roční období. - V každém z těchto měst stávalo za městem okrajené tržiště, kamž řemeslníci sváděli hovězí dobyšek jasečny, - chovní i plemenný na prodej. Sem sjížděli se nákupci, lidově "handláci", undrhandlové a bravčukové, aby si zde nakoupili pro další kšeftování. Byli mezi nimi svědomití lidé, - ale byla mezi nimi většina těch, kteří brali naše řemeslníky na hůl. Zvláště na koňských trzích, které bývali v Horažďovicích, - Svihově, - Blovicích, ale také i v Kasejovicích, scházela se podávěná čeládka sestávající ze svěsobežných lidí: Damrů, Šlehořů, Flachsů, Flezingů a j. kteří mnohdy různými triky

okradli prodávajícího a ještě mu za to nabíli. - Mnohdy muselo i čelníctvo zakročít. Ve svrchu jmenovaných městech na náměstí vpředem přichystaných stáncích prodávali obchodníci textil i konfekci, ševci (ponejvíce z Blatné a ze Spáleného Poříčí) boty do práce i pro svátek a jako zvláštnost kožené pantofle. - Hrnčíři ponejvíce z Kasejovic, kde se tyto vyráběli, nabíjeli kamenné a i plechové nádoby a věci k vaření. - Bednáři nabíjeli putýnky, - škopky, kbelíky, - kádě a jiné dřevěné nádoby. Cibuláři zase svoje tradiční spleťky s cibulí a zahrádky ci oslatní zeleninu. - Nechyběli ani kardačníci, řezáři, nožíři, mydláři, voskáři, brusíři s břitvami, brouskami, pilníky, kosami a srpy, krámy s perníkem, cukrovím, upécinami, z nichž největší sensaci prováděl ten, který prodával koním (koňské erguláky). Byli zde také planetaři s papouškama, - prodáváci písni sensačních, prodáváci hraček a jiné věci. - V hospodách bylo vřude nabyto, - každý pojídal a popíjel při cikánské hudbě. Jarmarku šlo nejraději se zúčastňovala svobodná chasa a proto mnohá

manželská dvojice věcí za svoje seznámení. Jiné zpečetění bylo s malými prasátky (selaty). Tyto se vozili na s. z. l. lidem byly v našem případě každé ušerý do hepomka. Zde mohly si lidé volně selata nakoupit, ale jezdili sem také obchodníci selaty s. z. "Honáci" a i ti různé pikle přisílali na prodávající. Do hepomka dojížděli poněvíc z Dolních Kralovic, Načeradce a z Pelhřimova. Pro prasata soukromě vykrmená dojížděli na vesnice řezníci z různých míst, kteří je dováželi na pšeuška játká anebo do jiných větších míst. O jiném zpečetění zemědělských výrobků jsem se zmínil na straně 7-12. Je to knihy. Dalo by se mnoho o tomto předmětu napsat, ale mám dojem, že požadavky lidí z obchodního odvětví více napíši. Já jsem napsal tento článek z toho důvodu, že mladí lidé, rození po roce 1945 neznají co slovíčko járnak anebo járnareční znamená. V této době zpečetě se družstevním způsobem, - snad nemuseli už by se díti určité výkvy při okodnocování dobytka, - ale přece tu i sám si obchodní šotek zaskočá. Pořádek vždycky záležel a záležel na lidech.

= Jak se mlařovalo obilí. =

Dnešní generace, která se narodila v době zemědělského pokroku, kdy mechanisace vytláčuje poslední zbytky primitivního hospodářství na našich vesnicích, mnohdy ani nechce věřit, že to co se jim povídá, - aneb někde si přečtou bývalo pravdou. - Jako malý chlapec, rád jsem poslouchával vyprávění starých lidí jmenovitě mého dědečka a babičky. - Babička Kateřina Končelová narodila se v Kramolíně v Činovské dvorě čp. 9. v roce 1830. Poněvadž Kramolín přináležel poddanským k panské plánickému, vykonávali samní poddaní robovu v panském dvorě Kralicích, anebo v Lovčicích, v místech po někud vzdálených, - a proto museli býti dovoženi fasunkovými povozy. - Tehdy nebylo mlařiček a proto na panském i na selském mlaře se mlařilo cepem, byla to práce zdoluhavá a mnohde trvala od ráno až do rozmrzu, - podle rozsahu dvorů a podle úrody. - Nebylo proto nic divného když mlařci chodili v koženkách (kožený oděv) anebo ve vlnáčcích a bačkorách. A sam musel každý umět mlařit podle noty a mít dobrý sluch, - aby jeho úder nepřišel pozdě, -

aneb zase dříve a poněvadž se mlašilo na dvě „parly“ po 7 až 8 mlátcích. - Pokazil-li někdo mlácení zakročila drabova či mušketýrova liškovka. A jaká byla strava? Krajie černého samojitného chleba, anebo plac-ka z „pobělky“, oukrop nebo praženka ve dřevě-ku případně ovoce. -

Dědeček jezdil robotoval na Dubec u Radla, - ale také do Basova u Štba a v zimě, když už bylo vymláčeno a měl-li dobrý vůz a potah vozil železnou rudu ze sedliš-ského lesa, „Maršálu“, do peci v Železné Tuti Dvorce, anebo byl-li silný a zdravý jezdil pro rudu do Ejovic a Klabavý a to nebylo jistě snadné jeli za smy a přijeli zase za smy o všelijakém strádání. -

Takové mlácení obilí jak v srovnání uvádím, bylo i na selských mlásech, (méně o to bití) seprvé v druhé polovici minulého století, - uviděli čechovští občané první mlátičku a ta byla ještě ručně klikou pokáněna. - Sedlák František Nový, který měl manželku od Vón-Drácku z Měcholup si vypůjčil od svého šachana šakovou mlátičku, aby měl brzo vymláčeno a přišla se s ní podívat občanské celé vesnice. - Obdobně to bylo i když se prvé počalo mlatit, - jako podavačka přišla děvče-ka služebná z Měcholup, kdež už měli řentowí (lidově Kepl) a proto se děvče říkali Marie Keploje.

A teď uvoznijme, - lidé na vesnici rádi lu- so práci dělali s touhou dočkati se svobody. Co bylo radosti, - když zemědělec mohl svo- bodně na své hroude hospodářit, - co bylo radosti když po dalších deseti letech přiš- la i svoboda národa. - Se svobodným ři- sim budoval se pomalu, ale jistě i průmysl a rovná tak pomalu a jistě projevoval se odklon mládeže zvláště děvčat od země- dělského povolání. - Za okupace se úpadek, poněkud pozastavil, neboť okupanti nah- nali všechny síly do zemědělství a průmyslu. - Znovu nabýšim národní svobody, odešli manti non všichni šakový ze zemědělství a úpadek sil v zemědělství dovršilo osídlo- vání českého žitlu v pohraničí. -

Teď bylo nutné vesnici združsťevnit a zmechanisovat, - ale i když to se proved- lo, užek lidí zvláště mladých z vesnic zas- saven nebyl zvláště v těch obcích ^{Kde} živil se nadbytek pracovních sil. A to už nadřízené úřady byli v posléhu, různými opatřeními snaží se domuso zabránit, ale vše jde těžko- pádně. - Lidé obcházi nařízení, jen a jen aby jejich děti nemuseli v zemědělství pracovat, a tak na našich vesnicích zůstává jen malé pro- cento lidí mladých a věková hranice neustále sloupá. - Ještě těžko říci, zda doba, jako už nám při-

nesla mnohé věci, přinese nám i omlazení do našich vesnic. - Ona totiž jest určitá nerovnoměrnost v žití na vesnici s ohledem k městu a pokud to nebude odbourané, - těžká bude náprava. -

Pro studie v zemědělském školství nemohou se sehnat absolventi. - ač stať všechno samuje a ještě přispívá kapesným, případně vyživovacími příspěvky na děti. - Každý má síle výmluv pro své děti, jenom aby nemuseli v budoucnu pracovat v zemědělství. Největší vinu na tomto nesou lidé stojící v popředí FŽD a zemědělských institucí, neboť oni samy nedávají příklad druhým, aby své děti dávali do zemědělství a proto se tolik křesí, - a nadřizené úřady k tomu mlčí. -

Horší situace nastává v populaci na našich vesnicích. - Do zemědělství se vda asi 5% dívek a proto zůstává celá řada neomeňžek hochů, - zavírají se manžinou školy, a narození dítěte na vesnici jest bílá vrána. - Jest jisté, že dnes vzhledem k všeobecné mechanisaci, není již třeba tolik lidí, ale vychová-li manželská dvojice jedno, dvě, anebo žádné, jest tuž málo dětí. -

A teď se vrátíme k mládeži. - Dříve, u motorové mlátičky bylo 10 a i více lidí dnes stačí polovic, - ale v mnohých případech vymláceu řádně není, - zůstává na polních výmlatech jest to nejlépe vidět, -

co vypadaného obilí po dost malé vlašce vřede, - jsou to někdy několikere semena. A svoz obilí neděje se šetrným způsobem a za řádné vysklosti, - rovněž s vymláceným obilím neděje se potřebná manipulace jako za soukromého hospodářství. Jakost chleba jsme úplně na hunsé, - kde jest ten chléb, který voněl žitem. - Lidé spokojeni, spoléhají se na rozkaz funkcionářů a když ten nepřijde, - sám žádný o své újmě nic neudělá, protože by za to žádnou odměnu nedostal. Dnes už se cepem nemláti, sláma se řeže v mlátičky a výfukem dopravuje na sloh, kde po celý rok hnuje a znehodnocuje se, zatím co slodoly družstevníků s polovice, její prázdnou a na jaře v mnohých družstvech jest bída a kromě se sláma ze slodků... Nemáme družstevně vychoványch funkcionářů a proto nemůžeme mít vychovány členy. - v dřívější době na naší vesnici slyšet bylo jak při práci si lidé prospěvují, - to už dnes slyšet není, - leda nějaké hádky. - V podvečer mládež, koši a děvčata si krásně prospěvovala, že milo je bylo poslouchat, - to už dnes také není, oni se sice baví, ale ne tak úspěšně jako se mládež bavívala. - Vráti nám čas, - tu krásu minula?

= Válečné písničky. =

Každá doba přináší nám různé vzpomínky, kterých se dosykáme buď vypravováním, anebo písněmi, z kterých, jsou-li radostné máme potěšení a jsou-li žalostné smutek. - Několika řádky pokusím se zachytiti hrst vzpomínek na žalostné písničky z obou světových válek. - Poněvadž první válka světová odehrávala se v jižní části bývalé monarchie Rakousko-Uherské, asi v nynější severní Jugoslávii na soustoku Dunaje se Sávou a Drínou. Jako první písnička zpívána byla brzy po atentátu na následníka trůnu Františka Ferdinanda Esle (28.6.1914) a měla následující text. I. Bude vojna, bude vojna,

budem rukovat,
na hranicích srbské říše,
krev svou prolévat,
nespatíš už víc, - moji něžnou líc,
nebudem se za soumraku
líbat se víc.

II. Na trávníčku na zeleném
roste travička, - v podvečer tam
na ni chodí drahá Anička,
pláče naříká, - žalostně vzdychá,
pro miláčka, - pro vojáčka,
to pro Jeníčka.

III. Tam za Drínou na pahorku,
boj už počíná,
sám na mnoho vojína,
jistá smrt čeká.
V předu Srbové, v sbranách komise,
my uprostřed do okénka,
Pánbíčkoví sbrlíme.

IV. Hned po malé krátké bídce,
jdeme ku předu,
Srbové před námi řadí,
kraví nám vodu,
ač znaveni jsme, na nic nedbáme,
jen na svoje drahé doma
si vzpomínáme. atd.

Další písnička také hodně byla zpívána měla následující text.

I. Tam na břehu řeky Driny,
kde se pojí se Sávou, - se Sávou,
sám zbrahla země česká,
mnohou duši předrahou. -

II. Osmého měsíce září,
když slunko vycházelo, - cházelo, -
přes Sávu se bloudí vojsko,
to od Landvehr sedmého. -

III. Ústup přes Sávu byl hrozný,
bolno jest se podívat, podívat, -
když se musel Landvehr sedmý,
s oběmi rozlučovat. - atd.

Další písnička, snad nejsmutnější měla, -
následující text:

I. Nastali nám doby zlé,
musíme jít do boje,
opustit svou rodinu,
nevrátit se víc domů. -

II. Co jsem se já nasharal,
bych vás dítky vychoval,
žádný se vás nezeptal,
kdo vám věra chleba dal. -

III. A teď mám pryč odejít,
a vás dítky opustit,
váše očka a váš vlas,
zda-li pak zas užím vás. -

IV. Až vám bude po letech
vyprávět matička,
zpomenete si dítky mé,
že jste měli saticka. -

V. Který pro vás dýchal, žil, -
pro cizinu, břeť však lil,
umíraje vzpomíná, -
kdo vás dítky vychová. - *atd.*

Výstižně působí i text následujícího popěvku.

I. Nastali nám zlé doby,
musíme jíst brambory
a chleba z kukuřice,
co žrávali slepice.

anebo další popěvek, jest dokladem, jak

jak lehdejší celníctvo muselo rekvirovat lidem
z měst potraviny, které si vozilo od zemědělců
domů. I. Když jsem si ty brambory,

do rukosaku dal,
v Nepomuku na šlaci,

* *Franta* mě je vzal

II. Co je do celníka
který bere, -
nejlepší ho kopnout

do pr - - - -
aby nesužoval lidi z města,
kterým už je velká vesla. -

Ž bojště Rakousko - Ruské bylo opěvováno
přilehávými popěvkami jako na příklad:

I. Moskale, Moskale,
co si to za pána, -

[že se tě líbila],
u Přemyslu brána.

II. U Přemyslu brána
a ty krásné mosty,

[poslav si Moskale]
silnější feldposhy. - *atd.*

Výrazný popěvek byl také u tohoto textu.

I. Mně už nemá žádný rád, -
prohráli jsme Bělehrad,
+ Přemysl jsme prosráli,
ještě jsme sprasky dostali. - *atd.*

* celník
Frant. Ditrch.

+ Přemysl
pevnost v
Polsku. -

Velmi výstižný text byl u písničky, poje-
dnávající o bojišti černohorském jež zní:

- I. Slunko jasné za černými mraky,
k západu se schyluje,
Rakouští vojáci, - čeští záložníci,
rukují do boje. -
- II. Loučej se se svou drahou vlastí,
bolno je jim u srdce,
aby obsadili v dálné Dalmácii,
černohorské hranice. -
- III. Na hranicích samé černé Hory,
propast je velká,
sám přemožké křiké,
so děvčátko české,
svého hochu zanechá. atd.

Italské bojiště opěvováno jest zase
slávající písní: -

- I. Na Píavě za večera,
jest slyšet mnohdy střela,
so hochu neleká,
když milenka čeká,
myšl si za krátký čas,
že ji pak uklidá zas,
že ty krásné chvíle,
si připomeneme. -

- II. S myšlením neustává,
zavolá kamaráda,
a praví mu šepce,
že umřít nechce, -
že chce jít k nepříteli,
a dát se k té legii,
že chce jen Rakouska
hned rozkouskovat. -

- III. My chceme do legie,
pobírat ty bestie,
jež proti nám vždycky
flo osnovali. - atd. -

Snad bylo vícero písniček, mě jako
pamětníku této doby, ukvěly pouze ty,
které jsem v předu zveřejnil. - Mám dojem,
že v jiných krajích se v tu dobu zpívali
jiné písničky, - vždyť šelby písniček
samy napovídají, - že je neskládal básník
ani spisovatel, ale prostě civil nebo voják. -
Kdykoliv byli muži u odvodu (tehdy v
roce 1914-1918 od 18-50 let.) vždy zpívali
písničku, snad prastarou, začínající
slovy: I. Solva mě matička vychovala,

až ruky na ruku překládala.

- II. Solva jsem povyrosl, -
mám být voják, -

- už na mě dávají modrý kabát,
 III. Ten modrý kabátek z vejlozkama,
 abych já nechodil za holčkama. -
 IV. vejložky uhrám půjdu přece, -
 že jest má ačička hezké děvče. - atd. -

Ano:

I. Sotva mě matička má,
 sotva mě vychovala - chovala,
 a když mě vychovala, - chovala,
 vláda se mě ujala.

II. Ujali se mě páni, -
 na vojnu si mě dali, -
 na tu vojnu, dalekou, širokou,
 mám opustit mlku svou. atd. -

Ža okupace slyšel jsem zpívat písničky, ale většina se jich opírala o text našich národních a nebo vojenských písní, se směřující naše okupanty, opravdu nevhodných za zařazení. - velmi přilehavé byli anekdoty, - bylo snad živili československý národ, neb nebyli dobrého humoru, v této těžké době, nevím jak by se ta sup dlouhá doba přechala. - V mnohých kostelích po mšíním obřadu - zpívána byla československá hymna a Svatováclavský chorál, Svatý Václave. -

= Nejstarší lidé a pamětníci čechovič. =

	Čp.
Marie Sloupová roz. Moravcová * 18. I. 1884. + 29/3. 1966.	41.
Anna Kalabzová roz. Klusová * 5/7. 1876. + 25/5. 1968. 92 let.	10.
Josef Palacký kapelník * 25. 7. 1886. + 18/8. 1975. 89 let.	45.
Jan Palacký listonoš * 1872. + 1954. 82 let.	45.
Františka Kovářková roz. Nová * 24. 1886. + 15/10. 1967. -	15.
Marie Nováková roz. Palacká * 1. XII. 1883. + - - -	54.
Marie Fialová roz. Posaváčová * 9. 10. 1883. + - - -	34.
Božena Kubová roz. Šefflová. * 15. 1888. + 17/7. 1968. 80 let.	41.
Barbora Sládková roz. Šefflová. * 12. 1887. + 9/4. 1966. 79 let.	41.
Barbora Košanová roz. Adamcová * 30. XII. 1886. + 12/1. 1971. 84 let.	24.
Jan Nový * 18. 5. 1852. + 5/8. 1943. - 91 roků. - - -	38.
Josef Nový * 27/4. 1858. + 9/7. 1943. - 85 roků 22 dnů. -	38.
Kateřina Čepelchová roz. Moravcová. * 8. 6. 1850. + 19/11. 1939.	11.
Marie Račová roz. Libavcová * 5. 2. 1860. + 19/11. 1939.	11.
František Moravec * 41. XII. 1865. + 19/54. - 92 let.	11.
Josef Šlachta * 29/8. 1886. + 14/9. 1965. v Čechovicích. -	12.
Barbora Šilhanová roz. Kovářková * 20. 8. 1878. + 10/3. 1966.	5.
Jan Chodora holič ve Včelně * 4/5. 1882. Čechovice + 30/9. 1965.	32.
Jan Zach záchoďce ČSD * Mečkově u Strakonice 1884. +	5.
Marie Kloučeková provd. Houšková * 15/8. 1886. + 6/12. 1965. 80 let.	48.
Václav Barta ze Zahradky * / 1943. -	34.
Anežka Moravcová provd. Myslíková * 29. 8. 1880. + 16/3. 1966.	18.
Barbora Jankůvková roz. Palacká * 22. 9. 1887. +	45.
Marie Fleišekhanová roz. Palacká * 1/9. 1878. + 16/1. 1971.	45.
Marie Palacká provd. Dörflerová * 18. I. 1885. + 18/9. 1975. 90 let.	39.
Anna Micková řed. škol v Nepomuku * 13/7. 1874. + 31/1. 1979.	49.
Anna Palacká provd. Novosná * / 1943. - 88 let.	37.
Božena Šefflová provd. Kubová * 17/7. 68. * 1889. - 80 let.	41.
František Palacký pelekničář * 1887. + 17/7. 1968. 81 let.	37.
Marie Chodrová roz. Fikliková * 18-86 + 8/6. 1968. - 80 let.	32.
Jan Míčko * 9/1. 1890. + 10. 8. 1975. ve věku 85 let. -	13.
Albina Klusová * 16/4. 1890. provd. Kalusková. + 26/3. 1966. 76 let.	35.

Břež. -
 Rokycany. -
 Plzeň. -
 v Bratislavě. -
 Čechovice. -
 Mohelnice. -
 Zahradka. -
 Dožice. -
 Měcholupy. -
 Zahradka. -
 Měčín. -
 Měčín. -
 Mileč. -
 Soběsuky. -
 Budislavice. -
 Čechovice. -
 Nejprnice. -
 Měčín. -
 Čechovice. -
 Strb. -
 Kšice u Slubra. -
 Bluknov. -
 Bradlo. -
 Oselín ok. Tachov. -
 České Budějovice. -
 Praha. Zahradní město
 Praha. Zahradní město
 Dožice. -
 Dvůrec. -
 Čechovice. -
 Čížkov. -
 Zeman. Čáslav. -
 Morava. Jemnice. -
 u Vyškova. -

97 let.

=Okolo panského dvora v Čechovicích=

Když v roce 1716 ponejprve jednalo se o zdanění panské půdy přiznán byl dvůr Čechovitz lakto: Pole okolo Mordvku 95 srychů, - k Bezděkovu - Liškovu 34 srychy. - V Chlu-
mech 50 srychů. - Z louček u Měčína a na Křivárovce 1 vůz sena. - Celkem 117 srychů orných, oslabů louky a ladem ležící. K tomu les "Háj" s 28 lečení (nepřáno jakých, - asi po 10 srychách. Poděpsáno:

Marie Dominika Hwela hraběnka z Marlinic
episkopa ve Vídni maj. Zelené Hory.

V roce 1748-50. přiznával se panský majetek znovu, a činil 126 srychů 3 větele špalných polí 3 větele novin v celku však jen 62 srychů obdělávacích. - Les 259 srychů u Čechovic a v Hájí. Rybník na 16 kop našady se srubem na hrázi. - Komise 28. Oklobris roku 1752. pp. Jana Josefa z Eberfeldu a Matyáše Josefa Grubela. - Špalná bonita polí vy-
mána za správnou! - Pozemky dány do vlastnictví usedlým. - Přesně reparační daní v roce 1796. panský majetek v Čechovicích činil 17 jiter 1476 sáhů s polní a pustým rybníkem, - louky, zahrady a pastviny 131 jiter 1476 sáhů, - les v katastru obce 11 jiter 804 sáhů. -

Poddaní v obci bydlící: 429 jiter orného, - 86 jiter luk, - 8 jiter zahrad, - 37 jiter pastvin, - 77 jiter lesa.
Zajímavá změna kultury za 44 roků. (1752 - 1796.)
V roce 1900 činila výměra v katastru čechovickém:
Polí: 293 ha 78 a, - Louky: 50 ha 37 a, - Zahrad: 5 ha 18 a,

Lesu: 47 ha 69 a, - Pastviny: 30 ha 19 a, Neplodná: 0.01 ha, - Dvory a budovy: 3 ha 51 a, - Paněprose pozemky (cesty a p.) 10 ha 17 a, - Celkem vlastní majitelé a obec čechovická v tomto roce: 440 ha 90 a, z číhož půdy. =

=Výpis z Visitationis-Befundnis-Tabelly=

=Ves Čechovice, Prusianský katastr A.D. 1717.=

Lesy od Zelené Hory 3-4 mile, grunty obyva-
telstva nasseho přes poloviczy vyplacene
mezi Kopcema a Lasy leží, - mají malé zahr-
adky Sneco Svestkami poroslé, Slavení
ode Drzeva dobře, - pole ležejí po Wrsich a
jsou hlinaté močalové, Kamenisté, Skro-
bové, - misky suze cesty socrené, - siesského
vyvážení Hnojem a také Swáženi obilí, -
Rácují sakové dvouma Kusy a Segou po
jedné Hnognici v Lepssich Honech jest obilí,
v Mizernejších kroje i také dvoje po jednom
Hl, - Klidiegy v Lepssich 7-6 W., Mizernejších
5-4-3. Mandele, podsegpa v Lepssich 2 1/2-
2 wiertel., w mizernejších 1 1/2 wiertel. a sak po
Jedné Zna Züssava v Lepssich 3-2- i saky
geden Srych. - Prodávají Zbysečné obilí do
Blowic. - Luka mají Bahmíse, Suchoparné
Rozseš Skamy a suze malé. - Pastwin ležlo-
lik, - Lesau Obecnic podilničky (rustikalisty)
vyvazovaných pod dobrou Bosz.
W Robolách Contribuci navrhovaných Krak-
látech jak předešlé Wesnicze Plaseji

urokem penězích Wchnosti Každý
po 2 zl. 44 kr. každoročně:

Spoudou Obily, žita 1 Sbr. 2 věst.

Gezmene po 1. Sbr. - 2 věst.

Oussa po 1. Sbr. - 2 věst.

Wssak sakovi od 7. Lesk neplatili a
dluzni zastarali.

Miely in Roula v předessly Revisiaci
poli pod 540 Sbruc.

nyni in Secunda 36 Sbruc, 1 wiert, 2 mierky.

in Tertia 532 Sbruc 8 wiert, 3 mierky.

Celkem 568 Sbruc, - 1 wiert, - 5 mierky. -

Opsáno doslovně vstávajícím slohu a pravopisu.

= * =

= Výpis z archivu země České. =

D. Z. 69. M. - 88. a další.

= Ves: Cziecxiowice L. P. 1584 =

plati 10. lanuov. - péře paslejře 1 libru.

8. Petr Pýček, paslejř.

2) Vavřinec Czykán mlynář, plati 22 sv. Havel-
ského, jež on z mlejna sv. Jiřského 20 gr. a Havel.

19) Křemář Sládek, Petr.

Jméno: Plati:	sv. Jiř.	sv. Jakub.	sv. Havel.	Vánoč.	Žito.	červen	červen mák	slépie	vojec
14. Moravec Simon rybníkář	-	-	44.	58.	10.	10.	10.	1.	2. 50.
13. Mabej, Měčko dlo	-	-	44.	58.	10.	10.	10.	1.	2. 50.
12. Diviš Snachla -	-	-	44.	58.	10.	10.	10.	1	2. 50.
11. Josef Sládek -	-	-	44.	58.	10.	10.	10.	1.	2. 50.
9. Václav Kavka -	-	-	22.	29.	5.	5.	5.	1/2.	1. 25.
10. Jindřich Bečvář -	-	-	22.	29.	5.	5.	5.	1/2.	1. 25.
20. Jan Pýcha -	-	-	44.	58.	10.	10.	10.	1.	2. 50.
7. Simon Nový -	-	-	22.	29.	5.	5.	5.	1/2.	1. 25.
1. Václav Šerej -	-	-	44.	58.	10.	10.	10.	1.	2. 50.
21. Krasnej Morávek	-	-	44.	58.	10.	10.	10.	1.	2. 50.

V kněžství kosela sv. Jakuba většího v Nepomuku spadlujeme mra-
morový epitaaf Ladislava je Šternberka zemřelého 7. 7. 1566. Poslední
vůli psané 15. 2. 1566. učinil svoji manželku Kláru z Lokšan poruč-
nicí nad 5 dělními majetkem. - Pato nebyla ku svým poddaným
sak laskavá jako její manžel a byla na slůžnost Příbramských pošta-
ních dvakrát požádána samostatným císařem a když ani to nepomohlo.

(Pokrač. na str. 92.)

= Slavnostní dráha Vídeň - Cheb =

Pro císaři rakouském Františku Josefu byla nazvána byla první dráha v našem kraji, - kterou Schwarzenberské konsortium zadalo 15 listopadu 1864. k Obchodnímu ministerstvu žádost za povolení k vystavení dráhy z Vídně přes Budějovice a Cheb do Prahy a za subvence. - Dráha ta má být 82 1/2 míle dlouhá, - výlohy za stavbu vypočítány jsou na 102 milionů zlatých z nichž má stát, zaručit úroky.

Národní listy 19 listopadu 1864.

Jákhle nám to tedy počítával liš, před více než 100 lety, a můj otec Tomáš Moravec narozený v r. 1852. mě vypravoval, že když mu bylo 14 let, že se byli v jeho letech čechoviči hoši, podívali u Mileč jak prováděvali Italáni skalnaté vršky pro železniční trať, - a jak celou tu práci bedlivě sledovali. - Když pak, v roce 1868 přijela od Budějovic první lokomotiva s několika osobními vozy, jakožto na "zahájení provozu", byla obrovská spousta diváků na nynějším nepomuckém nádraží a to už i moje maminka Terezie Moravcová narozená v r. 1864. mě vyprávěla jak stroj byl ověšený věnci

(12. října 1868)

a jak muzika vykrávala. a můj děd, který také nechtěl být pozadu, zase vypravoval, že dráha měla jít úplně jinudy a to od Srbské Hlaviny, dál ku Klášteru, k Borkovskému dvoru a mezi Borkem a Nepomukem mělo být nádraží. - Odsud pak, okolo Kozlovic a u Maňovic měla nastoupit na směr jaký má dnes, na Horažďovice. - Tehdejší majitelka Zelené Hory, kněžna Vilémína z Anersperků a její ředitel Robert Kheil, (patrně Němec) nesvolili k tomu, aby dráha vedla v rozsahu 1 míle neustále přes vrchnostenské pozemky. - Když potom upuštěno bylo od tohoto projektu a trať vyměřena byla přes panské Hluč (obec Dvůrce) a i několik chalup mělo být přeloženo, mimo části hůšního objektu, tu museli všemocní pánové přece povolit a aby se nemuseli budovy bourat, svolili, že dráha může jít přes jejich rybník. - Z té doby prý se říká v Hlavíně u Srbské Hlaviny "podle polí, který stavbu vedl. - Prvním přednostou stanice prý se stal nějaký Vambera z východ. Čech. -

= Pokračování se strany 89. =

panství příbramské jí bylo odňato. - Po-
měry na našem Zelenohorskú nebyly jiné,
jak vidno z "Lokšanského instrumentu", vyda-
né na Zelené Hore r. 1577. a jehož svědci byli:
pan Václav Žižovský z Udimi a pan Jiří
Harant z Bobje na Klenově. - Pět sourozen-
ců Ladislavových se rozhodli o dědictví se
rozděliti. - Zápis v Zemských deskách o tom
říká: Léla od narození syna Božeho tisíci
pětistého osmadesátého čtvrtého v aušerý den
svatých Filipa a Jakuba apoštolů Božích
skrze mne Jiřího ze Sternberka na Zelené Ho-
ře a Plánci | jeho arciknížele Ferdinanda na-
kouského komorníka | jakožto po panu Ondře-
jovi na ten čas na rozumu nedostatečného
staršího bratra a pozůstatelých synů a dědi-
ců po někdy vrozeném pánu panu Ladisla-
vovi ze Sternberka a panu Olei nám nejmilej-
šímu dobře a chvaly hodně paměti, položení
jsou dílové bratrský, pravý, a dokonalejší mezi
námi Jiřím, Ondřejem, Ferdinandem a Ladis-
lavem bratřími ze Sternberka a to ze všeho a ve-
líkého statku nám bratřím po nadepsaném
panu Olei našem k rozdělení přísluší a náleží a
ten v jménu Božím podle povážení J. M. císařské
jakožto krále českého pana pana všech nás nej-
milostivějšího na čtyři díly jakž se o tom nůž
a dále píše takto dělím: Půl měšička Nepomu-
ku, ves Klášter, - ves Srby, - ves Čechovice, -

Z tohoto porážení jest vidno, - že první díl pa-
stíl Ondřejovi / na rozumu poraženému / ale opa-
kovníkem, že mu byl Jiřík, vlastník druhého
dílu a že poroučel na Zelené Hore jen Jiřík, kle-
rý měl ve svých službách za vědníka pana
Zachariáše Měšička z Vějškova (polomei jeho
žijí v Nakalovech čp. 1. p. Předslav u Klatov. z
rytíře víc než veselého, jak poznáváme z mnoha
historek a episod. - Jiřík zemřel r. 1594 a nad
oběma díly pak vládla sestra Marie až do r. 1614.
Historie o věka maska a učitelka, moudros-
ti, nás poučuje jasně o tom, - že blaho lidu není
tak odvislé od forem společenských, - jako od
moudrosti a upřímnosti těch, - kdo řídí otěže.
A sourozenci Sternberští, pužení louhou po
okřáslém životě, moci a rychlém zbohatnutí,
vedli mezi sebou soudy, - pře a rozbroje, nešťalce
se ani rých čini, šlo-li o větší vykořisťování po-
datelů. - A ubohý lid hrpěl - nájímě venkovský,
selský hrpěl víc, než možno vypověděti...
A v těch těžkých dobách přišel vpád Sasovských.
Lidé opouštěli své příbytky a přechali do lesů,
holáše když Breušští vžkazovali, aby příchod
Sasovských, byl jim ohlášeu a tak napovídali
až dost jasně, že bude zle, suze zle. - Ze jisté
že zdejší lid trávil mnoho zlého, vřduť hlavní
slezka Klatovy - Příbram, vedla přes Čechovice,
a proto zde vojska, ať domácí, či cizí, obléžovali
zdejší osedlé a jest věru divné že kody Měsko-
Moravec, Sládek, Šracha a noví udrželi se
až po dnešní čas; - když už 1584. zde byli. -

=Něco o Moravcích.=

Prozatím nejstarší zápis o Čechovicích máme z roku 1584. a v soupise na prvním řádku poznamenán Moravec Šimon rychlár. - Jest to jeden z několika málo rodů, který v naší obci přežil 30^{ti} letou válku. - Původní sídlo rodu bylo na čp. 2. (číslování z r. 1715) a při pozdějším číslování dostalo čp. 14. - a rod zebval tam až do roku 1849. - Roku 1780. přijel se do čp. 11. Šimon Moravec za Annu ~~Blažkovou~~ a r. 1773. něhož bratr Martin Moravec do čp. 18. - Otec jejich jmenoval se Meloděj Moravec a jeho synem Matějem rod zašel v čp. 14. Syn Šimonův František vychodil vřchnostenskou školu na Zelené Hoře a proto v budoucnu byl vřchnostenským rychlárkem, - oženil se v r. 1811. s Marií Hlasajovou z Něvolníky s níž měl 12 dětí - z nichž 8 se dožilo dospělosti. - Všem dětem byl za kmotry u křtu vřchný školský kantor Šimon Hlávka s manželkou Ludmilou a všechny děti uměli číst a psát. - Nejstarší Vojtěch stal se šafářem v Borku u Nepomuku, oženil se s Marií Zahradníkovou ze Soběsuk čp. 8. s níž měl 6 dětí. - Vojtěch vyučen krejčím, oženil se s Annou Čechovou, bydleli v kostelní ulici v Nepomuku, měli 2 domy. Z manželství vzešly 4 děti a sice: Vojtěch vyučen krejčím pojal Annu Holkovéovou z Kozlova. - Karel vyučen buchlářem odstěhoval se do Ameriky (vyučil se ve Vídni) Mexika potom do Francie, Itálie, Švýtska a naposled dělal úředníka a reportéra. - Josef studoval učitelství v Příbrami, stal se po-

lépe ředitelem měšťanských škol v Mikulovicích u Znojma. | Byl pověstným králem hádanců. - Jeho syn Jan byl odborným učitelem v Uherském Hradišti a Jindřich odborným učitelem v Českých Budějovicích. - Jan byl výborným malířem, portrétistou Jindřich spisovatelem (adresa: České Budějovice Smetanova 54.) Eduard byl hudebníkem, výborným zpěvákem, odejel za Vojtěchem a Karlem do Ameriky. - Anna provdala se za Františka Peška křesníka z Nepomuku, (známého spravovatele glomerního řetě: Viktora, který jest akademickým malířem, - Marienku provdanou za okres. tajemníka Pírka, - Josef (* 23.3.1849. + 17.3.1936) studoval polytechniku a architekturu v Praze, - nacházel porbřelista posléze řídící učitel v Chýškách u Tábora, Světohosticích u Strakonice. - Pojal za manželku Barboru Sukovou sestřenicí Josefa Suka hudebního skladatele z Koněprus s níž měl 1 dceru Josefínu, která se provdala za Emanuela Negerle tajemníka zemského soudu ve Vídni II. Ausstellungssrasc. No 61. - Další jeho žena Anežka Šmídová dcera Františka Š. - křesníka na Spálené u Vyduchovic a Josefy Hlaviníkové z Břevnic. - Jejich děti: Alois * 5.1.1899. v Chýškách, akad. malíř a grafik (u prof. Dilže, Kysely, Hofbauera a M. Svobinského) a manželka Ela Ebrová. - Anežka, * 10.1.1902. provdaná za Ing. Jiřího Křečlera. - Vojtěch, * 10.4.1904. v Chýškách akad. architekt (u prof. Gocára) manželka Bedřiška rodu Zimová říd. učitelka. - Josef * 8.12.1908. v Kozlově stud. Reálné gymnázium Strakonice, učitel. ústav v Praze, - učitel v Břežně u Loun, zemřel.

zemřela 19-71. -

1971. -

- v Lounech 27.5.1933. na zápal mozgových blan. +
4. František, zámečník, nižší průmyslovka, občan
Vídne. Dcera Marie provdaná Wilfertová členka
benéuskeho německého divadla. - Josef působil
v Oxfordě v Anglii. -
5. Jan byl usazen ve Vídni, ale neví o něm správo.
6. Marie zemřela ve svých 12 letech.
- Alois Moravec akad. malíř a grafik, k.č. Praha I
Narození 21. obdržel od p. presidenta Antonína
Novosného v zastoupení primátorem města
Prahy, dne 30. IV. 1964. vyznamenání: "za vynika-
jící práci", diplom a medaili, kteréž mu by-
lo odevzdáno (a ještě dalším 4 umělcům) na
Staroměstské radnici při slavnosti. -
Nim popsal jsem s. 40. Boreckou větev.
- Další syn Františka Moravce, - Josef * 26.2.1818.
oženil se v r. 1849. s Kateřinou Končelovou z Kramolína
čp. 9. - a vychovali 4 děti. - Kateřina * 8.6.1850. provdala
se 6.1.1869. za Martina Ceplechu z Kunstovníka Mileč 27.
Marii, * 5.7.1860. provdanou za Jakuba Radu chalup-
níka ze Soběsuk, čp. 2. dne 3. I. 1880. -
Františka * 4. XII. 1865. přivenčena do Budislavice čp. 10.
dne 10. XI. 1891. za Marii Nachtmannovou. -
Tomáše, * 21. XII. 1854., který zdědil po rodičích rodný statek
a oženil se 20.6.1880. s Boesí Šeflovou z Čechovic čp. 33. -
Z tohoto manželství vzešlo 8 živých dětí. - Josef * 31.8.1881.
oženil se 12.2.1914. s Marií Šeflovou z Čechovic čp. 41. -
Marie, * 18.1.1884. provdána dne 19.4.1904. za Jana
Trefnýho ze Březí čp. 8. u Hvozdán. - Václava * 4.6.1886.
vyučený hudebník a krejčí odstěhoval se do Ameriky v r.
1904. oženil se tam a dne 9/10.1953. zemřel. - Teresie * 15. I. 1888. -

provádala se 9/2. 1909 za Václava Čermáka rolníka
z Čížkova čp. 56. - František, * 8.3.1891. utonul v řece Dri-
ně na srbském bojišti 8.9.1914. - Tomáš, * 17. I. 1894. -
vyučil se kolářem, pak byl odveden a šel do války
na ruské bojiště, - kdež upadl do ruského zajetí, kdež
8.9.1915 zemřel v táboře Šockoje, - gubernie Samarská. -
Vojtěch, se vyučil a oženil se do Nepomuka a odtud
se odstěhoval do Prahy, kdež zemřel 30.7.1959. byr
společně se Strašnicích, dne 3/8.1959. -
Aneta, * 17.9.1899. zemřela 30.5.1915. na zápal plic.
Augustin * 24.5.1902. převzal statek po rodičích,
oženil se 8.11.1924. s Marií Novou z Čechovic čp. 7. -
a vychovali 3 děti. - Augustina, * 5.5.1927. kromě obča-
nského vzdělání navštěvoval 2 ročníky Zimní rol-
nické školy a 2 ročníky Lidové školy hospodářské. -
Václav * 16.1.1929. kromě obecné a měšťanské školy,
vychovil 2 roč. střední rolnické školy v Českých Bu-
dějovicích a oba chovatelskou školu v Soběslavi. -
Vojtěch * 29.6.1930. zemřel jako žák 25.6.1938. -
Nimso popsána jest Čechovická větev. -

Mariie, dcera Františka a Marie Moravcových * 3/7.
1815 provdala se za Matěje Maska ze Sedlště čp. 33. 3/10.1837.
Anna, provdala se 26. I. 1844. za Tomáše Zahradníka
ze Soběsuk. (mar. 27.10.1823). -

* Jan * 17.4.1826. vyučil se krejčím a odstěhoval se do USA. (24. let) *

Václav, * 7.9.1822. oženil se s Marií Končelovou z Kra-
molína a měl s ní 8 dětí a 2 hochy. Dívčata se
vsměs provdala do Prahy a hoši; Jan byl obuvníkem
a žil v Košířích a Václav kloboučníkem žil v
Kralupích u Mlavy. -

František, * 30.3.1833. vyučil se krejčím a žil v Praze
živnost měl v Dlouhé Sídli, jeho syn František byl kapel-

níkem narodil se r. 1873 v Praze, měl pražskou hudební akademii, - pak byl na vojnu hudby a v r. 1896 byl plukovním dirigentem v Budapešti, - v Přemyslu, a na posléd byl v Brně u 49. pluku. Jeho první manželka byla vídeňská Češka rodem Svobodová, z Prahy. - Po druhé se živil v roce 1938 a tehdy působil ve Vídeňském rozhlasu a velmi dobře se poslouchal i u nás. Zemřel na sklonku roku 1942. - Z bratrského výpisu, seznáměná, že z rodu Moravců, vzešla celá řada umělců a lidí kteří měli dobrý zvuk ve světě. -

= Čechovické rybníky. =

Naši předkové věnovali velikou pozornost zakládání rybníků a proto v nížejších polích najdeme rybníků více, než dosud. - V obvodu našeho katastru, - ač jsme obcí s kopcovitým terénem, - měli jsme o tři rybníky více, než jich bylo doby máme. - Největší rybník čechovický rozprostíral se v místech, kde dnes jsou čp. 25, 26, 27, 28, 36, 2, 15, - a dnes rozbořených čp. 23, 34. i s přílehlými zahradkami. Dobře známá hráz ještě dnes na straně západní na níž postavena stodola čp. 25 a o kousek dále jižně od obytného stavení čp. 25 ještě dobře známý spláv. Před průčelím čp. 31 stávalo čp. 24. rybářská chabrá, která měla sklep v hrázi rybníka, který čp. bylo zakoupeno v roce 1935 a příštího roku i se sklepem rozbořeno a změněno v zahradu, čp. 31. - Jejmiž majiteli jsou Josef a Anna Křesovi. 31.

Dovněž. Paslerovic trávnik, nyníjší zahrádky čp. 36, 54, 2, (vystavená stodola čp. 2) a část zahrady čp. 4. byli dozajista rybníkem. V dílčím odkazu, síťku po Ladislavu ze Sternberka z roku 1560-64. - se doslovně píše, že potok nad Čechovicemi od FAVORITOVKY jdoucí až do rybníku čechovského - Čechovského. - Mlejny: "Kohout v Čechovicích". - Rybníky: "Čechovský" nasáda kaprů 40 kop. - Z toho jeví vidno, že rybník byl rozsáhlý, - když do něho vrehnost nasadila 2.400 kaprů. Když pak v roce 1752, tedy za 188 roků přiznával se panský majetek, musel být rybník hodně zanesený a zmenšený, když komise odhadla obsah rybníku na 16 kop s. j. 960 kusů kaprů. - To je prozatím poslední zmínka o čechovickém panském rybníku. - Patrně při nějaké přírodní katastrofě jmenovitě povodní srožena byla hráz a více se už rybník neobnovoval. - Lidově se místu rybníčnímu říkalo a dodnes říká: Vloužku. Při regulaci potoka v roce 1930-31 vykopali dělníci lesane dubové trámoví ze slavičel, které si vzal tehdejší vedoucí Hlomolka z Nechanic. Pak postupně se rybník zastavoval, - nejdříve postaveno čp. 22. (Hasičské skladiště) r. 1771, - pak čp. 15, r. 1773, - čp. 23, - 1787, - čp. 24, - 1780, - čp. 27, - r. 1800, a čp. 25, 26, 28, 34 a 36 roku 1814. +

Když roku 1816 stavěna byla silnice z Trčovic do Měrcína, zrušen byl další rybník za Morávkem ve výměře asi 42 a. (Na rybníčkách, na luhu) přes který bylo nutno vésti silnici, - aby po hrázi a pod pole nevzniknul veliký oblouk. - Dle ústního podání, museli čechovští rolníci, - sahali na luhách

Na Rybníčkách
pod Palackým

kámen z Palachu, do prostoru rybníka, kudy byla vyhlášena silnice. - Můj praděd sahál tehdy kameny na luhách s volským posahem. - Po rybníku byla zrušena křtiny a pojmenování. - Další rybník býval současně i mlejním za slodolou čp. 54. dodnes, dobře zrušený, do něhož vedla voda náhonem z míst, kde po ději vyrostl obecní rybník na dráhách. - Kámen luk okolo položených, - neze dodnes pojmenování, na mlynech. - Další rybník, ležící těsně vedle čp. 1. býval majetkem obecním, - poněvadž k němu nevedla žádná cesta, byl změněn, těsně po druhé světové válce, - vojenskému novému čp. 38. za část zahrady, která připadla k čp. 8. na stavbu slodolny, - která vzhledem k socialisaci vesnice, se nestavěla. - Rybník byl tehdy byl spouštěl a proto majitel na svůj náklad jej dobře opravil a napustil vodou. - Tehdy náš stát podporoval stavby a opravy rybníků, - proto nově podal si žádost o podporu finanční příslušnému ministerstvu. - Podle výpovědi majitele, žádost byla kladně vyřízena i příslušný obnos došel, ale musel být na nátlak určitých protestujících, vrácen sam odtud byl odeslán. - Dnes slouží jako koupaliště, - ale i kachny se v něm koupají. - Doba kdy byl postaven není přesně známa, dověděl jsem se jen, že kámen na staras rybníku vozen byl ze Sinkovce, kdež otevřeno několik povrchních lomů. - Když pořízen byl rybník na obecních dráhách v roce 1905. - z důvodů, aby měl chov husí, (který se u nás dříve více pěstoval nežli dnes) dobře koupání. - Zbudován byl více s veřejnou pomocí, - kámen na vyložení vozil se opět ze Sinkovce. Za 60 roků byl jednorázově vyvezen. - V nynější době jej obhospo-

Rybník za čp.
1. v Čechovicích.

daruje Rybářský spolek z Nepomuku, jemuž prý byl úředně přidělen. - Jeho výměra jest asi 22 auy. - Lidově se zde říká: "Rybník na dráhách", zatím co na spodním rybníku se říká: "na starém rybníku". - Další rybník jest soukromý v držení Františka Jella čp. 41. nemá sice velké výměry asi 8 auy, ale když by byl udržován v pořádku, stačil by pro domácí chov psů, husí i husí a v případě požáru, by stačil na lokalisaci. -

= Čechovické vodovody =

Bylo nás hodně málo před druhou světovou válkou, co měli jsme zřízený vodovod po celém hospodářství a napáječky jsem měl v roce 1937 úplně sám v celé vesnici. - Když skončila druhá světová válka, tehdy náš stát účinně podporoval společně stavby vodovodů a i jiné hospodářské a vodní stavby, ale našim lidem se do toho nějak nechálo. Přesto ale, jak už jsem se v kronice zmiňoval, vyslán byl k nám zřízennec od vodohospodářských instancí, vyměřil vodovod z luk Vosevic, až na nejvyšší bod Moravku a do jednotlivých čísel, udělal rozpočet společný a i soukromý, přičemž vyčíslovanou subvenci, - ale lidé nevěřili a na věc nepřistoupili. - Žádný by byl neplatil ani půl, co jej stál polom vodovod s motorem, soukromě, ale to už bylo stejně dlouho poněvadž bycha "jest těžko honit". - Praxi se to polom objevilo neboť samočinný vodovod, pracuje bez poruchovosti

a motory, ať jsou jakýkoliv, mají určitě opravy. Do roku 1960 postaveno bylo 28 vodovodů z toho 6 vodovodů samočinných, - ostatní většinou na pohon elektrický. - Nejdelší vodovod ješ do školy, - další do čp 38, - pak do čp. 9, potom do čp 35. všechny z Hrávníků na Hřebek. Další samočinný vodovod jde z obecní studny na návsi do čp. 31. a poslední ze Zahrady čp. 9. do čp. 41. - Ať ješ vodovod jakýkoliv, každý ješ prospěšný pro napájení do bytů a i jinou společnou užitkovou vodu. - Pro pití a k vaření jidel, není přes vodu z dřevěného potrubí, anebo přímo z dobré a čisté studánky? -

= Klasovští dragouni. =

Na klasovské dragouny a zolašče na jejich malebnou uniformu máme jistě všichni, zolašče pak ty starší, ty nejkrásnější vzpomínky. - Vždyť viděl mladé hochy v červených kalhotách, - ve vysokých botách s osbrouhaní, v modrém kabátci, s lodíčkou, neb helmici na hlavě, opásaní řemenem, na řemeni přes záda s puškou - karabinkou a seděli v sedle, na bujném koni to byla nadost pro dospělého vidět, což pak pro malé děti. To první světové válce snad každým rokem jezdivali okolo Čechovic, celý pluk s kompletním vybavením do Milovic k mladé Boleslavě na cvičení / manévry / a to bývalo zpravidla ve žních, když šli jsme na polích a řádi

jsme seběhli k silnici, abysme viděli hezké vojačky z blízka a to celý pluk, anebo jednotlivě jezdecké útvary, za kterými jeli celé řady / fidroni / vozů pod plachtami. - S nimi jeli také polní kuchyně a kovárna, - kuchari cestou varili jídla a kováři, ubíhla-li se někde rému koni podkova, - hned na místě ji přibíli. - Mnohokrát se stalo, že v naší obci část dragounů přenocovala a proto musím se zmínit jak to praktikovali. - Zpravidla 3. nebo 4. dny předem, přijeli do obce 3 vojači s důstojníkem, ohlásili se u starosty obce, že přijeli za příčinou obsluhu noclehu pro vojsko a ubytování pro koně v jednotlivých hospodářstvích. - Pak si usedlosti prohlédli a na pavlač, aneb vrata napsali (n. př.) 10 koní, 5 vozů, 5 mužů, a v tomto objektu ubytuje. - Celkový soupis pak dali k starostovi obce, - to byla sedm práce ubytovatelů, nebo-li, kvartýr macků, - s určením datu nocování. - V určený den v odpovídajících hodinách už se zpravidla nic venku nedělo a očekávalo se až bude slyšet cvakání konských podkov a příjezd jezdecký. - Sotva že dojeli byli přivítáni starostou obce a do užitku byli naše ženy, které přinášely krajáče mléka a dobrou venkovskou chleba na mísě, aby pohostily upoceně a unavené vojačky. - Taková pohostinnost jistě nebyla odmítnuta a my všichni jsme se udivovali jak jim šlo z tráva domácí potrava chutná. Na návsi u kapličky stáli u polní kuchyně, kuchari

a připravovali pro mužstvo večeri. Po večeri dlouho do noci, vojáci se svobodnou chasou se bavili a prozpěvovali. - Tehdy u nás v čp. 11. nocovali ve velké světnici 3 důstojníci a můj otec který kromě svých předků, byl také příslušníkem klatovských dragounů s nimi besedoval a tehdy jsem se dozvěděl do o čem nám nikdy neřikal. - Už při jeho praděd Metoděj Moravec, byl naverbován k dragounům do Klatov a jako takový účastnil se za císařovny Marie Teresie bitvy u Kolína r. 1757. a tuto bitvu při jenom oni vyhráli a na památku bylo slaveno. Je žádný voják toho pluku, nesmí nosit vousy, ale musí být holobrádkem. Tehdy při bojoval pod generálem hrabětem Mikulášem z Taffe, habzovským majitelem velkostatků. Uměl při zpívat písničku, která začínala následovně: "Tisícího sedmího sedmadesátého, - dobývali u Kolína Frice krále pruského, aťd. - Praděd František, ten při verbován nebyl, - neboť byl vyhlédnut pro vrehnostenského rychláře, - ale za to jeho děd Josef byl na vojně 7 let a sloužil pod Windischgrěcem v pohraničním roce 1848. bojoval u okolí Prahy a také byl klatovským holobrádkem, v jezuitských kasárnách u Černé věže. - Můj otec Tomáš Moravec byl už normálně odveden, - ale zase k dragounům

ale k činnějším, neboť čtvrtý pluk už nebyl v Klatovech, ale v Dobrušce. - A v Klatovech už také nebyl celý jezdecký pluk, - ale byl také v Brücku na Šilavu, Rakousko. (v Glinzu a Kanjži, Maďarsko) v Graczu ve Štyrsku, - jednotlivě jezdecké oddíly (škadrony). Zde můj otec můj vojančil a když přišla okupační Bosny a Hercegoviny i zde si přišel na své, neboť operoval u Slavonského a Bosenského Brodu, Doboje, Maglaj, Zepče, Zenice a v Sarajevě zakončil a celkem sloužil 7 let na vojně, - od r. 1871 do roku 1878. - Stejně s mým otcem Tomášem Moravcem, vojančil také náš Končel z čp. 21. z Čechovic v roce 1914. pak sloužil u téhož pluku Josef Palachý ženijní čechovický čp. 19. - Já jsem vojákem nebyl, ale syn můj Augustin, který sloužil u 18. pěšího pluku v Olomouci, psal celý rok na okresním vojenském velitelství v Klatovech v roce 1950, jako úřední pisár. Na stravu a nocech chodil zase do kasáren kde bývali dragouni, - vysbírali se v těchto kasárnách čtyři generace z našeho rodu. Dnes už v naší armádě jezdecko nemáme, věřte se jim po první světové válce přičítal veliký význam a v Klatovech vystavěli i nové jezdecké kasárny a pluk dostal nové jméno: "Jezdecký pluk Antonína Švehly, bývalého československého slátníka."

Naš cukrářský průmysl vyráběl spousty perníkových dragounů, které zvlášť o pouť se hodně prodávali, - kuchařský průmysl vyráběl spousty dřevěných koníků na kolečkách a i houpacích, - na vesnicích jsme měli spousty polatých koní, (v Čechovicích 22 párů.) Vím, že v naší obci měli 5 párů koní, kterými jezdili jen starší lidé, - mladší s nimi řádili jezdili nechtě, - ne proto, že byli vystrašení, ale protože a dula. a v průmyslu se nic nevyrábělo, co by se podobalo kobyle. - Proto na koně a dragouny vzpomínáme jen v písničkách, - avšak mám zálo, že koně jednou přijdou k vaší práci v sportu. -

=Rumburská vzpoura.=

V té době žije ještě hodně lidí, kteří každoročně v druhé polovině května vzpomínají na to, jak jako předzvěst revoluce v roce 1918. v říjnu, vyprovokovali vzpouru o 5 měsíců dříve. - Pořád se to událostí dotýká se časem i naši obec, jmenovitě dvou účastníků, pokusím se zvěčnit tuto opravdu revoluční činnost. - Bylo to sice po Novém roce, když krátká správa ze dne 4. I. 1918. od polního křivaru č. 7. střeleckého (dříve Landwehr-regiment No 7 a nebo Zeměbranného pěšího pluku č. 7.) pěšího pluku č. 7. dlečího ve válečném poli v jižním území Rakouské monarchie, proti království italskému, kde si u Tolmina a na Zmrzle v ústí, - oznámila nám na polním listě,

že vojín Samuilův oddíl, vojsk Morave, jest po větší bojové činnosti nezvěstný. - Celou naši rodinu a nejvíce však naši maminku, to strašně zneklidnilo, - vždyť už dva synové, dva bratři, stali se srdcem nelidským. - Jeho osudu a už jest zde šel případ. Správa dala moka být i oznámením smrti, nebylo si dobrovolných vojnů 91 pěšího pluku česko-budějovického, - kteří našli našeho vojáka spolu sasypaného a nerově oděšeného. - V těchto srdečných myšlenkách žili jsme několik dní, neboť jiné správy jsme neměli, až jednou po půlnoci, kdosi bouchal u nás na dveře. - V rozčilení běžme otevřít a k velkému překvapení na prahu dveří stojí náš voják. - Bylo hodně vypravování a na spaní už nebylo ani pomyslu, neboť než skončily všechny formalisty byl bílý den. - Proto události nám však starosti nebylo, ale ještě více přibýlo, neboť vojáka v slabý byl již nepřítel, nežli zdravý, což způsobilo v blízkosti výbuchy granát. - Od té chvíle převážně byl z jedné nemocnice do druhé, až poslední nemocnice bez dovolení a bez papíru odejel domů, - ač byl hlídán, - aby se nevjedaloval. - Doma žil jako zblbl, a poněvadž v takovém poměru se žiti nedalo, - neboť na takový přelup, vysazen byl válečnými soudy veliký brest, - posílali jsme se o to, aby

jako lakový, mohl se léčit ve vojenském lazaretu v Nepomucké - Opavově. - To se nám také podařilo a v tomto nemocničním prostředí pobyl si necelé 4 měsíce. - Po této době musel bezpodmínečně narukovat ke svému pluku, který tehdy byl přeložen z Plzně do nejsevernějšího výběžku Čech do Rumburku. - Ač se mu nechálo, - neb tehdejší sisk psal už otevřeně o československé autonomii, přece jen se kolem 20 května vypravil a jel. Nejel ale přímo, - v Praze se zastavil, - v Lišoměřích rovněž a tak za dva dny se na určené místo dostal. - Byla však již noc a tak po formálním přihlášení, zaveden byl do ubytovny ve škole, kdež byla celá mělnost obsazena českými vojáky, přísedšími z ruského zajetí, kdež prožili skoro 1 rok sovětské revoluce. - Stejně však do rána neusnul, neb i to vojáci revoltovali proti nedostatku jídla, jmenovitě chleba, - a pak proti veliteli posádky hejtmanu Klepfovi (německému učiteli z Chotěšova). - Když se trochu rozedlufo poznal a pozdravil se ze Stanislavem Vodičkou z Lobezu Plzně t. č. jednoročním dobrovolníkem, s kterým v jinosských letech obden se vozil na řeznické bryče, když jezdíval z Plzně, - od řezníka Vojtěcha Bečváře, kdež se Vojtěch Moravec učil a Staněk Vodička chodil do sálské realky na Petrohradě. - Poznával, že poměry u střeleckého pluku č. 7. v Rumburku

jsou napjaté, t. č. k nendrožení. - Už posnídání, když mušslo mělo nasloupit, neposlechlo rozkazu a nenasloupilo. - Proto byl hejtmán Klepfo přiběhl a na nádvoří, zle se rozčiloval, přímo řval a mačával českých psů a bestií. - V domě kdosi vzadu vykřikl: "šlodi mu ji!" - a už šlo. - Dav se přímo sešypal na germánského poručníka a zle ho seřídil a zavřel do věznice. - Poněvadž celá akce už byla předem promyšlená, obsadili revolucionáři kancelář posádky a posloužili a telegrafní úřad a zvolili svého náčelníka v osobě Staněka Vodičky, Noky a dalších. - Odhodlání všech bylo sáhnout směr Praha a cestou sformovati další pluky a vzít je sebou. - Proto se plně vyzbrojili, a vysáhli směrem na Haidu. [Bor.] Ještě samozřejmě, že Vojtěch Moravec šel sádem, - bohužel před Borem klopýtl, následkem ubrženého podpasku a rozšlípnu si patní koss. - Získal tedy na místě a pomocí cizích lidí, a mlékaře s psíky sáznými, - vrátil se zpět do Rumburku, byl však od německých civilů několikrát zbit, - ale do války už se nedostal, neboť si poležel 4 měsíce ve Varnsdorfské nemocnici, a do už pak přišel 28 Říjen, sáhrě v Rumburku složil ještě necelý rok. - Glužno však se zmínili ze se vzbouřenci sáhl také další čechovický voják, Moráček. [Josef Nový čp. 8. a pak nějaký]

Jan Burda z Bezděkovic. - Co útrap zažili Rumburští ozbrojenci o tom jsou sepsány celé brožury. - Vůdce byli zastřeleni v lese u Boru, ti co neulekli pozavíráni ve věznicích se kterých je vysvobodila novou nabytá „Svoboda“ v památném říjnu 1918. -

= Tyfus v Čechovicích =

V sousední obci Sedliši propukla záhadná nemoc a ještě záhadnějšími příznaky na sklonku roku 1930. - Jezdili tam lékaři z Nepomuku, z Blovic, ba i z Plyně a každý určoval jinou diagnózu, - ale s určením nemoci se řádně nechtěl vytasit, - poněvadž řádně nechtěl ležet pravdu prozradit nejspíš. - Proto určitou dobu dohazoval, nežli se na to přišlo, co to vlastně za nemoc jest, ať soulo nemocí postiheno bylo několik rodin, z nichž rodina Josefa Zahradníka byla prvou ve výskytu. - A náhoda tomu chtěla. U Zahradníků se narodilo dítě u kteréhož porodu byla Kateřina Velišková porodní asistentka z Čechovic č.p. 51. - která skodou okolností se u nich nakazila také tou záhadnou nemocí, - ale s příznaky, které odpovídají tyfusu. - Proto když lékař přijel, - zjistil ihned tyfus a učinil příslušné opatření, ale stejně pět lidí bylo počátkem července r. 1932 dáno na infekční oddělení plzeňské nemocnice, kdež se všichni vyléčili, - ale na následky této nemoci Velišková posom za nedlouho zemřela. - U nás v Čechovicích už se nemoc nevyskytla, - ale v Sedliš-

ti, kdež žil bacilonosič se každoročně vyskytla poněvadž lidé si u Zahradníkově kupovali mléko ať jej měla zakázáno prodávat, a tímto způsobem se to rozšiřovalo. - Na tyfus a následky z něho zemřelo víc než 10 lidí. - V roce 1962 zemřela Zahradníková a tím zlikvidován v okolí i tyfus, který se zde držel přes 30 roků. - V této době by jistě stačilo vyšetření krve nemocného, a nebyla by nemoc postřachem celého okolí. =

= Válka v šestadesátém. = 1866. =

Mám ještě v živé paměti vypravování mých rodičů o válce, kterou prodlévalo Rakousko-Uhersko, jehož jsme byli Češi součástí se sousedním Pruskem. - Tehdy byla moje maminka školáčkova tatínk, škola odrostlý jinec, když jednoho dne přijel do naší obce na koni „buryl“, od Zandáru z Nepomuku a přines představu nymu obce oznamení, že celá monarchie jest ve válce s Prusky. - Dones také povolání k nastoupení do vojenské služby a sice: Františku Konečovi č.p. 57, Janu Palackému č.p. 45. ku klatovským dragounům a Prokopu Malouškov č.p. 55 k pěšákům do Plyně. - Během 12 hodin dostavil se museli povolání před budovu obce

Bilva započala dne 3. července 1866. =

Alseu o této bitvě složil J. F. Kollár sedmihorkách, Požárkonosi. =

su v Nepomuku a odtud odvezou budou
povození na určeno místa. - Tak bžkopád-
na byla tehdejší mobilisace bez železnic a
bez automobilů, - ale přece se do válečných
operací dostali. Dragoni se zúčastnili bitvy
u Kralova Hradce a přesák války u
Gustavy v Itálii.

Tedy když válka započala, chodili
zdědší děti na vrch Svínákovce, a tam
položíc ucho na skálu slyšeli dýnění
děl z války a povědať válka dlouho
nebvala, neboť rakouská monarchie ukr-
čila porážku od Prahy a Pražové se
rozlézli do celých Čech, - ač násilnosti
na lidech nepravdědli, neodpustili sem
obcím 1. 7. "Výpalné". Kam odtě zjištěno,
že celý pluk Prusáků dělal mezi Přesínem
a Železným Újezdem na pozemcích, Hrad-
cích a odtud chodili na obecni úřady
pro peníze, "výpalné", - aby mohli platit
zold vojákům a obstarávat potřeby pro
pro vojsko. Podobně tomu bylo i mezi
Želvicí a Mohelnicí, kdež na vršku dod-
nes "Němci", pravním prováděli Pražové
loště co u Přesína. Z války se všichni tři
vojáci vrátili ztráti, - Matoušek s pros-
třenou rukou, - jako invalida, - kromě

jmenovaných vojínů dělal také ve válce
Josef Kovářik z č. 29. známý již "kyrysník"
kterýž jak už zmíněno v II kronice str. 47.
děl na vojně po 14 roků a následkem prů-
střelu pravé nohy, byl chromý a chodil o berlí.
Výpalné, vybrané Pražy v naší obci činilo
200 platých v penězích, - 1 vola k zabiti a
jedno ukrmené prase. - Lze si snadno před-
stavit, o jaký majetek ožebračili Pražové
celý náš národ.

V předvečer bitvy na Bílé Horě v na-
šem okolí. = studie. Dra. Livy a Alex. Berendorfa.

Po úspěších slavonského povstání v
ledech 1618-19. - rok 1620 přinesl katastrofu,
docela přirozenou k poměrům v Čechách, sla-
vonského odboje a neúčasti lidu v něm. Nechtě
posuzujeme Bedřicha Falckého jakoliv, jest
jistě, - že na den sv. Václava 1620 odjel z Prahy
k české armádě, takže tam poznal její pomě-
ry natolik, že věděl, že jen zázrakem, by mohlo
toto vojsko zvítězit nad císařskými! Přeměř-
sák doslova psal ve svých dopisech, které do-
mně posílal z českého ležení své manželce
abžvěš a které dosud všechny nebyly publiko-
vány. - Jen před léty dr. Kráčeková vydala ma-
lou knížечku a v ní několik těchto dopisů,
v nichž Bedřich odevřeně píše, že vojsko nedo-

sláva ani slíbený gold, ani sraavu, a že je císelná nouze i o chléb. - Podle toho byla kárta a zúdcování, takže nepřítel věděl vždy o záměrech českých vůdců. - Prosto nechtěl královna Alžběta, v ten čas těhotná, jest stále připravena na útek s rodinou z Prahy. - 1.-10. 1620 píše ze Sedlčan velmi otevřeně o své nespokojenosti o nedostatku proviantu a také o žádosti uherského krále o vyplacení 100.000 Kop míšeňských za slíbenou pomoc. Štěpán Tří ze Sternberka, mladší bratr Adama, již zmíněného, kalíšník "o němž král věděl, že má doma velikou hotovost, a jemuž psal o půjčku, odpověděl králi, že mu může vypomoci namejšť dvěmi tisíci. - Vojsko z nouze loupi a drancuje jak může, při čemž dopouští se násilí, poréká i morduje, právě tak jako císařští a jak to Maximilián Bavorský otevřeně napsal císaři. - Bedřich zklamal i jeho lokán a proto když jeho poslové 10. října s. r. přijeli do Prahy, psal z Rokycan, že musí vyčkat, až se s armádou přiblíží ku Praze. - Nemůže opustit své vojsko, s nímž snáší všechny útrapy. - Návážná zemská pohotovost se špatně schází a peněz není. - Po dobytí Brachova a zejména Písku 29. září císařskými, krutost těchto vítězů, kteří při v Písku nechali jen 18 lidí na živu, zabraňovala mnohé i věrně ve slavooském odboji.

Při dalším tažení přes Brakonice ku Praze se císařská armáda rozdělila na dva proudy, k vůli lepšímu spířování v této oblasti již hodně vyčerpané. - Byla zubožená zejména Mansfeldovou armádou, který pro spířování podnikal vše zničující zájezdy až do Blatné, kterou při tom vypálil. - Maximilián Bavorský šel pak přes Plánicko k Zelené Hoře, která tehdy náležela císaři, věrnému Adamovi ze Sternberka, který v ten čas prchl ze země.

Bugnoy šel přes Blatnou a k úpatí Třemšína. Při tom císařská armáda se nesetkala nikde s odporem, až na Zelené Hoře. Tam totiž bylo českou vládou posláno asi 200 anglických jezdců z onoho tisíce, - který Alžbětu, co anglickou princeznu provázela do Čech. - Jejich umístění na pražském hradě činilo potíže a neovnělo a proto byli rozděleni a posláni na slasky, těch pánů, kteří co věrní císaři, opustili zem. Mezi nimi byl i Adam ze Sternberka věrně sloužící Rudolfo II. - Matyáš i Ferdinandu II. podle Sedláčka byl to pán mírně a vlně povahy, ve věcech snášenlivý, - znamenitý hospodář a šlechtivý k poddaným. - Byl dříve oblíben i páni kalíšníků. Když v roce 1609 vydal Rudolf zvěstí majestát, o svobodě víry, odmítl ho nejvyšší kancléř Lobkovic podepsal a tu Adam ze Sternberka podepsal ho, mislo něho. - Jinak dával na jevo svou snášenlivost ve věcech i u svých poddaných a v životě

veřejném vůbec. - Proto při defenestraci, byl
mírně vyveden z místodržitelství kanceláře,
že to však jeho zel, - Jaroslav Bořita z Marti-
nic | později majitel Zelené Hory | byl první svržen
do příkopu pod hradem. - Novější doklady
nám jeví Adama jakožto výborného diplo-
mata a i upřímného Čecha, který po Bílé
Hore se nikterak netajil se svým odsudkem o
činech vítězného císaře. - Nebyl však vždy také
upřímný a víme, že nikterak se neřassavil
Divise Černína, který v den defenestrace
na jeho výslovný rozkaz otevřel pánům
podobojí bránu pražského hradu, - Začej byl
na Staroměstském náměstí ubacen. -

Z toho je přirozené, že domácí posádka
na Zelené Hore neminila bojovat s císařs-
kou armádou a že proto tito císařští jez-
ci byli z tohoto hradu vypuzeni a pod ním,
na planince u brčny - Kovárny, na výskok
ce pobiti a porubáni. - Poustnouce mohyla
se sloupem označuje místo, kde byli pocho-
váni a při její opravě za mého dětství byly
nalezeny zbraně anglického původu. - Od
té doby, až časů kloda na sebo památce
po vojíněch, kteří tu měli nevědoucí zác,
jsouce velmi svému králi a jeho dědi. -
Slavovská armáda, sledující císařskou a č-
hající na vhodný okamžik, sledovala onu

její část vedene Bugnoyem a táhla za ní ke
Lnářům. - Osudného dne 6 října 1620. měl brát
Bedřich polní ležení u Lnář a to u Ichořovic,
podle bradice se slaneu u samých lipy, památ-
kově chráněné. - Byl jistě v radním voji, radím
co přední české vojsko dotáhlo přes Bělčice k
Hvozďanům. - V noci 4. 5 na 6 říjen přinesli ře-
dové placení Bugnoyem zprávu, že české vojsko
vedene Anhaltem, je předními sbrázení jenom
hodinu vzdálené a nyní napadnouli tuto
část císařské armády. - Proto Bugnoy poslal
ke knížeti Maximiliánovi o pomoc a když mu
ještě v noci poslal generál-leutnant La Silliho
s 25 praporce jízdy. - Přes tuto pomoc neodvá-
řil se Bugnoy k bitvě a nevyčkal Anhaltů-
všok v otevřeném boji, nýbrž spěchal, aby se
spojil s armádou Maximiliánovou, tedy k
Zelené Hore, kterou jistě o tom vyrozuměl. -
Palo opatrnost, hrada českých vojáků zabrá-
nila možnost jeho porážky. - Protože Anhalt,
přisedši pozdě, stihl už jen jeho zadní poslední
voje utíkající k Maximiliánově armádě. -
Přes to zbrátili tu císařští přes 220 mužů
a nevýčíslované množství celých spížních
vozů. - Kdyby byl Bugnoy o Anhaltově úmyslu
nevěděl a kdyby tento byl časnější, mohla
být Bugnoyova armáda ne-li poblena, - tedy
velmi zeslabena pro konání další války. -

Ze správy krále Bedřicha ze 6.-10. víme, že byl v ležení u Lvač, odkud vysáhl za nepřítelem, který včera o půlnoci ustoupil ze svého ležení. - Včarvátce, která sam vznikla, bylo prý pobito 200 nepřátel s vlastní malou zbraňkou a Bugnoy couvnul se svým lidem k bavorskému knížeti na Zelenou Horu. - Tato správa králova psaná jistě podle toho, co mu bylo oznámeno, končí s tím, že uherský král v čele 20.000 vojska, vstoupil 26. 9. osobně do Přespurku nynější Bratislavy. -

Bojiště této bitvy bylo mezi Starým Smolivcem, Radošicemi a Mladým Smolivcem u staré silnice, vedoucí z Prahy přes Dobrušku, Příbram, Rožmitál k Nepomuku (přesně přes Čechovice) a přes Klatovy k české hranici. Po ní utíkala v květnu r. 1618. manželka Martinova se svou rodinou k Zelené Hoře a jsouce pronásledována ještě v noci doprchla k Bavorům, kde se sešla se svým manželem. Zbraňka vojska stála se na louce, která dodnes nese pomístné jméno Vraždá a je pod návrším, jež se jmenuje Sčraž a Kocou jsou zde zbytky z bývalého rybníka a mlýna, které byly od krve zbarvené. Lidové tradice říká, že zde žila rodina mlynáře Kocce, která byla vůči formanům pokostinská. - Zde mohli se každý za úplatu občerstvit medovinou, -

hořalkou, mlékem a pojit dobrý chléb se solí. Mlynář však neměl rád zoldáky a jiné válečné slupy a proto po odbytě čarvátce nechtěl poskytnouti vojím nějakého sousta a býti jim po vůli. - Pobírali jej proto tím, že musel pro 220 vojáků vykopati společný hrob na jeho zahradě, později role sedláka Buichy, kdež dosud mislo označují dva objemné kaštanů a do nedávna zde býval veliký dřevěný kříž, kam všechny uložili a naposled byl také uvrácen a leží mezi bojovníky. Mlýn prý byl posom vyplněn a rovněž zrušen. - Kaplička, která dnes jest v zuboženém stavu, postavena byla věřícími na poděkování Pánu Bohu, že války skončili a že už obecný lid nebude tolik trpět. - Vrutiněch zrušeného mlýna, který byl rozstáhlý, usadili se hadi a jiná pět, - ale usadil se zde také jeden z příslušníků rodiny mlynáře Kocce, se svou početnou rodinou a zřídil si zde primitivní obydlí. Vypravuje se, že když dal dětem jídlo do velké mísy (mléko s chlebem) že prý hadi jim pili mléko a děti že prý se zlobili, proč také nežerou chléb, že savy mají mléka málo, ale ne báli se, že je nůtknou. - Císařské vojsko

Z vypravování
sedláka Haly
čís. 15. a pak
Frautiška
Mokurky č. 23.
z Radošic.

znenravněle, bylo rozpuštěno zejména zbratrou
spřízněných vozů a zničilo cestou všechny vesnice, jak
máme osom zprávy doložené i bratřovane. V místě
kde je obec Liškov (západní část) bývala vesnice
ka Bezdekov, byla vypálena současně s obcí Mě-
činem a Čechovickým dvorem v Hlaji. Blouho-
se říkalo v Měčině na „Spálené vsi“, po dvoru
zbyly jen podezdívky do dnes v Hlaji znatelné,
z Bezdekova další výstavbou vznikl Liškov s
pomístními jmény „Na brchově“, „Na křížkách“,
„Na křoznám“, které připomínají válečné utrpení.
Na Velkém pahorku stávalo při morové po-
hřebišti, kamž při svázeny byli po válkách
30 letých z okolních vesnic zemřelí, na mor
a černé městovice. - Jestě v roce 1816 stávala při
silnici nověpostavené bréma, v t. 30. „Skřípku“
do dnes místo znatelné na bývalém farářském
poli ve směru jízdy z Čechovic do Vrčové po
levé straně, skoro na konci klínového pole.
Farní ves Budislavice, byla někdy rovněž vy-
pálena a zůstal tu jen jediný stánek a tamní
katolický farář, vraceje se z návštěvy v Nepomuku,
byl císařským vojskem pod vrchem Štědrým v
lese zabít. Obec Vrčová, kdysi kvetoucí městy, ne-
byla ušetrěna, neboť po válce zde zbylo 12 čísel a
60 lidí, třebaže v roce 1565 vyhořela celá obec.
Z toho ješť zřejmé, že náš kraj tuze vytrpěl
ve dnech 5. 6. a 7. října 1620. -

Opis z Grundbuchu z roku 1721,
včetně Hypotekenbuch der Gemeinde
Czechowitz Jahre 1810.

Grund Moravcovský	folio 6	page 50. -
- " - Miozkovský	- " - 7. -	- " - 59. -
Grund Ssrachlovský	folio 8.	page 68. -
- " - Sládkovský	- " - 9. -	- " - 77. -
Grund Hamzovský	folio 11.	page 86. -
- " - Czikánovský	- " - 12. -	- " - 103 nyní Nový. -
Grund Sserýho	folio 13.	page 112. -
- " - Moravkovský	- " - 14. -	- " - 121. -
Grund Pesskovský	folio 15.	page 130. -
Hospoda neb křezma	- " - 16. -	- " - 139. -
Chalupa Plackovská	folio 17.	page 148. -

Přehled chalup nepojatých do nových po-
zemkových knih z r. 1721 z důvodů finančních.

Čp. 1. Grund Sserýho	- - - - -	1687. -
- " 2. chalupa Lorencovská / dříve pázderma	- - - - -	1721. -
Čp. 3. chalupa Plackovská zápis	- - - - -	1721. -
- " 4. - " - Zachovská	- " - - - -	1780. -
Čp. 5. chalupa Sládkovská	- - - - -	1740. -
- " 6. - " - Petrovská	- - - - -	1740. -
Čp. 7. Grund Cikánovský nyní Nový	- - - - -	1687. -
- " 8. Obec. Passoušská	- - - - -	1697. -
Čp. 9. Grund Hamzovský	- - - - -	1692. -
- " 10. - " - Bedvařovský	- - - - -	1692. -

Čp. 11. grunt Sládkovský	- - - -	1710.-
- 12. - " - Srachlovský	- - - -	1707.-
Čp. 13. grunt Měčkovský	- - - -	1680.-
- 14. - " - Moravcovský	- - - -	1700.-
Čp. 15. chalupa Matěje Čady	- - - -	1805.-
- 16. - " - Kovářovská	- - - -	1725.-
Čp. 17. chalupa Švejčovská	- - - -	1728.-
- 18. chalupa Martina Moravce	- - - -	1801.-
Čp. 19. křemá Kováře obecní, nově vystavená	1721.-	
- 20. grunt Peškovský	1780. před 102 lety	
na jeho místě vystaven "panský ovčín,"		
Pešek přestěhován do Milče.		
Čp. 21. grunt Moravkovský	- - - -	1680.-
- 22. domkářská chalupa Václava Šmida	1783.-	
Čp. 23. Chalupa Šerovská	- - - -	1790.-
- 24. - " - Matěje Klusa [zápis]	- - - -	1805.-
Čp. 25. Podružská chalupa Josefa Moravce	- - - -	1805.-
- 26. 1/3 díl od Měčkovského gruntu - Širka.	- - - -	1796.-
Čp. 27. chalupa Jakuba Srachly [zápis]	- - - -	1805.-
- 28. Podružská chalupa Matouše Veliška	- - - -	1805.-
Čp. 29. Podružská chalupa Jakuba Kubíka	- - - -	1805.-
Čp. 30. Chalupa Václava Sládka	- - - -	
- 31. Podružská chalupa Jakuba Nového	- - - -	1805.-
Čp. 32. 1/2 od Srachlovo gruntu	- - - -	1805.-
- 33. 1/2 od Sládkovo gruntu	- - - -	1805.-
Čp. 34. Podružská chalupa Matěje Šerého	- - - -	1805.-
- 35. 1/2 od Klusovského čp. 10. - Klus	- - - -	1802.-

Kalkulus strana 158. Ves Cerečovice.

Dle starého urbáře jest též k spáření, že bylo ves s obě lesů pod 2 leče zapsaných má. - Nynější sousedé, ale o jich občinách takto vyprávějí:

Kolář: 1) lesíček mladiství Hájek řečený pod 2. leče. -
2) v Štědrujm nad kněžským a při panským lese 1. leče
Suma - - 3 leče

Roli:

1) Dědinka za Brčím ležící o sbych 3 větele. -
2) U Lipy - - - - 3 - " - -
3) Na Moravku mezi polma 1 sbych + - -
4) Na Kestním pod "panským" polem - 1 větel. -
5) Ve Vásevicích "Kčmaršské" role 1 sbych 2 větele.
Summa 4 sbychy 1 větel.

Chotka. -

Za Lipím. -

Palackých pole. -

U Křížku (rozcestí). -

U Čížkovských hranic. -

Loučného.

1) Ve Vásevicích. -
2) U Hájku. -
3) U Doléjších luk. -
4) Okrouhlička v Hájku. -
všechny } 2 nohy sena.
4 rzi }
Rybniček za Šerejch stodolou který se do libo
travou užívá. - Pasení obce platí ročně
do důchodu panského za 1 libru pepře 24 krejcarů.
Naproti tomu vůli má dříví k palivu ležící
z panského lesa bez dalšího ouplasku sobě bráti.

U Čížkovských hranic. -

Pasení. -

Pasení. -

U Suchejch "4 noce

1967 rozorané na

pole. -

= Protes čechovických starousedlíků =

Léta Páně 1774. žalovali čechovičtí usedlíci při vysoce slavné toho času vyslané královské Comissii, která by ona v příčině lesa jejich při Štědrujm byla a pan farář vrčevský svůj les do jejich mezoval a jim sady

k zbracení byl. - Dle popsání v jejich lesních knihách a dle vládního Catassum neměli žalobci za jejich nářadí dokonce žádného důkazu, aby ale budoucně rozepře la přestala, - uvolil pan farář vrčenský s vědomím slavné konsistoře Prasské, - jim čechovským 60 kmenů dříví z farského lesa dala, - což oni nejenom jednomyšlně a dobrovolně přijali, ale také v příčině obmezníkování hranic se urovnali a 13. Decembra 1779 v přítomnosti obou stran 8 mezníků, který všechny s ehlou / paměti / podloženy jsou, - nově vsazeny byli, - který obcíny jejich čechovský a farský les děleji a takto vsazeny jsou:

1.) První mezník, kámen černý složí pod polem farským vedle pole čechovského Šrachty, od toho na vrch k poslednímu, - na obmežku jsou 53 sáhů, každý sáh počítaje 3 krátký český lokle. (poznámka) Mezník tento byl v roce 1962 odstraněn, za účelem odstranění vysoké meze a sloučení čechovských polí s polní farou vrčenskou, které vsunuty byly do polního lánu na základě technické úpravy.

2.) Druhý podobný kámen, od toho vejš k buku je 59 sáhů.

3.) Třetí lakový kámen, od něho do vrchu je 60 sáhů.

4.) Čtvrtý kámen, od lakového vejš je 65 sáhů.

Pod Štědrým,
při cestě do
lesa Palachu

5.) Pátý podobný kámen, od něho k vejš počítaje na levé straně k východu čechovské, - na pravo ale k západu farské, grunda zůstává per 60 sáhů.

6.) Šestý kámen složí, od lakového dál do vrchu per 52 sáhů.

7.) Sedmý kámen, od něho zrovna k Buku per 22 sáhů.

8.) Osmej a poslední kámen, - neb mezník, na lak řečené girkoje cestě, - kdežto k východu čechovské, - k západu farské a pod ním mezi čechovským gruntem ležící myš, - karkovna řečená k farě vrčenské přináležej.

Všechno věrně a upřímně! Tak se stalo na Zelený Hore, dne 13. Decembra, 1779.

Martinus Blasák,
curatus Vrcenensis. -
Jann Franz Haubt,
Direktor. -

Martin Šerej rychlár,
Matous Moravec,
Jacob Šrachta,
Josef Mičko,
Vojtěch Bečvář,

V všech čechovských, -
bylo znamení ruky
3 křížky (+ + +) poněvadž
neměli žádný psát?

Simon Bládek, rechte Moravec. -
Matous Hamza,
Matěj Nový, -
Vojtěch Gessek, = Pěšák, -
Jan Moravec. = Mordovek. -

Psal se rok 1945, - postupem času znárodně-
vány, nebo také sesřádněvány byli všechny vel-
ší panské nebo církevní lesní plochy. - O něco poz-
ději dočkali se sesřádnění i lesy městské a obec-
ní. A naposled podlehly i soukromé lesíky, kte-
ré spadly do celku družstevního. - A jak bude dále?
Dnes v 1980 obkružuje lesky našich družstevníků státní lesní správa!

Opis, Denníku československého dobrovolce
na Sibiři, vojína Václava Klusa z Čechovic čp.
10. příslušníka 9. pluku Karla Havlíčka Borov-
ského na Rusi. - Jaró 1920. =

= Ital jsi se mě přitelem nezbytným, - Tobě svě-
řuji osudy svoje a služby, svěřuji Ti svoje bolesti
a bupkosti, razíš v léso daleké a chladné cizíně.
Ty dáváš mě útěchy a naučil mě je hledat. V Sobě.
Dne 9. dubna v 5. hod. večer v Čžalantuně. =

Dnes minul rok, co jsem začal psát Denník. -
Prošel rok v samých těžkých dobách, - a těch světlých
bylo velice málo. - Žda tě milý můj druhu budu ještě
psávat doma a so brzy? - Vždyť solik a solik
les již přelétlo přes moji hlavu, v léso chladné cizi-
ně a kolik blahých nadějí bylo sklamáno! -
V 10 hodin večer jsme odjeli z Čžalantunu. - Přijeli
jsme zastávku č. 37. - Za ní ochranný násyp uža-
vrající údolí, chránil kdysi přístup v poušti Nony
a Sungari, - cíl výprav kočujících kmenů severní
stepi. - Před stanicí Cicigar spojuje most břehy
Nony v délce 650 metrů. - V 10 hodin dopoledne dne
10/4. jsme přijeli na stanicí Cicigar č. 25. - Město Cicigar
leží od stanice as 18 verst a má železniční spojení se
stanicí úzkokolejovou. - Město Cicigar jest odedávna
důležitě pro obchod na silnici, která prochází města
Mergen a Ajguna končí na břehu řeky Amura naproti
Klagověšenskému. - Roku 1910 měl Cicigar přes 100.000
obyvatel. Značnou část obyvatelstva tvoří Číňané, -
mezi kterými jest dosti Mohamedánů. - Pro ně jsou
vystavěny 3 mešity a vedle toho chrámy pro vyzna-
vače Konfucia. - Jest sídlem administrace provincie,

a čínsky se jmenuje Lukuj. - Rozkládá se na levém
břehu řeky Nony z části vystavěno z cihel v čínském
slohu a opevněno. - Souseduje se v něm živí obchod,
kolašské a jara v době velkého brhu, - dováží se okol-
ními domorodci dobyšek, ryby, plodiny a kupují
se výrobky čínské, japonské a evropské. - Přístav
Cicigarský souseduje v sobě dopravu dříví po
vorech, - jež dováží se až do Číny. - Okolí je irovně
má mnoho zelinářských zahrad. - Krajina dále
na východ jest stepi, prostírá se až k oblasti řeky
Chulanke a přechází na jihu mezi dolním tokem
Nony a Sungari v poušti Gobi. - Je stepi kterou
obývají Daurové dováží se do Cicigaru voda. Lel-
ná jsou jezera (plesy) se kterých ranikají řeky. -
Největší oblast jež nemě spojení s mořem je kra-
jina, kterou prochází řeka Chujur s přítoky. - Spoju-
je několik jezer a raniká v Čachanu. -

13/IV. Půšla zpráva, že v Čajlaru byla demonstra-
ce ruských železničních důzpečů při tom došlo
ku srážce s Japoneci a začala střelba při které
bylo našich několik mrtvých a raněných. -
S Vladivostokem nemě spojení, ab má při býti
v rukou Japonců, kteří odzbrojili ruská vojska. -
Nikolsk usurijský jest též v rukách Japonců
při čemž došlo k boji mezi ruskými a Japonskými
vojsky. - Dvni ušli do stepi a přerušili telegraf-
ní a telefoní spojení s Vladivostokem. Prát ro-
zebrali na 26 verst a kolejnice roznegli. Proto
byla v Čajlaru demonstrace. -

14/IV. Byl pohřeb našich tří bratrů, kteří zemřeli
v Číně. - Při pohřbu bylo účastno mnoho Rusů a
Číňanů, neb se domnívali, že jsou to ubití z Čajlaru.
U hrobu promluvil bratr desátník Příbyl. - Byli jsme

ne procházeli a tu jsme šli do blízké cihelny. Cihly jsou velice křehké, poněvadž materiál z něhož jsou dělány obsahuje větší písek. - Dělají se cihly barvy tmavomodré, ale jakou samu dávají přísadu jsem se nedozvěděl. - Cihly vypalují senem. - Baráky Číňanů jsou většinou z hlíny, nízké a špinavé, ač v okolí stanice, jsou obchody v dosti pěkných a čistých domech, ale ulice jsou velice nečisté, stejně tak vzduch a podivný zápach se láhne v ulicích. - Pole hnojí kompostem, což mě udivilo. - Odevzdávali se bohy (nikdo nemá mít více nežli 2 páry) pak teplé prádlo, 1 pár, svěru, papachy, - blůzky a kalhoty, které má kdo přes počet (má mít každý 1 oblek, sváteční a jeden ku práci. - Ale více jak polovina roby nic nevrátili, člověk se musí dříve rozřezat. - Již loňský rok, kdo vše odevzdal bylo dobře a kdo nic také dobře a který vše poctivě odevzdá je tím velice zkrácen. - S tím samo "velení" podporuje nepořádky a nepoctivost ve vojsku a teď jest již těžko dělati nápravu. - Já jsem odevzdal vše zase poctivě, jako v loni neb to pokládám za svoji povinnost, neb jsem si myslel, že by tím byli druzí zkráceni, - když bych si něco ponechal, sám před sebou můžu být klidný, ale přece to rozbití toho jednání bratří i našeho selení, - které svoji jednak slabostí, jednak nedbalostí a snad i nepoctivostí dalo zakorenit se tímto nepořádkem. - 15/IV. Došla dosud nepotvrzená zpráva, že při vcházení Japonci vzali náš "broněvik" "Orlik". - Při dali ultimatum a naši při jim jej dali. - Více prozatím nevíme, ale musí to tam být dosti špatně; spojení při dosud není. - Teď se povídá, že při nám zde též Japonci dali ultimatum, by jsme odsud vypadli,

že při jsme již zde dlouho, ale potvrzeno to dosud také není. - 17/IV. jsme jeli dále. Ujeli jsme asi 30 verst a přijeli jsme na stanici Jantusern, - kde stál štáb našeho pluku. - Vůkol jest pěkná rovina - step. - Suchá tráva dosli vysoká hoří, což v noci dělá stejně krásný, jako přímý zrak. - Jest silný vítr, který nese písek tak, že jsme ani ven nešli. Na blízkou jsou dosti velká jezera a močály, ač by to jsou teď suché ale vysoké rákosí bují, že v létě zde musí být mokro. - 19/IV. Dostal jsem z domova dvě psaní. - 20/IV. Ráno v 6 hodin jsme se zase hnuli a jeli jsme stále pěknou rovnou stepí a v 10 hodin jsme přijeli na "depovskou" stanici. Až 758. verst jsou zde obrovité zásoby obilí ve stohách podle odhadu dobře přes 1 milion mebráků. - Chodil zde jeden Číňan od teplušky k teplušce krajíc na housle podivného tvaru. Vozkové vozy obilí na dvoukolových vozích, které mají tu zvláštnost, že jsou osy pevně zadělány v kolech, - takže se točí zároveň s kolama, v nich mají zapřaženo většinou čtyřku v ogloubkách jednoho na špičce vů a na sakovnu čtyřku koni nakládají 18 pytlů podle velikosti až 70 kg váhy 1 pytel. - Často se viděti i sedmerku, totiž sedm koni zapřažených. Mnoho zde do lahu užívají osli a muli. - V okolí jsou pěkná pole, jest na nich viděti kopy hnoje, což bylo v Rusku zvláštností. - Pluk má podobu našeho "nábolesníku", jenž kolečka vůbec nemá. - 21/IV. V 7 1/2 hodině ráno jedeme dále. - Jedeme úrodnou stepí, časem se viděti i pole, - ať posléze jsou samá pole. Je zde dosti úrodná země a pěkná rovina. -

Obilí seji do řádků brochu všich než u nás bramborové řádky. Podle sluníště jsme hádali, že zde nejvíce seji pšenice a kukurice. - Za řekou Sungari po mostě 960 m dlouhém vjíždí se do stanice Charbina. Město sestává ze tří částí: Přislava nového a Starého Charbina; vedle toho je několik menších osad. - V přislavě jsou sklady přislaviště parochodů, velké mlýny, železniční dílny. - Ve střední a jihozápadní části jsou evropské a čínské obchody, Bazar, čínské krámký, sousvědují se v jihozápadní části jeho. - Ulice této části jsou blátivé, plné smetí a špíny. - S novým Charbinem je spojení silnicí. - V přislavě Nový Charbin jsou ohromné zásoby obilí. - Tato část města je výsavnější, má široké ulice a vyhlídku na Sungari a přislaviště. Sídlí v něm oddělení Rusko-čínské dráhy. - Ve stejné výši s novým jest Starý Charbin. - U čínské osady na Sungari je přislaviště čínských džunek. Mimo mlýny, lihovary, tabákové továrny, jsou v okolí pivovary. U Charbina připojuje se k hlavní trati jižní mandžurská dráha. - Přiblíží se do Charbina ve 4 hodiny odpoledne. - Večer hrál stříček z ameriky elektrické divadlo. - Zde jsem viděl prvně lidské labouny, totiž číňané dosud sahají sami kočárky s jedním člověkem. Zvláštností je, že Rusové a Evropané se na takových kočárkách nevozí, ale mají si izvozčiky s koněm. -

22/IV. Ráno ve 4 hodiny jsme jeli dále. - Asi 30 verst jest pěkná úrodná rovina, - potom již začínají kopce. - Od stanice Ajeche dráha vede údolím stejnojmenné pravé pobočky řeky Sungari, která se vlevá do ní, proti řece Chulanča. Město Ajecha (as 50.000 obyvatel) v úrodné krajině jest středem obchodu plodinami. - V údolí leží pobočky sungarské jsou stanice Eren-ajančy, Sjalín, Maocšan, Uezimi. - Na horním toku řeky majke proti proudu následují stani-

ce Imjanpo kam jsme přijeli v 1 1/2 hodině odpoledne. - Jest zde depo 1028 verst a za 2 hodiny jsme dále přejeli do stanice Vejšache, Litouchorsy, Gaolinčy. - Výškový rozdíl mezi oblastí poslední řeky a Mudan-čzanu překonává dráha velkým obloukem na hřebenu pohorí Džanguancailina. - Po celý týden co jedem je viděti mnoho včelníků většinou více jak 100 ulů. - Ve 3 hodiny ráno 23/IV. jsme přijeli na depovskou stanici Čaňdavočory 1132 verst, ležící uprostřed vysokých kopci. - Odtud jsme vyjeli po půlnoci. - Jedeme údolím řeky Čajlina a při jejím ústí v Madančzan je stanice téhož názvu, - a za ní most v délce 327 metrů. Odtud na jih na levém břehu řeky rozkládá se město Ningule do roku 1676 sídlo správy severní Mandžurie. - Okolí města široké a správné údolí je hustě zalidněno. - V okolí provozuje se průmysl jirchářský, lihovarský, klenčí-ský, zpracovává se bob koňský. - Přiváží se množství kořenin na stanici Algač 1230 verst a Dajmagou 1254 verst. Jsou zde tři krásné lunely první 192 m dl., druhý 96 m a třetí 440 metrů. - Jedou pod obličnými částmi hřebene pohorí Čan-linčny při přechodu v údolí řeky Mureně, která seče na sever a vlevá se do Usury. - Dráha jde stále velikými obloukami tak, že náš vlak mívá podobu velkého ES. aneb CE. - Jest stále viděti dosi často velké včelníky. - V poledne jsme přijeli na depovskou stanici Mulín 1278 metrů. - Dráha leží na pravém břehu řeky Mureně. Dráha se neustále točí tak, že časem jedeme i k západu, ovšem melou chvíli. - Odtud jsme vyjeli v 10 hod. večer. 25/IV. Od stanice Tajpinčinnu vystupuje dráha na horský hřeben, rozděluje mezi přítoky Amuru a Sjaosunguna. V 5 hodin ráno jsme přijeli na depovskou stanici Pograničnoja 1388 verst, která je na

rozhraní mezi Mandžúii a Přímořskou oblastí. Obyvatelstvo sestává z Číňanů, Mandžurů, Ruských příslušníků a Ussurijských Kozáků. Naš praporek zde pořádá divadelní představení, ve zdejšímu ruském národním domě. - V okolí jsou dosti vysoké kopce a počasí jest zde velmi teplé. -

27. 4. v 10 hodin dopoledne jedeme dále po ruské půdě která jest toho času okupována Japonci. - Práva, kde stále z kopce. - Projeli jsme 6 tunelů z nichž největší jest 1 km. dlouhý, - stavěny byli většinou v roce 1902. - Na 25 verstě leží stanice a kozácká vesnice Grodekovo. - Jedeme teď po Ussurijské dráze, naše lokomotivy si vzal již dříve pluk, - my jsme zde zůstali. - Vesnice leží v pěkném dosti úrodném údolí. -

28., 29., + 30. 4. dopoledne konáme pochodové cvičení. - Ostatní čas bud' čtu knížku, aneb chodím do okolí na procházku. - Vesnice jest dosti velká asi 350 čísel obyvatelstvo je většinou Ruské, - ale jest zde i dost Číňanů. - Rusové jsou ponejvíce Kozáci, kteří se zde usadili po válce Rusko-Japonské, - a od té doby jeví se počátek této vesnice. - Jsou zde Kozácká kasárna, ale nikdo v nich teď není. - Na stanici jsou Číňané, vojáci, Japonci zde není, přiz je postarší odsud vyhnali. Jest teď hezky pěkně teplo, - avšak noci jsou poměrně chladné. Rolníci teď začínají sít - o zimě obilí vidět není. -

1. 5. Dnes máme klid - neboť jest prázdné máje. -

3. 5. Dopoledne cvičení, odpoledne po 2 hodiny jsme byli vyměněny 4 Batackou a jeli jsme až do Nikolsk-Ussurijska. - Krajina jest mírně vlnovitá a rají - slé i úrodná. Zemědělci pracují na polích ořou a sejí jár, - o zimě obilí stále není vidět, snad jej zde neсеjí. 2 versty severně Nikolsk-Ussurijska sbíhají

se dráhy k Chabarovsku - Amurská, po které je dem. - Odsud jede stále dvoukolejka. -

4. 5. v Nikolsku - Ussurijském žije 40.000 obyvatel z nichž přiz jest 18.000 žev a ostatní jsou mužové. -

6. 5. Jedeme dále, - v Nikolsku odejel náš dosavadní velitel praporek major Glošek a velení převzal major Michňák. - Přijeli jsme na stanici Razdolnoje 70 verst od Vladivostoku kde jsme vyměnili žiskráky (pluk Jana Žiskry z Brandýse) asi 2 versty odsud jest městečko Razdolnoje, dosti pěkně, obchody a restaurace a jsou zde velké kasárny. - Na blízku je řeka, která dělá v některých místech velké zálivy, jest zde i několik jezer. - Gloši chytají ryby na udici, chodí na květiny, nebo na lov. Měli zde naši nedorozumění s Japonci (Jeden Japonec dal našemu strojívedci facku, - ale dostal od druhých našich polom čtyř. -

10. 5. dopoledne 2 hodiny cvičení. - Ve 2 hodiny odpoledne jsme jeli dále. - Jedeme pěkným údolím v němž jsou krásné louky. - Mnoho sena jest v stohách, - mnoho šmíleho ve valách a ještě mnoho víbec nekoseného. - Polom začíná tráť sloupat až konečně jsme projžděli tunelem as 1 km dl. Tunel byl poškozen při Japonské anekxi, když odbrojovali revoluční armádu. Jedeme pomalu, v 6 1/2 hodiny jsme přijeli na stanici "Ugolnaja" jméno má od toho, že se zde dobývá uhlí. Zde jest veliký záliv mořský a tráť jde po samém břehu moře, voda je slaná všichni jsme ji ochutnávali. Lokomotiva nám ujela zas pro jiný vlak a proto hoši hned šli chytat ryby do moře a při tom chytili několik mořských ráků. 12. 5. k večeru jsme odsud odjeli. - Jeli jsme pouze 10 verst stále po břehu mořského zálivu, který přiz se nazývá "Zálivem Petra Velikého". - Přijeli jsme

na stanici Ochranskaja 21 verst od Vladivostoku. Zde jest velike množství "Dači", lesních obydlí chat a velike množství rybářů. - Ryby chytají do žoláštůvích sítí a vždy k večeru. - Za hodinu na chytají 3-8 fundů ryb většinou stejných podobným psůvkům, ohnůvkou anebo kesčem. - 3. 4. ryby jdou na funt s. j. 7-10 ryb na 1 kg. - větších jest málo vidět. - Stakovým sítěma chytají obyčejní smrtelníci, ale rybáři klovou se zabývají jenom lovem ryb, loví vají uprostřed řádku a sám se jim popadají jenom ryby větší, mezi nimiž jsou žoláštův ryby s obrovskou hlavou která zaujímá 3/4 celého těla. Mnoho rybářů mají pod kůlnami obrovské bečky s velikostí do 100 hl a v nich soli ulovené ryby. - 14/5. Dopoledne jsme odjeli do Vladivostoku, vlastně na první Rečku, která od stanice Vladivostocké jest vzdálena 4 versty. Vladivostok sám ale sahá až k první Rečce. - Zde jsme dostali rozličné věci k korpusní dávkě, které se budou platit z našeho měsíčního platu. - 15/5. Jsme se byli koupali v Americké koupelně, která je zařízena ve vagoněch. - Dostali jsme tam každá po páru flanelového prádla. - Jest sice špatné, ale přece na cestu bude dosti dobré. - Po poledni jsme dostali z intendantsva zelené pláště a rozličné drobnosti. - 16 + 18/5. Jsme se byli podívali do Vladivostoku, město leží na svahu, takže kdo jej chce vidět musí vylézt na vrchy a odtud jest krásná vyhlídka na Vladivostok. - Město má velikou rozlohu a čítá 200.000 obyvatel. Drahoty jest zde užasné tak na příklad husa nekrmená stojí 3 až 5 tisíc rublů. 19/5. Dopoledne jsme jeli dále asi 8 verst za stanici Vladivostockou. - Sam

naš srčili na Lupik. - 20/5. Jsme byli dopoledne na cvičení. 21/5. Odjeli Americký křižník a na něm nějaký admirál americký tak na počest byla naplněna 1 a 2 kola naše doktornady v čestnou rodu a šli jsme na přístav s muzikou. - Byl tam generál Čech, který přijímal hlášení velitele české roty kapitána Skidla. - Při odjezdu křižáku hrála naše hudba Československou a Americkou hymnu. - Dopadlo to dosti slušně a dostalo se nám jak od admirála tak od generála Čecha pochvaly. - 19 a 20/5. Odjeli lodí Crook a Kremm po 1200 bratřích do vlasti. - Dostali jsme lešní oděv a čepice. - Stojíme blízko kde dělá moře úhel do pevniny nazývají se zde "Ajnilij" - Jsou zde naše velké sklady v nichž je skladán uhlí. - Jsou zde i naše vlastní majetky, části a armádní. - Jsou zde i naše vlastní přístavní hospodářské stroje a textilní zboží. - Typů se z Ruska různé suroviny nejvíce měď a kůže i bavlny. - V moři jsou podivní živočichové na příklad pelicipá hvězda různé kraby araky. - Ruské válečné lodě není vůbec vidět, - podívali se torpedovky vytažené na suchu a primitivní podmořské čluny. - Za to jest zde několik japonských, jeden americký a 1 čínský křižák. - Je možno, že jsou zde i anglické a francouzské, ale doma jsem jich neviděl. - 24/5. Přijeli dvě lodě pro nás první se nazývá Sherman a druhá Ision. - Ision vezme kolem 3.000 vojínů a pojedě přes Kanadu. - Nakládá se na něho 7 pluk a úderní prapor, - na Sherman se nakládá 2 jezdní pluky a některé menší části. - 1920. - 25/5. Jsou zde koňské dostihy, tak jsme měli pěknou podívanou, - pak odjela loď Ision as o 3 hod.

odpoledne odvážela 7 pluk a národní prapor. -
 24/5. Odjela loď Scherman vezla celkem 1950 lidí
 většinou "ulejvárný" a pak II jízdu a mnoho žen. -
 26/5. Sběhováli jsme se z teplušek do kasáren. - Opus-
 tili jsme ty naše chaloupky, které nám byly dlouhý
 čas domovem. -
 27+28/5. služba u štábu Dálého východu. -
 29/5. Dopoledne jsme cvičili první prapor na závo-
 dišti. - odpoledne pak celý pluk. - Máme dostati
 nový plukovní prapor. - Přijela zase jedna loď
 "Edelin" 1/6. odjel Edelin a na něm desátý pluk
 Naš "Prosesilands" (loď která nás odveze) je křesena
 okolo 5 června. - Desátý pluk při odjezdu dostal
 prapor, - u nás to odloží na neuvěsto. -
 3/6. Byl zde vyslanec naší republiky v Tokiu a
 přednášel nám o poměrech ve vlasti a v Americe. -
 Odpoledne byla sekraňa kopaná proti ruskému
 klubu "Slavia" rezervy a první mužstva. - Reserve
 devátého proti Slavii 0.-3. - První rezerva devá-
 tého proti Slavii 6.-1. - Večer přednášel sbýček
 Meister na téma "Síla mužů", přednášel ang-
 licky a "náš" to překládal. -
 6/6. Dnes jsme dostali plukovní prapor v 10 hodin
 dopoledne. - Prapor přaveř politický plnomocník
 Dr. Girsu, jej provázela p. vyslanec Dergler. Slavnos-
 ti se zúčastnili zástupci Francie, Anglie, Ame-
 rika, Japonsko, Čína, Jugoslavia, Rumunsko, Pols-
 ka, a Ruska. - Dr. Girsu s pěknou řečí promluvil
 k nám i ku generálu Čechovi jenž předal pra-
 por tento s krátkým proslovem odevzdal jej velite-
 li III divize plukovníku Rehalovi, - tento zase

plukovníku 9 pluku (t.j. našeho) Pěvčovi kte-
 rý krátkou řečí sliboval za pluk, - že čestně a pocti-
 vě bude hájiti tento svůj prapor a vždy bude stát
 na svém místě, při zavolání ohrožené vlasti a svobo-
 dy bude tuto věrně hájiti. - Pak konečně předal
 pl. Pěvčí prapor br. Čeláři Martinovi, který též
 krátkou řečí sliboval za sebe i za pluk, že bude
 prapor vždy chránit pamětliví jsouc slovo toho je-
 hož jméno pluk nese jenž řekl: Přislíbujte si mě
 vyhrážte si mě zrádce nikdy nebudu! - Pak
 bylo na prapor připevněno od bratra generála vy-
 znamení kříž s palmou, rovněž mnohé důstoj-
 níkům bylo uděleno vyznamenání francouzské
 a anglické a myslím že i těm střelcům dali vy-
 znamenání ač i to s určitostí nemohu tvrditi,
 že to byli obyčejní střelci. - Je to skutečně zajímavé
 že každý důstojník, třeba vůbec nebyl ani v boji a
 vyznamenání dostal, aneb ho již má, třeba i mezi
 těmi kteří se zúčastnili boje bylo několik takových
 kteří nezaslouží vůbec, by byli jmenováni českoslo-
 venským vojákem neboli ještě důstojníkem.
 To do poslední nepíši snad proto, že bych snad
 čítal vojáka než důstojníka, rovněž ne
 proto, že to píši jako vojáky, poněvadž nepřizná-
 vám oně meze, kterou si vojenství vyhradilo. -
 Ale píši to proto, že ještě panují zde a snad všu-
 de poměry, že důstojník a voják, nejsou číslami
 za sobě rovně jak by to mělo býti v demokrati-
 cké armádě, ale je mezi nimi zase číslana ona
 přehrada jako byla a snad ještě dlouho bude
 v militaristických armádách. - Slovo důstojník
 by nemělo se vůbec užívat, ale mělo by se užívat pou-

že slovo voják a velitel čty, roty, praporu atd. Velitel pluku měl by býti pouze „velitelem pluku“ třeba mluví se o panu veliteli pluku. - V pozvolném demokratizování armády by třeba titul „důstojníka“ udělován pouze jako titul „čestný“ pouze těm, kteří skutečně jsou „důstojní“ jmenování tak býti. - Jest to bůh, když dnes si připomínám kolik již nespravedlností jsem viděl v této naší společnosti“ a že nejen, že jsme se v těchto svých chybách nepolepšili, ale naopak dělají se nespravedlnosti větší. - Kolik jest těch, kteří skutečně mohou nosit jméno důstojníka s. j. důstojného vojáka? - Myslím, že by jich nebyla ani polovička. - Nesoudím to podle názorů „sosáčů“, aneb z přílišného moralizování. - Jsem dalek toho, vím že každý člověk má svoje vady a nedostatky, ale ten fakt, že ta smutná pravda bijící do očí musí skutečně rozvíjet každý z nás k našim známým naše poměry, když se nad tím vším zamyslí. - Rovněž nelvidím, že jest toto pouze u nás, - neb možná dobře poměry u cizích armád, ale jisto je, - že i sám je ona překážka která přetvárá armádu na dvě části, na nižší a vyšší třídu, na prosté a šlechtice. - Nejsem rovněž přítelem „vzrostlé moci“, ale musím se s tím smířiti jako s nutným zlem. - Bylo by směšné obzvláště malému národu spoléhati se na loyálnost svých sousedů, spoléhati se na sliby a krásná slova mluvená politikáři celého světa. - Politika nezná sentimentality, - reálný politik ihned pozná za původními a krásnými slovy o humanitě loyálnosti atd. ihned příčiny, které se skrývají za ztuhlými frazemi, za šlechtnými gesty. - Zašel jsem trochu

daleko - já - který jsem nevzdělaný, který jak třeba některý členů řekne, nemám ani ponětí o vyšší politice a tudíž nemám právo ji kritizovati. - ale laskavý členů Ti připomenou si, že tato válka světová je dokladem toho co jsem zde napsal, - co jsem svým prostým rozumem usoudil, - každý vždy znal jen svůj prospěch, bez ohledu na druhé, není-li jim to na rýmu a bylo-li možno vykoristovat slabosti druhého. - Máme sice mnoho velkých lidí, kteří takovým neřessm hleděli čeliti, ale málo takových lidí dostalo se na ta místa, kde by mohli účinně čeliti proti bezpráví páchanému na slabých a malých národech na malém lidu. - Tak mě je dnes - mě - který neměl příležitosti a kterému okolnosti nedovolili by se dostatečně vzdělat, aspoň tolik jak jest by se dostatečně vzdělal, aspoň tolik jak jest k mému zaměštnání zapotřebí, - neboť nejsem vzdělán ani odborně ani obecně. - Jednotlivci obecně škola, kterou jsem prošel dala mě jenom ty nejpříběbnější základy, které ale nestačí pro nějšího člověka, který souží výše, kterého dobolí každý pohrdlivý úsměv, aneb poloúsměv od vzdělanějšího člověka, který se tak přivítá obrací-li se k němu o poučení, aneb vysvětlení toho neb onoho. - Jsou ovšem lidé se zlatým srdcem, kteří ochotně a rádi vysvětlí, - ale kterak by to vždy poznali? A každý pohrdavý (člověk) pohled na dlouhý čas zraje chutí ptáti se na něco. - Píši snad trochu, ale to je následkem prožitých dob zde v cizině jak mezi cizinci, tak mezi vojáky. - Žde obzvláště mezi svými plnilo se srdce moje hořkostí. - Vzpomínám na první boje v československé armádě s ja-

kým nadšením hořelo srdce moje, kterak miloval jsem všechny bratry, kterak s obdivem díval jsem se na starší dobrovolce, jakou jsem k nim cítil úctu. - Ale později, když poznal jsem, kterak se mnozí vyhýbali bojům, čili jak se u nás říká užívají a potom když jsme byli odvedeni na odpočinek, že mnoho šakových bylo povyšováno ano i významováno, často za donášení a podlézavost, aneb i proto, že vychodil více škol, tu seprve začal se mě onen převrat, tu seprve poznal jsem svět ve vši jeho nahotě, se všemi jeho nedostatků. - Tak při každé poznání nespravedlnosti, při každém bezpráví, plnilo se moje srdce hořkostí, ale při tom zase na druhé straně dostával jsem pevnější a pevnější charakter počal jsem více samostatněji myslet, mluvit i jednati. - Tu seprve vykukl jsem si cíl životní, který jsem dotud viděl stále v mlhách, ale který jak jasněji zářil mě pak v mé životní dráze, který jsem více a více poznával, jeho čistotu, jeho velikost, jeho vznešenost. - A tento životní cíl jest Pravda. - Ona osvětluje cestu všem, kdo ji milují, posilňuje je v této drsné životní dráze, ona zbližuje a sblíží lidi kteří v ní věří a ji vidí, ona jest osvěžujícím nápojem prahnoucích lidí utiskovaných a vykořisťovaných, ona dává sílu těm kteří v ní věří a ji hájí, dává jim sílu trpělivě snášeti všelike útlaky a dává neochvějnou věru a naději v lepší a krásnou bu-

doucnost lidstva. - Ale člověku je často Pravda nepříjemná, neb on se bojíva jejího světla a čistoty, leká se její drsnosti, ale nevidí v ní to, co v ní viděti má, on necítí v ní to, co v ní cítiti má, neb člověk jest tvor sobecký a podlehně-li duch jeho této sobeckosti, v které se ukrývají chřadlost, skoupost, pycha, závist, a druhé podobné vlastnosti, těžko potom řídí se po jeho boku těm, kteří na ně vše čí. Pravdu, kteří pro ni bojují oběť lástě, že oni první jsou v dnešní společnosti ve většině a vládnou a vykořisťují i tyto druhé i ty slabochy, kteří polácejí se mezi sobeckostí a pravdou a nemají se síly, by se přimknuli sam, kde vidí spravedlnost a sléžují ještě více práci bojovníkům Pravdy, bojovníkům svobody. - Často vidávám po městech sochy Svobody jako symbol lidským očím připomínající, že lidé jsou si všichni rovni, že mají stejná práva a stejné povinnosti, ale dosud jsem neviděl sochu Pravdy a přece ona jest ideál vznešenější, ona jest cíl všeho lidstva a jenom pravdou dojdeme ku lidskému ráji na tomto světě pro nás vytvořeném a jenom ona dává pravou sílu lidstvu k ideálnímu soužití všelidskému jenom ona zajišťuje nám právo a spravedlnost a svítí jako slunce na naší tmušlé pouť. - Tak přišlo mi na mysl, jak krásně musí býti spisovatel, který ve svých povídkách líčí onen cíl Pravdy a Svobody, když duše jeho vznese se v onen život krásný, nevýslovně blažený, v němž jeho srdce plave ohněm víry,

naděje a lásky; víry v číslu a světlost Pravdy, naději v lidskou spravedlnost, lásku k lidem, k pravdě a svobodě. - Však když lidé tu lidskou nízkost a sobeckost, když ponoří se v ony hlubiny kalu, v které se naše společnost ráda brodí, vidí tu zašlapané ideály, - ty zničené životy, tak mnohých bojovníků pravdy, tu jeho srdce musí binouti a chvěti se bolestí hroznou, bolestí, která dlouho bolí, a jejich slopy však přece přináší arci malé, - ale přece přináší ovoce, které jest pak dosti obviněno proti nákaře a hnilobě. -

LP. 1920. V. 26.

Dodatek. Jest věru škoda, že nemáme nadotisk ruky, ten první deník, - druhý deník je opsán v kronice I. díl strana 314. - 319. -

Cečovicke památní křížky.

Mnohdy slyšíme od jednotlivých lidí, že se doptávají, kdo dal postavit kamenné křížky na našem katastru, málokdo odpoví, neboť doba kdy byli postaveni poněkud jest v zapomnění.

Započnu tedy léti nejstaršími na kterých jest letopočet 1859. a jsou tu dva křížky a sice na návsi před kapličkou postavený čp. 21. pro svého rodového příslušníka Martina Morávka padlého u Solferina, - další kříž postaven na rozcestí u Míčků Klínu, směr k Sedlišti, starostou obce Tomášem Míčkem

uvádí se v
Dějinnách obce
I. díl strana
138. -

1.2.3. V. 1966.

V zahradě čp. 11. stojí křížek, kdež blesk usmrtil Tomáše Šefla.

jeho bratra Václava Míčkovi padlému u bitvě u Solferina. - Další křížek kamenný z r. 1861. nazývaný "u Šerejch kříž", postavil František Koučel s manželkou Kateřinou vdovou po Mašejí Šerým na památku u jejich pole na křížovatce za obcí. Při slavnosti silnice k Liškovu v roce 1927-28. při rozšiřování křížovatky přenesen kříž z jižní strany silnice na stranu severní kdež stojí podnes. - Další křížek stojí za čp. 32. při silnici k Zahradce, na rozcestí staré vozové cesty k Čížkovu, jest kamenný s nápisem, obec Čičovice Josef Klus r. 1873. a postaven byl na místě dřívějšího ze dřeva uotčeného. - Proč tam stál ten prvotní křížek, jsem nezjistil ani ve farní kronice. - Slavnost provedena v době starostování Josefa Kluse čp. 10. - Poslední kamenný kříž postaven u Hešnice roke čp. 11 a čp. 33. - Vojským a Teresou Šeflovými čp. 33. na památku jejich zemřelého syna Václava Šefla, který zemřel v Praze jako voják a nebylo možno převézt jej k pohřbení do Vrčene. - Na cestě k Hájku nad nynějším kravínem zemřel raněn mířicí # 2 P. 1913.) Václav Šefl ročník čp. 41. a mezi čp. 56 + 31 zemřel Marie Šedková z čp. 3. na poli Honek, oba bez křížů. (LP. 1929.) #

čp. 33. v roce 1919. (Křížek postavil Aug. Moravec (jako nový nabyvatel pozemku. -

= Zamklé pěšiny a cesty u Čechovic. =

V dobách, kdy nebylo jiného dopravního prostředku nežli obyčejného vozu s fasunčinou muselo se hodně chodit pěšky, anebo jezdit na koni. - K účelu tomu sloužila celá řada pěšin, kterými si po cestě podstatně zkracovali chůzi. - Tak Budislavičtí občané chodili z domova lesem a vyšli na luka pod Měrcínem a odtud po cestě z Měrcína do Liškova, - pod Čechovickými poli, "za Lipím", odbočili a pokračovali po mezi "Pod Šinkovcem", nad Klinkama a dále na cestu v Žejdce, odtud po mezi na luka, pod Horou a po cestě pod lesíky, na Kopanince přes obecni les a po cestě Farním lesem a vyšli u Likánského Placu pod Svatými Vojtěchem. - To byla jedna nejdélsí pěšina na Čechovickém katastru. - Pouze samou pěšinou, ale od poli "za Lipím" směrem zpátečním vodili Čechovičtí dobytek, hovězí i koňský na jarmarky do Kasejovic, přes Budislavice aneb Přibudov. - Do Liškova se choďilo ze Žejdce přes Křevárkovy louky a po pěšině přes liškovské pozemky do spodního Liškova, do Kladrubec a jinam. - Od čp. 40 vedla pěšina na Dráhy k rybníčku a po hrázi dále přes Dráhy a mezi Poděš a louky Syterovky na cestu pod Hájek, - pak po cestě mezi Vosenice a nad Vosenice, -

přes louky Vosenice a Bábky na Čížkovskou polní cestu a to buď do dolního, aneb horního Čížkova. - Další pěšina vedla od čp. 35+10. přes Trávníky, Hlby, Ládky, po mezi okolo mlynějšiho kravína, pod Hájek, přes louky Syterovky, role Rayčul, do Rokle a dále k Měrcínu. - Jiná pěšina vedla uličkou od čp. 38. a mezi zahradami čp. 41.+51. po mezi mezi polmi na Ládkách a Strání, na Hlbu, přes louky, Horejší Trávníky, na obecni cestu v Příkopech a od konce luk v Příkopech, přes role na Klíně a Podzahradčkým, k Zahraděcké Črvance a po cestě spojovací do Čížkova. - Do osady Smětalky a na louky, Vokrouhlice, Běhanice a Pod Smětálky se choďilo od křížku za čp. 32. přes pole, kousek přes louky a Příhonem okolo studánky Kbelu, přes poloční brod do Smětalek. - Případně se sudý vodil dobytek na jarmark do Blovic, přes Smětalské cesty, Sedlišské dráhy do lesa na Šubrový alej, - přes Bábino vršek, na Žárský alej, přes panské louky, Vrtěšice, přes poloční brodiště pod Louňavou a pěšinou mezi Vlašským ořeším, do Smečedova a po spojovací silnici na Boušov - Kradišče do Blovic. - Od čp. 56 jest staré zemská slezka, po které spoje my byli Klatovy s Příbramí a Prahou, všeobecně nazývané "Hlubokou cestou", která vedla přes Čechovce k Hájku a do Rokle, rovněž

zbytek zemské silnice, (dříve jmenované) a
šel k Měrcínu. - Hluboká cesta jest už celou
řadu let nepoužívaná, neboť od západní
strany se ručními odpadky z bouřáček za-
váží a tím se rozšiřuje svrchní spojovací
cesta k Sedlišti a k statku Těšín. -
Od čp. 31 a od čp. 18 + 17 vedla také pěšina
k čp. 56. - Utvořením "školy zahrady" mezi
čp. 56 + 17 zahradila se drážděním pletivem
celá tato pěšina, takže chodci odkazují
jsou na pěšinu od stodoly čp. 31 k zahradě
čp. 56. - Jiná pěšina vedla pod polími na
loukách a mezi Trávníky, Prostředními,
Kopcovatými, Ohrazenými k lesu Chlumci,
vycházející na čechické nábřeží a napojující
se na soustavu mez pod polem Na Hroch.
Na vrch Morávek se chodilo od čp. 31. přes
Trávníky po louce přes čechický polok, po
mezičce na polích Naše Trávníky na Mo-
rávek. - Kdo chtěl jít do lesa Hlednýho,
šel z Morávky oblíkovou cestou na louky
Rybničky, po louce na Rybničkách, a po
mezi při Krčmářově poli do lesa Polachů.
V době zimní, když bylo zavařeno sněhem cho-
dilo se k Věnu od čp. 31. přes louky Trávní-
ky, Prostřední a Hluby, na silnici k farmě
louce na Suchotínku. - Pěšina která byla
od čp. 53, 50 + 30. při čp. 49. byla v roce 1939 zakra-

jena Josefem Šklem čp. 49. na návrh majitelů
čp. 16. Matěj Palackýho. - Až do roku 1908 je-
zdilo se skrz dvůr čp. 1 a louku Na Ohraď.
čp. 48 na cestu k rybníku na "Drahách". -
Po dohodě s obecním zastupitelstvem byla
tato cesta zrušena a náhradní cesta vyty-
čena mezi čp. 40 + 48. směřující rovněž k ryb-
níku na "Drahách". - Tímto nastínit jsem
usnadňování chůze nás i našich předků
po pěšinkách. - Byli však i jiné pěšinky,
ale byli už ně rázu společného, ale více méně
rázu soukromého, o nichž se nezmiňuji, -
neboť mnoho jich a to nejvíce přes louky
na Mlynčích a Trávníky a Sušáry jsou
dosud v provozu. - Když započalo se jezdit
na velocipédech, motocyklech, automobilech
a autobusech zaroslo mnoho pěšin, rovněž
tak i cest. - Vypustily však cesty nové, jiné,
které jednak vytvořili pohodlní řidiči
motorových vozidel a i ta okolnost, že
polní cesty nejsou soustavně opravovány
a jezdí se po nich za každého počasí, tak
že mnohdy pomích neboť je a proto
musí řidiči hledati cestu náhradní po
polích. - Snad v budoucnu postavena bude
silnice do Sedlišť, která by velmi prospěla
jezdě na pole a i jíždám z polí, anebo
bude nutně upravit polní cesty k sjízdnosti.

Průzkum Čechovického Dvora v Hájí.

Z obce Čížkova, starou polní cestou do Mě-
čina, - odtud polní cestou do lesa Háje, k
Buku, a dále přes Háj, do obce Kladrubic,
odtud pak do Životic a přes slatní silnici
do vršku a přes lokální bratř do Kolouně,
dále do Oselec, Defurových Lázní a na Ho-
ražďovice nese pojmenování jako staro-
bylá cesta, Horažďovickou stezkou. -

Toulo spojovací cestou se v dávných do-
bách, když jsme neměli silnice jezdilo z
místa na místo a lidé vozili lidé
ze sousedství dobytek kovářů a koně na
jarmarky do Horažďovic, Hlubných Hor,
Plánice a jinam. -

Tehdy ještě byl ten buk, stojící jistě na
pokraji lesa, slabým stromem a pocestný
jistě nevěděl co v blízkosti buku, kdysi
stávalo. V místech kde hranice kalasů
Měčinského, jdoucí dosud směrem již-
ním, stačily se osvě k východu, stál veliký
čtyřhranný mezník a kol kolem, kousek
rozbohměné půdy, jsou zbytky zničené stud-
ny a močidla. - Odtud jen malý kousek -
směrem jihozápadním na vrbnané pla-
nince stával rozlohou velký popluží
dvůr Čechovický, Dvůr v Hájí. - Už hodně

let byl nám znám žilčí odkaz majitele
panství, Zelená Hora, Ladislava ze Stern-
berka a i to je jeho syn Ladislav koupil od
bratra Viléma v r. 1564. vesnice Mohelnici,
Čimeliny, Bezděkov a Čechovice s pustým dvo-
rem v Hájí, - a proto jsme se snažili zjistit
místo, kde onen dvůr stával, - osobně jsem mlu-
vil se starým sedlákem Mohou - Tafalem, - zda
by mě pomohl jednak svoji pamětí a pak udá-
ním, nějakého pomístního pojmenování, ale
dokromady mě toho mnoho neřekl, ale jenom
mu bylo divné, proč Čechoviči hospodáři ma-
jí v lesné blízkosti Měčina louky a není to
jejich kalas. - Mluvil jsem o pamětníkovi,
liškovským, uměli dobře vypravovat, ale
to co jsem na nich chtěl, mě nepověděli. -
Odvažil jsem se tedy promluvit o této věci
s hospodáři Přebudovským a byl mě tehdy
doporučen sedlák Florian, - Bouše, slabý veli-
ký muž z brejlema na očích, známý drvo-
vozeč z lesních pasek. - V rozhovoru o pomíst-
ních názvech pozemků uvedl, že slyšel kdysi,
že v liškovském Hájí jest místo, kde se říkalo
na Dvorce, - Dvořišti, - ale že on o tom neví, ale
že to bude jistě vědět hajný Josef Sládek, -
z Hájek Svatojanské. - Proto příležitost-
ně šli jsme spolu do Háje a sám mě ozna-
čil místo o němž v sotech píš. - Brzy po-
ustavení Muzea v Nepomuku, odhodlali

jsme se s kolegov Pflégrem ze Srb. známým archeologickým průzkumem, na místo samé a zjistili jsme souvislé podzdivky kousky cihel, spálený kámen, popel a pod jedním kamenem, půl koňské podkopy, - patrně sloužil jako hraniční mezník. To nám postačilo jako jistota, že údajně místo jest určité pravé. - Od toho času se ovšem nic nestalo, než počínal byl návrh ve schůzi muzea, aby místo bylo zakresleno do mapy štátní lesní správy, ředitelství Nepomuk, které by pro Muzeum jistě jednu kopii poskytlo.

Opis deníku československého dobrovolce na Rusi Václava Klusa z Čechovic čp. 10. Pokračování. - Nemám vzdělání, snad pro něho jsou moje názory, sbrané a mělké, ale každý, který bude číst tyto řádky ne s ironickým úsměskem, - ale zamyslí se nad nimi, přesvědčí se, - že jenom vinou nevyzrálosti jsou názory moje neobratné, ale smysl jejich při ocenění a pochopení prohloubí se čím prostější jsou slova, moje a čím hlouběji mysl čitatele vmyslí se v ně a pochopí je.

Dnešní bída člověčenstva a úpadek mravnosti, dnešní rozkladnost jest dědicem nejen války ale i mravní slabosti a lidské sobeckosti i chřadlosti. - To samé možno říci o vině a viníkách války, - kladně sice na hříchůlik jednotlivce, ale možno říci, že zde třeba nepřímo jsou těžší

kově války i sami jednotliví národové.

Za příklad si můžeme vzít celou historii křesťanských církví, - kde první křesťané v plném pochopení křesťanských ideí, odmítali rozšiřování těchto ideí mečem a i přes utiskování síla jejich rostla, ne mečem ale slovem a hloubka jejich ideí byla viděti nejen ve slovech ale i v skutcích. -

Pozdější křesťané přijmuli křesťanství buď přímým, nebo nepřímým donucením a provádění křesťanské ideí ochraňovalo se přetvářením jejich dřívějšího náboženství jen povrchně, - a hlouběji neuniklo, - proto v pozdějších dobách sloužilo jako prostředek k vyprávění války, přikrývaje takto pláštěm náboženských úmyslů a samo náboženství provádělo se jako řemeslo. -

Ovšem, že se vše takto zohlo, - opět byla největší vina, na rozšiřovatelech jeho učení, a menší vina padala na národ, který hlouběji neunikal nemohl anebo nechlel. - Půjdu spát! - Jest mě lechko, jenom ještě mě přišla myšlenka na donos klavírní přemnoho mě přilíhla v srdci. -

16/7. Přijeli někteří hoši z Irskuska a přivezli, - několik čísel novin, "Pravda a Svědění" a nich pro mě píše ještě jakýmsi opojným tónem vítězství a velice ostře píše proti nám. - Vypráví sám děj události v zimě, které jsem sám prožil a proto s rozhodnutím musím odsouditi to co o nás píše. Mimo jiné sam píše: Kapelovci z Čechoslova ma ubili na 600 mužů. - Kapelovci byli odrazeni a tu Čechoslova ky napadli s několika kulomety a jedním kanonem s boku. - U nás ani kanon nebyl a vůbec se nestihlo. - Dále píše, že Čechoslováci s Kapelovci dělali různé zvěrstva. - Při rozparovali "krámy" a do břicha

jim cpali hlínu a slámu. - Ovšem, to asi naši museli nosit motykou a slámu, - neboť v poli tam ani slámy nebylo a neměli jsme ani motyku, tak ji museli nakopat. A tomu muži pouze poznamenat, že nevíme ani o jímě mrtvém, který by byl od našich ubit, - tak je neměli co vyprávět. ... Co se týče Kapelovců je pravda, že něco dělali přeslova, - ale proč nás do toho strkají. - Ježť jest tam výzva od našich komunistů, bývalých do našich dobrovolníků, - ale jest to něco tak mlčkyho, že to vůbec nestojí poznamenávat. - 17/II. Naši sapeři vyšahují lokomotivu, - ale bude to buvat ještě několik dní než ji tu odsud došlou. 19/II. Vyšáhli lokomotivu, - ale praskl jim při tom píšť poněvadž byl zamrzlý, lokomotiva váží 1340 g. - večer projel "Isalon" Rumunů a v noci druhý. - 20/II. Přijel třetí "isalon" poslední Rumunů a dva brancové. Rumuni mají sed' oděv podobný Rakouskému. Zima stále bývá, - ale v poledne již sluníčko složí dosti vysoko a jest depleji. - Nevím jak jest sed' v Kamska, - ale dokud jsme tam stáli tak takové zimě sam nebylo. Od Tajsetu co jedem jsou mrazy stále okolo 30°C. Sněhu není mnoho, - polva polovička co ho bylo u Samory. - Chodil jsem dnes v okolí dolů. - Dolů jsou mělké, někde vůbec uhlí dobývají na povrch. Podle všeho tu budou asi velice bohaté doly a uhlí jest dosti pěkné. - 21/II. Ve 4 hodiny odpoledne jsme vyjeli z Čeremchova za námi jel poslední brancový. V 5 1/2 hodiny jsme přijeli do Poloviny na 1637 verstě jest zde depó, - ale malý. 22/2. V 5 hodin ráno

jsme odsud vyjeli a ve 4 hodiny odpoledne jsme přijeli na "vojenný punkt" ležící na 1726 verstě, as 1 verstu západně Imnokontěvské kde končí Pomska železniční dráha a začíná Zabajkalská. Dostal jsem dvě psaní z domova se kterými jsem se potěšil velice, neb jsou doma všichni zdraví. - Mnoho toho nenapsali, avšak to co jsem chtěl vědět, co mě bylo nejdůležitější, to jsem se dozvěděl. - Všichni jsou živi a zdraví a na mě vzpomínají. 23/II. Večer nás převezi na stanici Imnokontěvskou. Byl zde nalezen ve vagoně mrtvý voják, - podle všeho nás, ač se nemohlo u něho nic najít. - 24/II. Překládali se od štábu k nám pohřbiny. - Byl zde večer, - dostal jsem psaní z domova. - Debatovali jsme o domově a tak na chvíli jsme zapomeli na to chladné počasí. 25/II. Ráno jsme odejeli na rozjezd "vojenný gorodok", který jest as 4 versty východně Imnokontěvské a as 3 versty od města Irkutsku. Předměstí Irkutsku jsou na blízku. - Za nimi je vidět několik pyšných kostelů s mnoha pozlacenými věžičkami. Automobily a aeroplány jest stále slyšet, vůbec jest ruční, že jest zde nějaký cent' vojenských sil. - Formují zde v Irkutsku již 6 divizí. - Přišel "Deník" a v něm je zpráva o Maďarských vojenských přípravách proti naší republice, což vyvolalo živou debatu a přání by jsme se co možná nejrychleji dostali domů, aby jsme mohli naši zbraň republiku uchránit. - Stanici Mysovori vzali poostalci, - a Japonci při se stahují do City. - Dosud Japonci se Semenovem bozdili stále naší evakuaci, sed' Janin odejel do City, aby osobně zahrotil, proti bozdění naší evakuace. - Noviny v Irkutsku píší pro vznání vlády východní Zabajkalské, které se tam udává v "Politickém klubu" tak jaký byl dříve v Irkutsku. 26/II. V poledne bylo již

(*) ze sedliště
- od Kovandů

skoro seple. - ve 4 hodiny odpoledne nás převezli do Irkutsku. - Jest zde vojenská delegace z vlasti. - Před Irkutskem jest čtyřobloukový most (vlastně jsou dva ale ten jeden jest poškozený, takže se po něm nejezdí. - Most jest na 1045 verstě od Čeljabinska). - V 10 hodin jsme vyjeli z Irkutsku veze náš měla lokomotiva, jedeme pomalu, ale na slavicích příliš dlouho nestojíme. -

27/II. V 6 hodin jsme vyjeli ze stanice Bajkalu a po břehu Bajkalského jezera. - Po pravé straně vyčnívají strmé a vysoké skály, jedeme mnohá tunelama a galeriemi. - Poněvadž není výhledu možno viděti jeli do tunel, nebo galerie neudáváme jich a uvádíme pouze počet lokomotiv a velikost podle odhadu. První krátký, 2-3. trochu delší as 40-50 m. 4 krátký, 5-6. o něco větší než větší (minuta jízdy) 7-8-9-10 as jako šestý. - Jest jsme projeli kolem položasypaného tunelu 11, as jako šestý a 12, krátký. - Přijeli jsme na stanici Chvojnaia v 8 hodin odpoledne. - Máme právě "lůru" byl jsem pro vodu v Bajkalském jezeře, po jehož okraji naneseno jest mnoho ledu, - po pravé straně jsou stále vysoké skály, v 8 1/2 hodiny jedeme dále. Projeli jsme opět několik tunelů a galerií. - 13, větší než šestý, - 14, krátký, - 15, - 16, jako šestý, 17, 18, krátký 19. dosud nejdelsí 3 1/2 minuty. - Dráha se točí jako had, - celkový směr jest na jih. - Mosty na naší koleji, železný na levé, - železobetonový. - Tunely, 20, 21, 22, krátký. - V 9 1/2 hodině jsme ve stanici Maryskij 112 verst od Irkutské. - Stanice jest obdávána velice přírodní krásou, trochu divokou a smutnou, ale nic méně zajímavou. - V půl hoře jest skováno malé

místčko a na něm rozkošný kostelík se dvěma většíma věžičkami uprostřed a jich obklopuje několik malých. - Kostelík jest ze dřeva z kulatých kldů, rozlomitě vymalován s pozlacenými věžičkami a křížem. - Krajina jak v pohádce a jest zde přístav. - V 19 hodin vyjezd. 23 tunel jak šestý 24, jak bünáčtý a 25, též 26, 27, krátký, 28, jak bünáčtý (2 minuty jízdy) 29, 30, jako šestý, 31, jako osmnáčtý 32, krátký polovina z betonových oblouků, druhá polovina klenutá. - Most železobetonový, - 33, jak pátý, - 34, jak bünáčtý, 35, na betonových pilířích krátký, 36, 37, as jak pátý, - 38, krátký, - 39, jak pünáčtý. - Na 127 verstě jsme se zastavili, neb se zavazil lož v vagonu s uhlím. - Jest zde bylo uprostřed má kůl, na něm dlouhou tyč, na jednu stranu delší na druhou stranu kratší. - Na delším konci připevněny jsou sánky, - druhý konec se tlačí a již se to klouže. - Máš se na okraji! Bylo tím mnoho švandy, neb tento kolotoč když se roztočí, tak se na něm malokdo udrží. - Další tunel 40, krátký, 41, jak šestý, 42, jak bünáčtý 43, jak pátý, - 44, větší než devatenáctý, 45, 46 a 47 krátký 48, jak bünáčtý, - 49, jako 6, v 50 tunelu jde jedna kolej okolo. - 51 a 52 jsou tunely, krátké. Dosud jsme projeli 38 tunelama a 14 galeriemi. - Dráha jde tunelama dvojkolejně, jen někdy jde jedna kolej tunelem a druhá kolem. - Dojely jsme do stanice Kijutuk, která leží na jižním konci Bajkalského jezera. - Jest jedním směrem na východ, - dosud jsme jeli na jih, - někdy i na jihozápad. - Objevíme jižní konec Bajkalského jezera a zatačíme se na severo-východ. - Ve 4 hodiny jsme přijeli před stanicí Sla-

daňku, kde jsme stáli do 7 hodin před semafo-
rem. - V 7 hodin nás vtáhli na stanici „Sludanka“
ležící na 157 verstě. - Jest zde dosti velike depó.
Obyvatelstvo jest ze železničářů a z rybařů.
28/II. Ve 2 hodiny odpoledne jsme vyjeli ze stanice „Sluden-
ka“, já jsem seděl na vagoně „Amerikánu“ na stráž
odkud byl překrásný pohled na jezero Bajkal, kte-
ré má rozlohu přes 30.000 čtverečních verst. - Jeho průmě-
rná šířka jest něco přes 50 verst a délka asi
650 verst. - Vyznačuje se neobyčejnou hloubkou přes
1700 metrů. - Kromě ryb loví se zde velike množství
lulečů. - Co se týče „dobýdci“, lulečů Bajkal
zaujímá v Rusku druhé místo. (první jest Kaspic-
ké moře.) Jedeme dosti rychle, stále na břehu je-
zera přejeli jsme jeden krátký tunel, - pak blízko
sebe dva obloukové mosty. - Jezero jest stále širší,
pohoří jest stále vysoké, - ale méně skalnaté. Před
stanicí jsme přejeli most dvouobloukový a vyjeli
do stanice „Uulik“ na 183 verstě. - Ve 3 1/2 hodiny
odpoledne jsme jeli dále, přejeli jsme 3 jednooblou-
kové mosty a 1 dvouobloukový. V 5 hodin jsme
přijeli na stanici „Murino“ na 208 verstě. - Odkud
jsme jeli v 7 hodin po levé koleji, - pravo jest někde
poškozena, ale to jsem neviděl kde, ač jsem dával
pozor. - Pohoří jest zde lesnaté. - V 8 hodin jsme při-
jeli na stanici „Vydrino“ 124 verst. Po krátké zastáv-
ce jedeme dále, - přejeli jsme 1 dvouobloukový a dva
jednoobloukové mosty, v 8 3/4 hodiny jsme přijeli
na stanici „Kedrovaja“ 245 verstě. - V 11 hodin
jsme přijeli na „Tarachoje“ 258 verstě. - Pak jsem usnul.
Projeli jsme 2 stanice „Perjejmaje“ 268 verstě a v
„Misichu“ 282 verstě a po 2 hodině jsme přijeli na
depóvskou stanici „Mysovoje“ 312 verstě, Dne 29/II. -

Od pohoří jsme se trochu vzdálili, ale u Bajkalského
jezera ještě jsme. - Jsou zde místní povstalci, kteří
as před týdnem vzali tuto stanici a Semenov s Ja-
ponci ustoupil. - Jak daleko jsou dnes se neví.
„Mysvoja“ jest místo ač nevelike, ale jest zde 8 pluků,
a od naší divize intendant. - Viděl jsem i zajímavý
živo, - komisař má k osobní stráž 2 muže, kteří jej
všude provázejí. - Jsme skoro od 3. divize pravo.
Vyjeli jsme z „Mysove“ o 5 1/2 hodiny odpolední, sedl
jsem si zase na „Amerikánu“ a počínaje jsem tam
promysl. - Jeli přes rozjezd „Bojarskij“ blízko které-
ho byl ubit plukovník „Ušakov“. - V 7 hod jsme přijeli
na stanici „Posolskoje“ na 356 verstě. - Ted místní je
pohoří u břehu jezera a zase jest trochu dále, ale jest
již mnohem nižší než na jižním břehu Bajkalského
jezera. - Jeli jsme dále a máme pohotovosti 1 kola neb
prý u „Brichne Udinska“ prý jsou boje Semenovs povstal-
ci. - Ráno jsem se probudil na rozjezdě „Moslovoj“ před
kterým jest dlouhý most přes řeku „Siangaj“. V 8 hod.
jsme přijeli na řeku, stanici „Divisimnaja“ 458 verstě. -
Jsou zde Japonci a jsou všichni sobě podobní jak vejce
vejci. - Rahony mají přes přič ramena. - Nakládají svoje
věci do vagonů a asi brzo odjedou. - Věra zde byl boj
povstalců se Semenovem, - Semenov ustoupil. Ted
jsme odtáhnou vyhlásky v nichž slibuje „Uč-
reditelstvo“ sobráni (zakonodárne skromě dění)
dává důraz na nacionalost a pravoslavnou víru
skrátka chce ted naladit obyvatelstvo, ale již se
mu to asi nepodaří. Od Bajkalského jezera jsme
asi 80 verst na východ, - hory jsou zde mírnější.
Byl jsem na procházce. - Jsou zde probrané budovy
a kasárny snad i lág pro zajatce, 2/III. Ve večerní
Udinskou byl boj mezi povstalci a Semenovem, který
sotase prohrál. - Japonci prý jsou neutrální, když
se boj blížil k nádraží Japonci prý odbrojili Seme-
novce a vzali prý jim dva „broněviki“. Naši prý též

vzali dva. - To je podle sluchu, tvrdit to nemůžeme. - Japonci stále se nakládají, ale jen jedna část. - druhé části budou se léž pomalu nakládat a odjíždět. - Kolik jest zde Japonců nemohl jsem se dozvědět ani odhadnouti. - Podle řeči zajatců bylo při nich zde 2 divise a 1 dělostřelecký pluk, ale pak při nich část ujela zase na východ. - Jest zde zajatecký tábor „Berezovskij“ ohromné baráky a kasárna. Zajatci je při zde asi 1500 ponejvíce Rakušanů. - Japonci zde mají radiostanici. - 3/3. odejel 1 esalon Japonců. - 4/3. Po půlnoci jsme vyjeli ze stanice Verchně-Udinská, kde je depóvská stanice, dosti velká. - Tam jsme stáli as 1 hodinu a pak jsme jeli dále. - Verchně-Udinská má asi 20.000 obyvatel a leží na 466 verstě. - Přišli jsme na stanici „Onochoj“ 499 verstě, pak do „Tajgrajeva“ 519 verstě kde stáli Japonci. - V 11. hodin jsme přijeli na stanici „Flka“ 541 verstě. Krajina podél trati jest vlnovitá s nepřítis vysokými vršky. - Jest již vidět polnosti a malé vesničky. - Zde složí 3 prapory od sedmého pluku, který zde drží službu. My je budem měnit a oni pojedou dále. - Po poledni jsme přebrali od sedmého pluku službu. - Jest dnes krásný den, slunce již počíná bráti a na střeších táje sníh. - Jest zde „Kazona“ bane, kterou jsme si odpoledne vytopili a pěkně jsme se vymyli. - Obyvatelstvo zde sestává ponejvíce z Burjatů, kteří se nejvíce zabývají o skotovodství, - dále z Rusů ponejvíce „Starověru“ kteří se zabývají ponejvíce zemědělstvím a lesním průmyslem. - Před 7 plukem odjeli odsud Američané, kteří při odsud odvezli všechny dílky. - V 10 hodin večer zde projel „brončvik“ „Orlik“. 5/3. Přes noc projely

naše 4 vlaky, mezi nimi náš druhý a třetí prapor. Ráno okolo šesté hodiny bylo slyšet dělostřelbu z rychlopalky i z děla seřádného. - Pošlanci při nepatřlivě „Amenin“ „brončvik“ „Povelitel“ ale byli odraženi. - Okolo 8 hodiny dopolední „Semenovskij“ „brončvik“ přijel na stanici a nakládal si dříví, ale již neodjel. Okolo deváté hodiny přijelo do vesnice as 300 pzdci „Semenovci“ s jedním polním dělem, a ubýtovali se po domech. V noci sedláci ujeli se všemi koni do vzdálenějších vesnic ze strachu, by jim Semenovci nevzali koně. - Jednoho sedláka jsme měli najmuleho vozit vodu, - pak on si k našemu vlaku přivázal všechny tři koně. - Semenovci se na nás dívají dosti nepřátelsky. - Projel jeden vlak Japonců a jeden náš. - Kolem třetí hodiny přijel jeden Semenovec raněný a na raněném koni, - klesl u vesnice pod ním padl. - Kolem 6 hodiny odpolední Semenovci odjeli a as za 34 hodiny odejel i „brončvik“ „Povelitel“. - Projel štáb našeho pluku, Major Beneš jest u štábu. 7/III. Byla vojenská paráda na oslavu 70. let narozenin našeho milého presidenta profesora Tomáše G. Masa. - Promluvil k nám poručík Válek o životopis Masarykově a jeho zásluhách. - Odpoledne hrála muzika od Burného jízdního pluku, který jsem přijel dnes ráno. - V 10 hodin v noci jsme dostali od přejedšího esalonu a jeli jsme dále. - 8/III ráno jsme přijeli na depóvskou stanici „Petrovskij“ „závod“ ležící na 600 verstě od „Innokentěvské“. - Jest zde skoro celý 7 pluk a po našem příjezdu 1 esalon a 7 mě odejel. - Do večera ještě odjeli naše 2 esalony a několik Japonských. - Ruští železniční přízenci a strojířdci nechlejí jezdit s Japonskými esalony a někdy neb je Japonci, vůbec nekrmí a při dnešní situaci, kdy není možno nic koupit k jídlu, není divu,

se se kladovci nemohou dělat. - Japonci co jsou v kasárnách ubytováni se teď nakládají a stěhují do esalonu. - Semenovci při opustili město včera ráno a v městě jsou teď přední voje povstalecké. - Teď se zde povídá, že povstalci rozvětrali brat'a nás Orlik právě jel. - Když ho povstalci poznali tak začali křičet, - aby při zastavil a s nimi mu spravili brat'. - Když příjezděl Orlik k Císař panovale sam velika palika a při bylo ihned slíbeno, že bude Císař propouštět 3 esalonu denně. - Císař se ovakuje, - Semenov při byl radován.

9. III. Povstalci se k nám chovali přátelsky. - Město je o něco menší než Kansk, - má 2 kostely pravoslavné a 1 snad židovský, a jest obklopeno samými kopci. - Nádraží a depó jsou malé, - 30 verst odsud při jsou uhelné doly.

10. III. As 40 verst odsud jsou vyhozeny dva Semenovské bronšovky na rozcestí č. 37, které když stáli za stanicí Tarbagataj měli velikou chuť odbrojit stojící sam nos druhý a větší praporek a když odjížděli vybrožovali pomstou, - ale pak to dostali. Japonci do rána všichni upli a měli tak nespěch, že zde mnohé věci zanechali. - Sebrali všechny parovozy tak že teď zase nejede od nás žádný vlak. - v Chilkou se jest příští depóská stanice 140 verst východně Petrovského závodu se Japonci rozběhli brigády i strojířství. - Na zakročení slábu Čechovský, dal generál Vojcechovský rozkaz by Císař propouštěla dva vlaky denně, a povolal do depó nosi strojířenskou rohu. - Generál Vojcechovský jest rozbitým shnilým režimem Semenovským a řídí při odstranění Anafasjva. - Žena Semenova Marie Michajlovna

rozemá Židovka při tento shnilý režim ještě více komplikuje. - Sám Semenov je člověk s prosvětlením i vzděláním i schopností. Ivař jeho při jest dobrodružná s vědomím člověka, který vše co dělá myslí, že je správné. - Přes jeho duševní nedostatky musno při přiznati Alamanu Semenovci osobní statečnost (správa čsl. Demuiku)

14. III. Hoši chodí na honbu do blízkých lesů, ponejvíce lovi srnce. - Hledla nám plukovní hudba nos a od 8^{ho} pluku. - Al' již člověk jak chce přemýšlí a jakkoliv se snaží tento život si představit lepší, ideálnější, přece ihned okolo jeho slyší jež a této výše a odkazuje život dnešní ve všem nahole, v egoismu, člověčské chřadlosti, nepoctivosti a nemravnosti. - A divá se člověk na tento život logicky, sřízlivě tu nevolně při de myšlenka, že snad tui v budoucnosti nepodaří se člověčenstvu překlenouti ty všechny lidské nedostatky a neřesti a dostati se k tomu velikým ideálům, hrdaním již samým Kristem a jeho učedníky, klasickým Jusem a druhými velkými lidmi až po Masaryka. - Ale tu zase přichází myšlenka, jak čeliti těmto zlozvykům a jak pracovati k nápravě. - Jakkoliv každá nespravedlivost a nepoctivost odnímá u mě skoro chuť pracovati k nápravě přece zase při pomyslení, že povinnost každého poctivého člověka jest, - by nedal se strhnouti nějakými překážkami ve své práci zase dostavám dvojnásobnou sílu u vědomí velikosti mého cíle a práce. - Tak pracovati k nápravě plál jsem se sám sebe výše. - Již práce poctivá a mravná jest krok k nápravě. - Ovšem, nejlepší práce k nápravě jest vzdělání a vzdělával člověčenstvo, učil ho

rozpoznával dobře od zlého je práce nejvyšší
a nejdělnější. - Ale pro mne jako se vzdělávám
a schopnostmi průměrnými zůstává pouze
práce poctivá láska k bližnímu (učis i pomá-
hal k dobrému, pokud jest to v mých silách),
jako úkoly životní, - jako práce k nápravě. -
18/III. Dnemě projíždí as 3 měsí vlaky. - Věčera dnes
projíždí vlaky s povstalci z Irkutsku a jedou
hněd zas dále. - Kde jsou Semenovci nemáme
ště řádných zpráv, ale podle všeho již v Chilku
nejdou. - Sami Semenov, který chtěl ujet z Čity byl
zadržen Japonci. - Semenov prý se vymohl, že
má nutné záležitosti finanční s generalem
Chovalem na to mu byl od Japonců nabídnout
expresní jich vlak, za což Semenov poděkoval. -
Poslal tedy svoji ženu na východ a sám prý se roz-
hodl zůstat až do konce v Citě. - Východně Čity
rovněž je mnoho povstalců k nimž prý přišlo
i mnoho Semenovského vojska. - Povstalci prý
vzali stanici Obojonaja, ležící 240 verst východ-
ně Čity. - Amurská dráha jest též již v rukou
povstalců. - Generál vojcechovský dal prý arestovat
generála Skipebrova a žádá prý odstranění
Anafasjeva. Rumíni měli jakýsi konflikt s
bránskými v Kulu. - Nikolsk Asvijský jest
v rukách komunistů, kteří prý se k němu chovají
nepřátelsky. Čínami obsazují hranici Mandžurie.
Šlenko již začíná pěkně hrát a snít láze. -
Stanice zdejší je v dolíku a voda neme spád a proto
jest zde mnoho vody a bláta. -
20/3. Byli jsme na vycházce celá roba s puškami. -
Četli jsme „Soobku“, ve verchně-udinskou udvořila

se nové vláda za souhlasu sovětské vlády. -
V této nové vládě jsou 2 menševici, 2 eseri, 2 bolševici,
4 za remstvo, - 1 za odborové svazy a organizace
1 za dělnický a 1 za rolnický svaz. - Hranice na
západě jest řeka Selenga. - Generál vojcechovský
usiluje stále osvoji moc v Citě a pomalu oslabuje
Semenovce. - Při tom vede vyjednávání s vládou
ve Vladivostoku. - Vojcechovský pomalu obsazuje
Semenovské „broněviki“ Kapelovce. -
Petrovský závod. Petrovský závod obklopujícím
je městečkem ležícím v údolí řeky Boljagy přisto-
ku k řece Chilk. - Jest obklopen všinami s
pěknými jehličnatými lesy. Před ním a kolem
železnice dráhy jest rozložen národní rybník, kde
se zdvihne voda pro pobřeží závodu. Uprostřed
města jest dřevěný kostel sv. Petra a Pavla vys-
tavený r. 1837. Na návrší u křibitove jest též
jeden malý kostelík. - Dále jest v městě žido-
vská synagoga, hornická nižší škola a nemoc-
nice. - Na křibitově pochováni jsou někteří dě-
kabristi, kteří po nezdareném pokusu o zavede-
ní konstituce 14. dekabra 1825 vyslání do Zabaj-
kalsk k nuceným pracím. - Závod sám byl zá-
ložen Kalešimov II. roku 1790. a nazván na po-
čest Petra belického, Petrovským závodem, doho-
mady s rudníkem se zove Petrovzávodskou
železnici. - až do revoluce náležel do kabinetních
saxských statků, - dnes jest majetkem státním.
Podřízen byl Omskému gornomu departementu
ministerstva obchodu a průmyslu a přímo ná-
leží pod Gornoe Upravlenie Zabajkalských průmyslů
v Citě. Závod pracoval pro celé semír devalvace
slotů pro spotřebu okolního kraje, hlavně pro

"Serebinské závody". Na počátku dobování dalo se způsobem docela primitivním, až teprve koncem 19. století vystavěna vysoká pec, která přestavěna byla roku 1910.-13. modernějším způsobem a začala pracovat v roce 1914. - Rozšíření závodu šlo se hlavně z ohledu na slavu "Sibiřské magistrály". Jeť byla prováděna na tomto úseku v letech 1900.-01. a byla zámyslně vedena přes tento závod. - Odtěchto dob se vůbec nerozšiřoval, jednak proto z obav z správy carského jmění před deficitem, který by se nastal s rozšířením závodu. - Proto i po dokončení slavy Zabajkalské dráhy výroba závodů omezena se na zpracování prutové oceli, na výrobu různých podobů železné dráhy (kolejnice, vyhybky a podobné) a na výrobu různých mistrušních a domáckých podob (hlavně domácí hance) "čuguny" a drobné zemědělské nástroje jejich roční výroba rovnala se 50 tisícům pudů. - Význam závodu vidíme i dnes, kdy pro potřeby "Východočínské dráhy" bylo vyrobeno posledním rokem 300.000 pudů oceli a pro dráhu Zabajkalskou 60.000 pudů. Zmeňovaných dráhám dodává se prutová ocel, která se dá zpracovat na různé menší součástky v železničních depích. - Ocel jakosti svou vyrovná se nejlepší oceli italské a zpracovává se z železné rudy magnetové (magnetit, - magnetní železník, obsahující 50% i více čistého železa. - Magnetit dobývá se na Baliginském rudníku, v 25 verstech od Petrovského závodu, odkud se dováží. Rudník jest uprostřed státních lesů v rozloze 80-100 desjatín s množstvím železorudných slojů od 2-3 m. - Dobování děje se přímo z poroků slupnovitě pomocí štol, neb vrchních sáček. Rudník zaměstnává dnes na 400 dělníků většího Rusi,

v posledních letech bylo tam dosti cizích inženýrů. Závod sám má 1200 dělníků pracujících ve 3 směnách po 8 hodinách denně. - Oni tvoří zde hlavně část obyvatelstva. - Jako na Uralu tak i zde dělnictvo má svou menší hospodářství i živnost, takže si stojí materiálně lépe než dělníci odkázaní pouze na výplatu. - Když proděho dělníka činí 166 rublů denně, mistr odborníka 180 rublů i více. - Dnes jsem se dozvěděl, že Chilok byl zabrán 11/3. 22/3. Poslední části nedávno byly na stanici povstalci. - Poslední části nedávno byly na stanici povstalci, která leží na poloviční cestě z Chilku do "Morgon", která leží na poloviční cestě z Chilku do "City". Naši uzavřeli smlouvu 13/3. s novým "Obpemen" ným remským provišlovským". Na stanici Olov janaja" vzali povstalci Semenio, "broněvik" bez boje Semenovci přecházejí na stranu povstalců. - Čině odbojují na stanici Mandžurie ruské části zde projištější. - 24/3. Vyjeli jsme ve 4 hodiny odpoledne z Petrovských závodů. Máme malou lokomotivku a lakš jsme sež lačili. Stará kiša jest 18 verst západně Petrovského závodu jest 900m nad mořem. Z údolí řeky Balagy přechází dráha v údolí Chilku a sloupa na pravém jejím břehu na Zablonovej chrebet". Další stanice jsou Sargabataj a Folbaga. V jejích údolí jsou mšeň ložiska. Dráha vedene jest horskou krajinou úzkými údolími kde strmé strany na mnoha místech přístupují až k řekám jimi protékajícím. - Uprostřed stepi kterou obývají Brajati jest stanice Ba da 692 verst. 25/3. Ve 3 hodiny ráno jsme přijeli na depovskou stanici Chilok, depó jest velké, v 7 hodin ráno jsme odtud vyjeli. - Jedeme úzkým údolím ohraničeným dosti vysokými vrchami. - Tráť jest na výši as 900 metrů nad mořem. Přijeli jsme stanici Chušelanga 775 verst a na rozjezdě Charagun 796 verst, - jsme byli vyšibováni na

slepou kolej a lokomotivu si vzali Rumíni, kteří
zde stáli a čekali službu. - Hanička jest čistá, - okoli
romantické. - Rumíni zde měli vylopuvací vozy a do-
sud se nemyli, - tak jsme se pěkně vymyli my. - Po-
tom jsem šel na procházku, při čemž jsem viděl pěk-
nou sinku, která běžela podél trati. -
26/3. Ráno v 7 hodin přijel 10 pluk, který nám mávají.
Projeli zde řádky sovětské armády. Jeden zůs-
tal zde v Čeremchově a měl též řeč k dělníkům
Čeremchovským při čemž poznamenal, že naši ar-
mádě na vyházení mostů a ničeni vodotěsností
se nevyrovná hned tak každý. Ovšem to nepozna-
menal, že to naši museli dělat, a že hned od Kluku
venně až za Kausk se jim mosty neničili a že
je naši mnohokrát varovali by na něs nečinili
náhlak, jinak budeme nuceni vyházet mosty
a ničití trati. - Jeden komisař zůstal zde v Čerem-
chově a budou zde s našim inženýrem rozdělo-
vati na východ a snad i na západ. - Dříve odjíz-
di 4 esalony uhlí na východ, - aspoň mě odjíždějí.
Místní bolševici se vrátili z Lajery a chovají se
k nám vrážděno, - nepřátelsky. - Na západ od
Čeremchova byla rozestavená trati. - Zde zde sluchy
že Heřinkin se neschodl s bolševiky a vzal
Kausk a odváží z něho co má cenu. - Též i Rajatec
z Rakouska a Německa prý odváží. V Mřížné Udi-
nsku měli bolševici v boji s našimi prý velké
ztráty. - Rumíni s nimi měli boj někde u Pilumu,
jak jsem psal dříve a zničili bolševickým srot.
Prý to vypravoval delegát od Krásných. - Bečev
jsme měli odejti neb již se odeslalo o 1/4 uhlí
více než se řádalo. - Ale tu zase přišel telegram,
že ještě se potřebuje 500.000 pudů uhlí. - To
rozčílilo nejen vojáky, ale i důstojníky, neb to

jest již po běti. - První řádali 400.000 pudů, když
se odeslalo řádali opět 400.000 a když se odeslalo
500.000 pudů na místo 400.000, řádají opět 500.000.
Rozčilení hoši šli na Hoška, aby jim vysvětlili situa-
ci a kdy odjedem. - Ovšem major Hošek jest v tom ja-
ko my a proto v tom samém smyslu odpověděl
bratřím, kteří k němu přišli. - Dále říkal, - že
poslal odpověď, že nejsou hoši již s tím spokojeni
a pak dotaz, kdy odjedem a jak dlouho budeme
čekat na odpověď. - Když se mu odpovědělo, že aby
se čekalo na další rozkaz. - Dále řekl, že již tra-
ať se situace vysvětlí, že nás bude o všem informovat.
Zdejší bolševici nechťeli propouštěti našich dobesnic
ozbrojených, rovněž rozvědky nechťeli propouštěti.
Tu přijel komisař Smirnov zplnomocněný od
sovětské vlády a ten ihned rozkázal velitelé zdejší
bolševické posádky, Orlovu, aby propustil do vsi
naše rozvědky. Aby se předešlo nějakým konflik-
tům ujednalo se, že se budou posílati rozvědky
smíšené z našich a místních. - Major Hošek
nám řekl asi toto: Co se týče dnešní situace,
celkově to není špatné. Vzájemné otnošení se
západními bolševiky jest dobrá skoro prý mož-
ná říci přátelská. Delegát Smirnov prý se vyja-
dřel, že se obdivuje naší vládě doma a proste
jest-li prý nemají naši po ruce některé spisy
Masarykovské, kterého prý slyšel řečnicki po-
dvakrát, tak, že by si něco od něho přečetl.
Když naši projevili jakousy nedůvěrou Smirnov
se jich lázal: Což ten rok 1918 byl tak zlý
že na něho nemůžeme zapomenout? Též prý
řekl, že mu Lenin řekl, by, cožto nebud-
udělat s Čechoslováky příměří. - Též řekl,

Je dnešní bolshevismus jest hodně pozměněný, mno-
ho bodů, je se vynechalo a o několika bodech, je se
ještě jedná. - V jednom takovém se jedná též o obje-
dinění Slavjanů! - Dále říkal, že by naše řadní
části se mohly sláhnout do Irkutsku a uhlí prý
by se nám dovaželo. - Dále prožil by řadní voj děla-
li Čechoslováci, neboť s Rumunami mají velice
obliz a nedorozumění. - Major Kočik dále připoměl,
by jsme se k Rusům chovali korektně, - ale nedůvěři-
vě, - službu abysme konali přísně, - aby si Rusové
nemysleli, že jest to u nás špatně. - Dále připoměl,
že sibiřské peníze nemají žádnou cenu. - Jsou zde
vyhlášky, že sibiřské peníze pozbyvají platnost
bez náhrady a že se u nás stále prodávají, což činí
velice smutným dojmem na každého z nás, neb
se prodávají věci, které mají pro nás značnou
cenu jako obuv, oděv atd. za bezcenné papíry.
Rozešli jsme se, ale průběh debata se načala,
ale u mě srdce jak by srovnalo, více již nějakou
dobu pozoruji, že mě již skoro nic nerozčiluje,
ke všemu jsem skoro lhostejný, - ač v dnešní
situaci jest to skoro nejlepší. - Nicméně musím
konstatovat, že moje dřívější povaha byla dosti
slabá jak k sobě tak i k druhým. Jsem dnes
a myslím, že budu i na dále tak klidný,
a služlivý a nepojím se již tak hned kaž-
dým dojmem jak to bylo dříve. - Ano vidím
před sebou jasnou cestu životní, vidím svůj
ideál: čest, práce a poctivost. - Budete my
vždy světlým v budoucnosti i v tak těžkých
dobách jako je dnešní, budete mě osvětlovati
životní dráhu a smrt mi bude vždy lehká

nepotřebuji kněžského rozhrěšení, mé svědomí je
čisté, duše moje jest klidná a u vědomí konané
povinnosti připomínám sobě slova Rousseau:
Plnění drobných povinností správně konaných
nevyráduje menší síly, než hrdinské činy.
Mnoho sil jsem dostal jsem z rukou školou života,
klerou jsem prošel zde v Rusku, kde za heslami
a ideami velikými prováděli se ty nejhorší ne-
řesti, kde pod štítem velikých ideálů brodilo
se v krvi a dělalo se barbarské. - Připojím
ještě ku svým heslům, heslo toto: "Spravedlnost"
a při plnění všech těchto hesel mohu čeliti -
každé stranické zášti a nenávisť a se svědo-
mím čistým mohu každému přímo v oči kle-
dět. - Když tak pozoruji všechny ty spory, které
se vedou tou neb onou politickou stranou, neště-
licích se nějakých prostředků ku dosažení
cíle pod jezuitským heslem: "Jičel, svěť prostředky",
ku zohledňuje se skoro ničasně se takových
bojů, - ať již za jakékoliv ideály. - K takovým
ideálům ku kterým člověčenstvo spěje může
vésti cesta přímá, ne v krvi ale v krvi ne
donucováním ale přesvědčováním a ne jedno-
dou mechanickou ale jednotou v duchu a vře-
dou. Dopolodne jsme stáli na stanici "Zalary" po 3 hodiny
odpolední jsme odtud vyjeli a jeli velice pomalu. Stáli
jsme asi půl hodiny na jakémsi rozjezdě, o 4 hodiny jsme
přijeli na stanici "Golovinskaja" 1571 verst. Po 8 hodině
jsme jeli dále a o 11 hodin jsme přijeli na stanici "Zabityj"
1591 verst. - Stojíme dosud na stanici "Zabityj". Jsou
zde sluchy, že prý naši vzali město Irkutsk do svých
rukou, - dále jsou zase sluchy, že prý našemu arce-
biskupu vyhodili most, tak že prý tam museli nechat
šálony a jít pěšky, - ale to jsou pouze sluchy.
Naši prodávají koně u všech částí. Průměrná cena

za 1 koně jest 15.000 rublů, - což jest vzhledem k nízkému kurzu rublů, skoro zadarmo, neb koně jsou dosti pěkné. - O 10 hodin v noci jsme a ve 12 hodin jsme přijeli na stanici Čeremchovo 1612 versta. - Jsou zde uhelné doły, které nás zásobují uhlím na západě i daleko na východ. - Stojíme v Čeremchově a asi zde budeme sláti dlouho, - neb lokomotive nám odjela. - Přišly "Deniky" a z těch jsme se dozvěděli o výsledku vyjednávání s regulární sovětskou armádou. - Parlamentáři se dostavili k našemu řádnému voji na stanici "Vengerka" a naši s nimi ihned zahájili vyjednávání. - Parlamentáři předložili vypracovaných 13 bodů. (Pokusím se zkráceně napsat obsah těchto bodů: -

- 1) Vzdálenost od bolševického avantgardu a našeho avantgardu na vzdálenosti jedné železniční brigády. -
- 2) Rychlost našeho pohybu 50 verst denně. -
- 3) Vydaní Kolčáka a platěho pokladu. -
- 4) Nevozit sebou ruských příšlivníků. -
- 5) Nepoškozovati železnou dráhu, mosty atd. -
- 6) Nezakupovati sebou železniční materiál a majetek kolčakovské armády. -
- 7) Připuštění 2 zástupců sovětské armády k našemu avantgardu a 3 zástupců k našemu avantgardu, by přihlíželi na dojednávání podmínek. -
- 8) Předání Čsl. americe, anglii, jugoslavi, lotyšských příšlivníků zůstávících západně, Klukveně může se sláti pouze na základě dohody mezi centrálními vládami. -
- 9) Okamžitě vyslat své zástupce k podepsání umluvy -
- 10) Zástupci obou stran jsou nedotknutelní a mají právo přímého spojení se svými štáby. -
- 11) Umluva vchází v platnost podepsáním oběma

stranami.

12) Do konečného podepsání umluvy nachází se obě strany od 22 hodiny do 12 hodin ve stavu předbojného příměří. -

13) Nezachování třeba jedné z podmínek, bude příčinou zahájení nepřátelství proti nám. -

Odpověď našich! 2 bod je nepřijatelný, - 6 bod třeba pozměnit, - osmý bod pozměnit, - 9 bod vracení našich, - totiž čsl. příšlivníků. -

Když se bolševici dozvěděli, že Političeský švéd, Když se bolševici dozvěděli, že "Politický švéd" předal vládu "Revolucionárnímu komitétu" rozpůlili bolševici podmínky a to první osm bodů, ostatních 5 jest nepozměněno. - Když pak bolševici postupovali podél trati což bylo odřezáním "Kajšetu", byla parlamentární generálem Syrovým dána odpověď a bezpodmínečně přijeti všech podmínek ze dne 28/I. podané čsl. velením. - Odpověď do 24 hodin - petrohradského času, na to se odstupovalo. - V Irkutsku v čele vlády jsou 4 komunisté a 1 kvý Esor velitel sovětských vojsk Zvěrev. (Revolucionářských vojsk byl kapitán Kálas, - nikoliv) Přebíráme po 7 pluku službu. Druhá divize se odkazuje dvěti avantgard. - Odřezáno prý bylo 8 našich esalonů a mezi nimi prý náš 2 prapor. - večer přijeli někteří bratři od 2 praporů a políždili se sluchy, které se zde hovořilo. - Skutečně se tam nechalo 8 esalonů a to od 9^{ho}, 10^{ho} a 12^{ho} pluku po jednom od 11^{ho} pluku dva, jeden lotyšský a jeden jugoslávský a pak od druhé baterie a broněvik "Spasitel" a "Řetník". - Podle řeči několika bratrů druhého praporu udělal jsem si takovýto úsudek: - Situace nebyla tak špatná, - ale byla velká neopatrnost a bezhlavost. - Boj skončil s dobrým výsledkem, - ale pak užděl esalon, štáb 11^{ho} pluku k mostu a tam byla rozebrána kolijna s následkem toho vlak vyjel

a tu se poslala zpráva, že jest most vyhozený a dal se rozkáz k ústupu. (Proč nechodila rožvečka po bratři?) Pak „Bagani“ vyvolali paniky a poškodili několik střelků. (Proč nebyla sbráž u střelků?) náš ledekem čehož byl odjezd zadržeti nejméně na 24 hodiny a při vzniklé panice nebylo as možno na delší obranu pomýšleti a lokomotivy zavazly. Bylo mnoho raněných i zabitých. - Zbraň se nedá přiznat, ale jest to dosti značné. - Čtyřicet měli před tím boj na stanici „Uk“ a dobře přitom se drželi. - Teď i z níže Udinská ustupovali poslední a přinesli a přivezli přitom mnoho našich raněných. - Velitel ariergardu byl velitelem 11. pluku Zemek. - Teď přitom dví ariergard 10 a 12 pluk a velitelem jest podplukovník Čila, velitel 10 pluku. Stěhovali jsme se do vagonu vedlejšího, - poněvadž se náš vagon uprázdňoval pro 2 prapory. - Náš pluk se má stěhnat do 2 vlaků. - V tepluškách nás bude po 30 mužích. Máme službu okolo stanice, projíždí zde Kolčakovci, - vlastně nyní už jimi nejsou. Naše baterky a jízdní pluky jedou na koních podél bratři. - Druhá divize nechce držeti ariergard a u 7. pluku je velká panika, - že nic nechtějí pustit některý vlak napřed. - Pakovím se způsobem asi vůbec nedojedeme a možná ani nedojdeme. Projíždějí zde zbytky Kolčakovci armády. Jedou zde sluchy, že naši zase vyjednávají s bolševiky a dokonce někteří přicházejí se zpravovat, že se již dohodli, ovšem to dosud se neví určitě. - Rumíni přitom měli boj s nimi před Zimou. - Rumíni napřed ustoupili, - pak udělali protinašlap a bolševici utlekli zanechavše sam 2 děla z nichž jedno bylo zničeno od našeho granátu. Dostali jsme kalovane 480 rublů. Přišla zpráva, že je uzavřeno příměří. Podmínky jsou podobné příměří z Taisetu. - Jest to 19 bodů, - pozmeněné body. Rychlost závisí

od technických prostředků. (7.) Připustění zástupců sovětské armády do Irkutska a k tunelům. Zlato a majetek Kolčakovci armády pokud jest v našich rukách se odvezdají Irkutskému sovětu při odjezdu našeho posledního esalonu z Irkutska. Vzdálenost našeho ariergardu a sovětského avantgardu na délka 1 staničního depa. - To jsou jen důležitější body. - Druhé, - až je budován podrobně. - Jest zde v čemchové dřevěné pomníky na krobech padlých borci za Svobodu. - Když Kapelovci zde projížděli tak tento pomník rozsekali šablemi, - jest to velice smutné. - Když už se mstí i na mrtvých, - armáda ať už demoralisována, to jest přece více než barbarství. - Obyvatelstvo oloupovali a mučili je když jim nechtěli říci kde mají peníze (obzvláště když jich neměli. - Některí bolševici se všichni skryli tak, že obyvatelstvo zůstalo bez ochrany vůbec. Cošem i mezi Kapelovci bylo mnoho kádňích mužů, - vojácků a tyto obyvatelstvo chovali. - V 10 hodin dopoledne jsme přijeli na depšovskou stanici Mogzon obrátě depa, 852 verst. - V okolí jsou železné prameny. - Dostli se zde agitace mezi našimi pro různé strany politické, proti naší vládě doma, - pro i proti Masarykově. - Teď se slá- le dovídáme o Semenovských obětech a režimu, který zde panoval. Pak zde nejbližku jest přes 20 zohavených mrtvol na kterých jsou známky mučení. - Pak jim tahali žíly z těla nebo řezali některé části těla, neb je polehali nahých na mrazu studenou vodou. - To se všechno dělo na „broněvikách“ z nichž nejvíce však v tomto děle se vyznamenal „Motitel“ na kterém byl velitelem Stěpanov, který později se sám stal nepohodlným načalstou tak uprel. Teď se vypravuje, že na stanicích

Dawica, - Adrianovka, Makavějevo nakupeny
při byli celé hromady mrtvol, - politických přestup-
níků. - Poněvadž v syrkém náspu bylo obtížno
kopati hroby mrtvol, byly oblévány petrolejem a
spalovány. - Jindy k vůli změně programu a ze
účelem vydraždění obratých nervů, spalování
odsoupení za živa. - 20. století, evropská křesťan-
ská kultura, jak jsou to slova práždné a hloupé
před dveřmi toho brněvického, z něhož se cynický šle-
bi hlama člověka - bestie. - Jsou zde ještě Japonci,
ale také již se připravují k odjezdu. Máme zde číslo
na stráž. Ve klekém jest uveřejněn rozhovor generála
Syrjovského s velitelem japonské jednotky generálem
Ikipetrovem v Čitě. - Jakými obtížemi a s jakou
energií museli bojovat proti překážkám, které sva-
lu nám dělají Japonci a Semenovci. Generál
Syrjovský žádá již odstraňování Medihů, který jest
vojenským komandantem Čity. - Přijel sem brněvický
„Spasitel“, který již máme s „Flky“. - Teď se chová
dosti slušně a mláda u nich jest stisněná. -
Hovoří se, že generál Vojechovský převzal vrchní
velení. - Semenov při chlel uprchnout, ale Vojecho-
vský při jej zadržel. - Smích vůbec již není vidět
je na vyšších kopcích a je dosti teplo. Krále
nám muzika od 10 ho i od našeho pluku, - naše,
hraje lepší. - Dostal jsem z domova 4 dopisy, piš-
te se jim dává dobře - tak mám radost. Ve 4 ho-
diny odpoledne jsme vyjeli z „Modzomu“. Za sla-
niš „Sochongo“, která jest na horské pláni, opouští
bratř vrahovisko řeky Chilog a přechází v horském
sedle „Fablonoj chřebet“ v nadmořské výši 1092 m
jest to nejvyšší bod sibiřské dráhy. - Okolí dráhy
jest „Sajga“ na mnohých místech ještě nedosta-
vánskou rukou, 10 verst před stanicí Fablonovu
914 verst. - jest vysoký a dlouhý násep, který končí

u krátkého tunelu. - Jest to největší pozemní pře-
ce na sibiřské dráze. - Po obou stranách tunelu, - tu-
nel jest ale jen na levé koleji jsou brány s nadpisem:
na západní straně: „Kv Amurimureckocny oklasy.“
na východní straně: „Kv Becurocny oklasy.“ - Za tunelem
jest dlouhý zářez v skalnaté půdě. - Právě má značný
spád a proto dávají na rozjezd ještě lokomotivu
aby pomáhala vjíždět. - Pro případ neštěstí jest sle-
pá kolej vedoucí do vřeku, - každý by snad se bozdy
sblhali tak se pouští vlak na tuto kolej, aby se
zastavil. - Rusové tomu říkají „kupik v mčisti.“
Celkový ráz krajiny se zřetelnými hřebeny, štíty, ho-
molemi, kupami, hroty, sedly, hlubokými údolí,
malebnou divokostí a vším čemu říkáme kolmá
členitost, což odpovídá pojmu středohor. -
30/3. Ráno jsme vyjeli ze stanice „Ingoda“. Dráha
jde údolím řeky Kuby a Ingody (na levé k oblašti
řeky Amuru) úzkou, klikatou údolím Ingody se rozši-
řuje a krajina kolem dráhy jest dosti hustě zalidně-
ná, ruskými přistěhovalci. - Přijeli jsme na rozjezd
„Černovskaja“ kde jsou uhelné doly i na povrchu,
uhli ponejvíce hnu dě. - Černovské doly jsou vzdá-
ny 4 versty jihovýchodně od rozjezdu Černovskaja
a 32 versty od Čity na západ. - Patří k Zabajkal-
ským uhelným dolům, ležícím v revíru Petrovsko-
kuki, - čitinském jež sahne se od Petrovského závo-
du směrem jihovýchodním údolím řeky Chilkou a In-
gody, prosloupen za napřed vrstevami ve směru vý-
chodu západním. - V západní části pracuje se na
dolech Tarbagatajských, u Polbagy provádějí se při-
pravní práce. - Průměrná síla uhelných vrstev pohybuje
se od 14-40 metrů. - Revír při své rozsořlosti a slabém
oždění není samozřejmě ještě probádán a rozvoj je-
ště patří budoucnosti. - Všechny doly na nichž se dnes
pracuje (i černovské) odevtěny byly teprve ve dvou deseti-
letích XX. století; - počali dříve terciánskému fornomu

Upravlenyja, dnes pak patří do Čitinské hornopř. Upravlenyje. - Černovské doly jsou majetkem téměř přírodním, dříve byla Soběščanského irkutského velkoobchodníka Zamjatina a sibiřského Tovarščestva. Doly se skládají ze tří rudníků ze Soběščanského, Zamjatského a Kolocěvského. - Kolocěvský rudník nyní patří Sibiřskému Tovarščestvu a jest z nich nejstarší. - Byl odkryt roku 1906, kdy začalo se dolovat následující 2 roky. - První pokusy rozvedky konány již v okruhu let 1904-05. - Do hloubky jen 30 až 50 metrů načež přistoupeno k dolování. Na rudnicích doluje se rašelínové uhlí (Porfenný uhol) s poměrně dobrou vykřevností 2.300 až 2.800 kalorií, kamenné uhlí cirká 4.000 kalorií) a jest uloženo v silných vrstvách s mocností 6 až 16 m pod povrchem 4 až 10 m. - Sloje uhlí jsou provázeny a proloupány vrstvami naplavenin písčových a břidlicových hlín (sublinik) které zůstávají nevyužitý. - Černovské doly zaměstnávají 1300 dělníků většinou Číňany (70%) pracujícími ve třech směnech po 8 hodinách. - Denně dobývá se 40-60 tisíc pudů uhlí, které dodává se Zabajkalské železné dráze. Mezi majiteli dolů a dráhou ujednáno býlé smlouva (od 1 března 1919 do 1 března 1922) na dožívku uhlí 6.000.000 pudů pro potřeby dráhy za každých okolností. - Dnes odtud dovozí uhlí na vlaky uhlí na železniční stanice včetně stanice Mandžurie. - Dolování děje se přímo s povrchu bez žachet stupňovitě do hloubky 20-40 metrů. Vykopané uhlí dovozí se na vozíčkách sahajících koněmi po úzkokolejné dráze na shromáždění, odkud elektrickými stroji nebo koněmi (konný vozat) vykládají se za pomoci ocelových lan, nahoru, kde se pak vysypává přímo do železničních vagonů. Elektrického pohonu užívá se jen na Zamjatském

rudníku od roku 1918. - Materiálně dělnictvo nestojí si dobře, neboť je oákaženo na výdělek, poněvadž zemědělská půda je písčita, - nevůdne slup, takže se nutí k zakládání malých hospodářství dělníkům Černovského závodu. - Výdělek dělníků pohybuje se od 100 do 120 rublů týdně a platí se také od kubického metru. Dělnictvo jest sdruženo v formy kooperativ, které dávají nutné životní potřeby a potraviny. Podobné kooperativy jsou založeny v celém horném, čitinském okruhu tvořící t. zv. Centrální formy kooperativ se sídlem v Čitě. - Dělnictvo žije v dřevěných domech vystavěných majiteli dolů a tvoří dělnickou osadu, selekční osvětlenu a lázněmi. - Z význačných míst budov jest zde ředitelství rudníků, elektrická centrála (H. P.) dvě školy a domky úředníků. - Ze dovozních neurčitých výzkumů řádoba uhlí odhaduje se při nynějším stavu těžby na 900.000.000 pudů t. j. na 50 roků. - Kromě těchto rudníků, leží u stanice Černovskaja nedaleko poselku Chitruška rudníky Zvelinský v kterém se dovalo od r. 1907. - Do r. 1916. kdy bylo dolování přerušeno jednak pro vyčerpání uhlí jednak pro podprůměrnou jakost. Druhý nežinný rudník jest Starý Kolocěvský kde dolováno oproti druhým rudnickým systémem žachetovým a dolování na něm přerušeno roku 1918. kdy byl zatopen vodou. - Ze usudku zdejších praktiků množství uhlí v okolí jest velice a jen těžkopádností celého aparátu jsou rudníky tak zanedbávány. - Před Čitou prochází bratř blížskosti jezera "Kerka". V 10 hodin jsme přijeli na stanici Čita I. kde je velice depó. - Po poslední jsme odtud přešli po mostě 160 m dlouhém přes řeku Čitu a zastavili jsme se na městském nádraží Čita II. Město Čita jest na levém břehu řeky, téhož jména nedaleko jejího ústí do Ingody. - Leží na 51° severní

širky a řadíma rozsohlou plochu. Kolem planě
kde obě řeky i přítoky, z nichž Kajdaločka protě-
ká městem tvoří několik ostrovů, vystupují zahro-
ně vrchy „sopky“. Řeka Čita v létě často úplně vysychá,
ale na podzim se široce rozlévá. - Jako většina na si-
birské dráze Čita rychle vyhlusta. - Od polovice XVIII století
byl zde „kozácký ostrog“ a nepatrná vesnice byla místem
kde svazovali vory pro splavu po Ingodě a Silce. - Ve
vývoji osady nastal převrat, když sem byli vyposlá-
ni učastníci povstání v roce 1825. - Většina jich zde
žila 3 1/2 roku a za tu krátkou dobu, práci svých
rukou, odvodnili a urovnali půdu osady, které se
vyrýnula v obchodní a průmyslové město. - Jedna
ulice pojmenována „Dámskou“ v upomínku na ženy
„Dekabristů“ které provázeli své muže do vyhnanství.
Rok 1857 jest dalším krokem ve vývoji města. - Čita
stala se sídlem správy, nově utvořené Zabajkalské
oblasti. - Roku 1897 měla 11.000, roku 1900. - 18.500 a v.
roku 1909 - 73.000 obyvatel, nyní však má přes 100 tisíc.
Jsou v něm nižší, střední i odborné, dobročinné a
vědecké ústavy a společnosti, banky, muzeum a
knihovny. - Má několik církví, mezi nimi starobylou
Michailo-archangelskou z roku 1776 a kathedrální
vojškovou soubor. - V blízkém v vzdáleném okolí vyvě-
ří prameny minerálních vod. - Na jihovýchod od Čity,
délkou celou Daurskou planinu pokrývá „Aginská step“
V létě jest na ní hustá vysoká tráva a kvete mnoho
rostlin živých barev. - Klauza jezírka jsou pro Buryaty
zdrojem soli, která však obsahuje mnoho hořké soli.
Na stepi pasou se stáda skotu, koní, ovce, velbloudů
které náleží zde obývajícím Buryatům a Kozákům.
Poslední tvoří v Zabajkalské značnou část obyvatel-
stva, přes 1/4 milionu bývají zamožní a živí se chovem
dobytka a orbou. Poměr Buryatů a Kozáků jest přátelský.
Buryati převzali od nich mnoho hlavně při stavbě a za-
řízení obydlí a Kozáci opět věnu některým Buryatským

pověráv. - Přijeli jsme stanicí „Alajunovská“, nakau-
jevo, Karymskou a na Kitajském rozjezdě (kozácké to
vesnice) jsme dohonili slabého našeho pluku. -
31/3. Ráno jsme vyjeli dále, - zde odbočuje spojovací
větev na východní Čínskou dráhu (jednokolejnou).
Přívodní trat' sibirské dráhy jde do Sretěnska, který
má v létě paroplavební spojení po Silce a Amuru. -
Před Sretěnskem jest stanice „Kuenga“ a od ní vede
Amurská dráha na Chabarovsk, a v Nikolsku-
Ussurijském se připojuje na Čínskou dráhu. - Spjova-
cí větev Zabajkalské dráhy (Karymská Mandžurie
v délce 344. Km probíhá Aginskou stepí. - Vyšimka
je rozvodí mezi Ingodou a pobočnou Agou a hory
Seraimské. - Přijeli jsme na stanicí Adrianovka 1098
verst, pěkné depó. - Na blízku jest 8 jam plných
lidských obětí. - Podle řeči zdejšího obyvatelstva, -
pochovali zde 2.400 mrtev. - Bylo při jich šest vago-
nů většinou političtí vězňové. - Většina mrtvých po-
chována na povrchu a maso jest od psů a vlků ož-
ravě. Budí to hrozný pohled, při kterém studně krev
vřelá, - že může zem nositi takových barbarů. -
1/4. Ve 2 hodiny odpoledne jsme odtud vyjeli. - Jedou
s námi tři párovozy, neb jest zde velké stoupání.
V jednom místě trat' jest v nadmořské výši 868 m,
o 4 km dále (na rozvodí Ingody a Agy) jest nejvyšší
místo 970 m nad mořem. - Na rozjezdě „Sedlovýj“
stál jeden párovůz a my jsme jeli s druhým dvě-
ma dále. - Na blízku jest vesnice Undureinskaja
s četnými prameny. Následující stanice jest
„Buryatská“ to se již jede s kopci. - Před vidíme, že
dráha při tom stoupání dělala osmú (8.) Zde
jest malinké depó a zde vrostala druhá lokomo-
tiva. - Veze nás teď americký „dekapot“. - Následu-
jící stanice „Mogituj Aga“. - Přes řeku Agou most 64 m
dlouhá dráha dále za rozjezdem Bulakem sestupu-
je do údolí řeky Onona nejnižšího místa větvě. -
2/4. Ve 4 hod ráno jsme přijeli na stanicí „Olovjanaja“

klera má jméno od ložisek cínových rud (obovcín)
u ní cugajská rodová správa domorodců a dacan.
versu za stanicí jest most přes Čnon 385 m dlouhý,
který snad byl r 1918 vyhozený a který se stále ještě
opravuje. - Za stanicí Bwrgou - Bwrgou překračuje dra-
há řeku Bwrgu a horský křeben adun - Čelon náleží
se drachokanmi. - Jest zde ještě dosti sněhu na vý-
ších. - V údolí řeky Bwrgy kde obývají Bwrgjati jsou
ložiska zlata. - V 8 hodin večer přijeli jsme na stanicí
Borzia jest zde obrátě depó. -

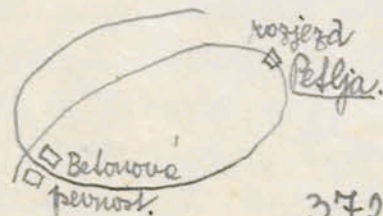
3/4. V 7 hodin večer jsme vyjeli z Borzji, - dráha slou-
pě na křeben Allangaický 13 verst za rozjezdem, sok-
lujem dosahuje 915 m nad mořem. - Poslední stanicí
velce jest Maciocka. Dvě versty za ní je již hranice
Mandžurská, tady jsme přejeli ve 4 hodiny ráno dne
4/4. a v 5 hodin ráno jsme přijeli na stanicí Mand-
žuria. - Jest to dosti velké obchodní město ale i
dostí špinavé. - Obyvatelstvo jsou většinou Čínané
ale jest zde i dosti Rusů. - Čínští vojáci podobají
se dosti Japonským. Země Mandžurie měří přes
900.000 km² a obyvatelstva čítají do 15 milionů. -
Mandžurci je as 700.000 a země leží mezi 39° - 53°
severní šířky a mezi 116° - 135° východní délky. -
V 9 hodin dopoledne jsme jeli dále a asi 25 verst vy-
chodně jeli jsme okolo uhelných dolů. - Vokoli je mnoho
domků z hlíny sklepů. - Dále jsme jeli stepi, kde
vůbec není ani políčka, - blízko brati viděli jsme
lež několik tisíc koní pasoucích se na stepi. V 9 hod.
večer přijeli jsme na stanicí depóvskou Chajlar as 170
verst od Mandžurie. -

5/4. Byli jsme v městě, první čtvrt jest dosti čistá,
ale ostatní jsou velmi špinavé. - Byli jsme se též podí-
vali v čínské kostele. - Stavba jest docela obyčejná,
ale okrasy jsou skutečně velice pěkné. Ve vnějšku v pro-
středním oddělení jsou 3 oddělení jest Buddha na vyvý-

šeném místě (jest to socha obrovské velikosti na něm
oděv z hedvábí) Po stranách stojí 4 sochy (po každé
straně dvě) více jak 3 metry vysoké a k tomu poměru
i silné. - Každá socha představuje asi jiného Boha. -
Při dveřích podle vyznění socha představuje asi Boha
velký (muž obrovské velikosti v jedné ruce drží nástroj
v podobě halaparty, - druhou ruku palášou, - tvář
hrozivého výrazu. - Druhé dvě oddělení, jsou menší
as v lidské velikosti, - pouze jedna prostřední jest v
nadlidské velikosti. - Postěnách jsou malby různých
mucení, které asi představuje peklo. - na příkladě
salan rozřezává břicho a vytahuje břichovní svaly,
nebo varí hrášky ve vařící vodě atd. - v druhé bu-
dově jsou 2 jezci, ale nesedí na koni, ale pouze se
dví, - vše v životní velikosti. - Práce jest dosti umě-
lecká, ale z čeho jsou sochy to jsem nemohl rozzna-
ti. - Za podívanou jsme platili. -

6/4. Dostali jsme plat za měsíc března 1340 rublů. -
ve 3 1/2 hodině odpoledne jsme odtud vyjeli, - jedeme
stepe, na kterou jsou pasoucí se stáde koní - a
jest zde mnoho stohů sena. - Krajina jest vlnovitá
k vůli pestrosti jest viděti pásy spálené trávy.
Tráva se pálí proto, aby mladá tráva rostla a
dobytč se na ni lepší pase, - neb stará - suchá
mu v pasení překáží. - Vesnic a polí vůbec vidět
není, - pouze okolo stanic několik baráků. -
Kolem bratě jest dosti močálů a stará vysoká
a suchá tráva. - V 10 hodin večer jsme přijeli
na depóvskou stanicí Mjandunde 273 verst.
7/4. U našeho 3 praporu vyskytly se černé neštovice a
proto je zakázáno s nimi se stýkat. - ve 2 hodiny
odpoledne jsme jeli dále, - kolem bratě jsou močály
a trávy na nich jest ještě mnoho sena ve stohách.
Někde seno přesují (lisují) a tento lahoun párem koní.
Na stanicí Trekle jsme dostali ještě jedno lokomotivu,
neb jest zde sloupání dřev jsme do příštího rozjezdu,

n kterého jest tunel. - Zde druhá lokomotiva
která tlačila v zadu, teď zase zajela do předu neb
jest zde zase úklon (klesání) tunel 3016 m dlouhý a
za ním jde dráha dvojitým kolem. - 4 km před tune-
lem dosahuje dráha 1041 metrů
nad mořem. - V 8 hodin večer
jsme přijeli na stanici Bucheda
kde jest velice depó vzdálená
372 verst. -

8/4. V 5 1/2 hodině odpoledne jsme odtud vyjeli a jeli
jsme přes stanici Talu (údolí kterým jedeme se také
nazývá Talu. - Na návrších horů suchá tráva, což v
v noci skýlá krásný pohled.

9/4. V 10 hodin dopoledne jsme přijeli na depóvskou
stanici Čalantun. Stanice Talu, Barim, Chalasun,
Čalantun, Čingischau, Nančzynšan, Pwčicha,
Churkura, leží v údolí Talu, všechny po blízkém
řece ve velice horské pánvi, kterou uzavírají dva
hlavní výběžky Chingšanu (jeden na severovýchod od
Talu směřuje k široké základně) řece Nohni, na
východ a druhý z počátku rovnoběžný s Chinga-
nem pak obrací se na jihovýchod je známý
podle jménem hřebtu Faksanského. - Od údolí
Talu na severovýchod obíhá se řada údolí
kterými tekou říčky a výběžky horských hřebců
mezi nimi musí brát na mnohá místa přejí-
ti do vrchůvých zářezů. -

= ★ =

Z původního deníku čsl. dobrovolce na Rusi
opsal jsem všechno detailně. - Vím pabně, že ještě
všechno se mě nedostalo do pera, neboť původní
slovo a zakončení jsem posbíral. - První část které
mě byla dána za života účastníka, jest napsa

na v první obci kronice na straně 314-19.
pod názvem: Účastník cesty kolem světa, a
jest to jakési dokončení. - Druhá část deníku, kte-
rou jsem dostal k opsání, už se nachází v této knize
na straně 126-142. - a třetí část se těmto řádky
dopisuje a jest v této knize na straně 150.-183. -
velmi líbují, nemohl jsem úplně celý, jednotný deník
opsat, - ale i přes to jest to velmi cenné, neboť členář
se dozví kus pravdy, která nám někdy v roce 1918-
1921. nebyla tak podána jak by zasloužila. -

= ★ =

Chtěli zasloužit divočáka...

= Pokud mě paměť slouží a dokumenta-
ma mohu doložit byl v letech 1898. až
1904. majcem, jeho zasnost "zelenohorský" = Čechovická honitba.
knize Engelbert Auersperky, složil předem
240 zlatých aneb 540 korun, kterých pou-
žili tehdy čechovští podílčníci k postave-
ní spolkové kovárny, což všichni sooji
práci dokázali a kovárnu si postavili.
Bylo veřejnou osludou, že kdosi zasnost-
al tuto kovárnu obci, kteráž na to nepři-
šla, ani glámanou zřetli a naposled
sloužila jako pastouška pro chudé a
po roku 1945 je dovedli i prodat, ať to
obce nebyla. - dokumenty o tom jsou!

Po roku 1904 měli honitbu pronajmu
Čechovští kolníci, po nich lékařník z
Keporniku Zdeněk Boudorf, - po něm

Paula Jaroslav Barock z Vřeňského mlýna a když tento skončil, pronajali si Čičovickou honitbu Čičovičtí rolníci a sice: Jan Rojik čp. 1., Nový Vojtěch čp. 7., Šracha Josef čp. 12., Chodora Josef čp. 32., Molejzík Jan čp. 39., Nováček Josef čp. 41. a Vaník František čp. 48. V tomto složení byli jedno období 4. j. 6 let. Po odchodu Jana Rojika z Čičovic nastoupil k obživě na druhé období p. učitel Ladislav Novák. V třetím období už někdejší, jmenovitě: Nový, Vaník a Chodora nebyli účastníci honitby a na jejich místa nastoupili Nový Vojtěch čp. 38. a Palacký František čp. 20. - Pokud se pamatuji neměli v honitbě nějaký zvláštní pořádek, neboť často se hádali proto, že někteří z nich chodili na "čekanou" bez dovolení, a už ne jiné nesváry byli na denním pořádku. Když přišla okupace byli na rozkaz pušky odevzdány a bylo sebrali Vojtěch Chodora čp. 43 a František Nový čp. 4. a odevzdali na Gestapo do Klatov. Kterí chtěli myslivost provozovat museli o to požádat na Úřad Oberlandrátu do Klatov a pušky jim byli ponechány. - Po tomto opatření provozovali myslivost pouze dva majitelé a sice: Jan Molejzík a Fobman Václav, řídící učitel v Čičovicích a do konce okupace byl úplně sám Jan Molejzík.

Po ukončení okupace zase se účastníci honitby dali dohromady a holdovali tomu, to nevděčnému sporu: Nový Josef čp. 7., Nový Vojtěch čp. 38., Vaník Vojtěch čp. 48., Palacký František čp. 20., Molejzík Jan čp. 39. a Nový František čp. 4. - To poslední mohykáni z řad rolníků dosloužili, když vydán byl pověstný Divišův zákon o honitbě. - Po politické revoluci v roce 1948. vyžadovalo se kromě nájemního i příslušnost k straně a účastník honitby musel být, jako spoluzakladatel J. F. D. v obci a kromě toho sedláci byly považovány jako živé nesimpatizující s vládním režimem. - Proto honitbu vřichu opustili a na místa jejich nastoupil Jaroslav Sládek předseda Komunistické strany v obci, - Josef Nový čp. 8. co předseda M. N. V. a Josef Sládek čp. 22 co vyživovací referent. - Jest-li ty dřívější nájemci to neprováděli dobře, - to se dělali mizeru. Pak se honitby slučovali ve větší celky, takže v prvním sloučení byli Čičovice, Zahradka a Hřečín a v druhém sloučení odpadla Zahradka. - Toho času stáli v honitbě pouze, Václav Holý čp. 53. a s ním stál také Václav Podlešák čp. 47. ale ten odešel, neboť jak říkal, řístal bych, ale musel by se v tom udělat náležitý pořádek. - Za to

z Měčína provádí myslivecký sport 11.
členi....

V roce 1965. mělo oseťo čičovické zemědělské družstvo kukuřici pole „Pod Hájkem“. která narosla do velkých rozměrů. - Páso kukuřice v podzimní době byla pro krmování po slájkách a proto každodenně z toho lánu ušeceno bylo potřebné množství. - Jednou při sečení, usoudil František Palacký, že když přišli na část rozhrabaného spodku od psů, - že jest to od divokých prasat, že on to dobře pozná, neboť i na čerstvě zasetém pozemku viděl 2 stopy, jak vedly od Srínákovce, - pakně z nad Směšalek z lesa. Proto zverboval pro druhý den odpoledne všechny střelce a i tyco dělají v přímýslu musely dřív přijít a kromě toho i cíti si ještě přijímat, pole náležitě obhlédli, - s tím aby všichni byli bedliví až se bude pole doskákávat, že „kňour“ vyhlídne a aby při někomu nepobíhal. Bylo to v době pilné, v podzimní a Francek Pešků, už v duchu pojídal část kňoura, kterého měl od střelců slíbeno a je-li by bývala jeho manželka upravila na „živokor“. Ale odpoledne sam ztrávil nebojácní střelci a kromě několika bažantů a velkého kocoura nedočkali se Peškem vybaženého kňoura. - Po bedlivém čekání na konec se zjistilo, - že ty stopy jsou od koz,

které vedla krajinková - dučková, - a Voráčková ze Směšalek ke kozlu Kůřovo do Měčína. Myslivecké latiny, - slyšíme častokrát celé lisání, ale jest v tom asi 1/4 pravdy, ale bylo se opravdu událo! -

=★=

Doliny a jámy u Čičovic. - -

Procházejme-li čičovickým kadasem lu a táme upoutá zrak náš na různých rumišťích, lánecích a jamách. - Jistě, že každý se optá proč jest sady to neb ono. - Začneme proto tím nejstarším, - a to jsou staré, seřpy "v západní části lesa, "Hájku", bývalé "Favoriovy". Tyto jámy jsou zbytky po nýřování hlada, které se v políslavi ve středověku hodně provádělo. - Tak jako jsou doliny, takové zase byly na povrchu náspy, - vršky, - jenomže na pastvištích se udrželi takřka neporušené a v lesích se poškodily saháním dříví a kulturou zasařováním. - Mnohde také lidé vršky otevřeli, - neboť v nich byl čistý vypraný písek, kterého použili ku stavbě. -

Na pastvišti před vstupem do lesa býváme opět křehatý povrch pozemku. - Lidé zde říkají v "Hliništi", - a másto jest to jistě příliš lehavý, - neboť se zde nachází pěkná čistá hlubě zbarvená hlína, která v dřívějších

dobách sloužila jako smel při stavbách všech možných staveb, a vápenná malta sloužila pouze na omítku. - Další sakové hliniště bylo užíváno čechovickými na pokračování lesa Chlumce, jest o tom napsáno celé pojednání v předešlých kronikách. - Ze vyhledání části lesa Hájku otevřeno byla v letech 1830-40. pískárna, která poskytl písek na všechny stavby v Čechovicích. - Další díra byla také od brání písku o soukromém lesíku čp. 14. v Zaborovkách. - Za první světové války měl vykopán ve stěně této jámy podzemní úkryt vojenský sběr "želené armady". Václav Vaník sedlák z Čížkova, - ale nejen zde také v čechovické "Váseuici" o podskaří a pod vrcholkem lesa Předryho. - Další pískovna na hrubý písek otevřena na vlčkovnách při cestě na Předry, která v dřívějších dobách sloužila na chytání vlků, - k tomu účelu udělána a o pozdějších dobách přizpůsobena výhledu jako pískovna. Nad lesem Palachem a loukou Kavkoonou ve sbíraní lesa Kopanin byla pískárna staršího data s pěkným, ale těžko získatelným pískem. - Asi o 300 kroků výše ve sbíraní jest opuštěný lom na kámen, z něhož brán kámen na stavbu čp. 56, - r. 1898. - Na západním svahu kopce Morávku nalézá

se lom na kamennou šmádu, kde každý libovolně mohl si nakopat a odvézt potřebný materiál. - Na vrcholku kopce Morávku, při cestě jdoucí na pokorské pole, otevřel lom Josef Palacký čp. 19. v letech 1930-40. na šléřk. Tehdy měl pronajatý dovoz šléřku neokresní silnice a v tomto lomu v době zimní mu jej čechovičtí muži připravovali. - Jáma na pahorku "Chotce" jest po bývalém sklepu, jež zde měl před 200 lety Jakub Zahradník, - jehož otec měl obývací chajdu na dvorku čp. 17. v Čechovicích. - V Liškovském pahorku "Šinkovci" "Šádkovci", nalézá se několik opuštěných lomů na kámen. Z lomů těchto naváženo nejdříve kámen na stavbu rybníka za čp. 1. "Serápek" rybník, jehož posledním majitelem byl Vojtěch Nový čp. 38. - Rovněž když staven byl rybník na "Drakách", použito bylo téhož kamene a naváženo byl v době zimní po zvrzlém sněhu na dřevěných ližínách, posahem koňským a volským. - Svůj o zahradě čp. 46. sloužila za splávacího rybníka, jež rozprostíral se všude tam, kde se říká v "Loužku". - Hluboká cesta od čp. 56. k čp. 39. jež bylek staré řemské stěží z Klatov do Příbrami a dále rovněž tak "Rokle" táhnoucí se přes pole na

polích širokých, po levé straně silnice od Čechovic k Měrcim. - Na vrcholku kopce, před-
ního nylámal čechovický občan Matěj Beránek
č. 53 veliký stok kamene pískovcového. - Podnět
k tomuto dolování dal zelenohorský lesní mistr
Reich, který rozčarován byl pověstmi o "plati
pabuze", která byla zakopána mnichy z
Cisterciáckého kláštera pod Zelenou Horou.
Ac některé kousky, které působily dojmem, že
v nich něco obsaženo jest, - neuspěli při zkou-
škách a zděleno, že jest to praobyčejný kámen.

= Několik slov = 19²⁴/₂ 68.

= k dřívějším událostem. =

Přítomná doba nám ukazuje, že to
co dříve zde bývalo, se už asi nikdy ví-
ce nevrátí a proto chtěl byl se vynasna-
žit, abych aspoň z části zvěčnil to to
na papíru této knihy.

Jako malý chlapec, ještě na brý mocráři-
ství Rakousko-Uherského ^{Československa} chodivala do
českých zemí, značná část lidí, poněvadž
maři z moravského Slovácka a z hors-
kých krajů Slovenska, jmenovitě od Tren-
čína. - Byli to poněvadž dřáveníci (neboli)
drolarové, kteří kromě dřásování vyz-
nali se i v klempířině, takže opravy kón-
ů a veškerého plechového nádobí zhostili se

dobře. Uměly také letovat, a i počínovat,
býce, vidličky a jiné odřené nádobí, takže
posom bylo jako nové. - V okolí Plzně v Ko-
serově nebo v Černicích pronajatu měli cha-
lupu, kamž jim docházela pošta a současně
železničské obchody odesílali potřebný materi-
ál a zboží a nebo si pro něj dojížděli do
Plzně. - Z jmenovaných obcí podnikali
tak zvaný "rajz" na deset a i více dní.
Noclehovali zpravidla u větších sedláků
a to nejvíce ve chlévech, a v létě na senkách.
Od práce požadovali dosti slušný peněz,
a kromě toho vyžbrali si veškeré živobytí,
takže stravu nemuseli nikomu platit. -
Většina z nich nahospodařila si slušnou částku
peněz, takže uřivili mnohde i početné rodiny.
Kromě drolarů obchodovali po vesnicích
a z. sklenkáři s domácíma potřebami a
zboží nosili buď v koši na hlavě, anebo
v "almárci" na zádech za stejných okolností.
V naší obci usadil se dřáveník Šimon
Bíla velmi dovedný člověk, který kromě
dřávenického řemesla, - dovedl velmi pěkně
vyřezávat ze dřeva rámy na obrazy. - Ukři-
žovaného na kříži, - kuchyňské potřebny
žehnaného na kříži, - a i jiné věci. - Za manželku měl Julii,
která prodávala šicí potřebny a snášela
mu po chalupách na návěs pod lipu, věci
na správkou, jako hnce, pekáče a jiné. -

Kdesi v Lužanech na Přesticku přišel Bita k tomu, jak jeho manželka hrášila na manželské spoluzíci, proto ji od sebe vyhnal, ať už měli jednoho syna a více se na Slovensko nevrátil. Rád si také popíjel lihoviny a mnohdy byl i opilý. - Pobýval v okolí Čechovic a zde nejvíce u Pelackých se chlévě. - Umřel na rážnu v Železném Újezdě a jest pochován v nových hřbitvích. - Z okolí Uherského Břadiště přicházel do našeho kraje dvakrát do roka muž Vaníček Ambrož, kořeničkář, nosil v modré plachtě na zádech veskeré koření za poměrně levnou cenu a jeho oblek voněl kořením na kus cesty kolem něho. Byl velmi dobrým vyprávěčem a všechno dovedl mističně podchytit. -

Hosové sechilů výrobky na naše vesnice roznášeli tři bratři Houčkové, kteří pocházeli z Hlavy u Trenčína a měli velmi dobrou pověst mezi hospodyňkami, neboť jim přinesli vždy zboží v dobré jakosti. - Z kraje vyškovského docházela do našeho kraje už druhá generace zvěrokleštíů příjmením Ocelíků. Byli sořádní a svědomití řezáči. - Jeden z první generace přišel se do Živoho a jeden z druhé generace se usadil v Blovicích, kterého

zvěrolékaři v mynější době vzali do cechu. - Spověsnými šlejšernami řajžděli do našich obcí brusiči Antonín Drazský z Přesína, - Jan Franc z Malovic, Josef Šliber z Roupova a Jan Habada z Václíkova. - Ostrili břitvy na kolech, - nůžky na stříhání a opravovali deštníky. - Ošili na cepy a různé remínky pro potřeby v hospodářství, zanášeli do vesnic, řemenáři František Šlehofer z Vacíkova, Kajetán Flachs a František Flachs z Předmíře. - Kšeftovali současně se živými psi a i jiný dobytek si dovedli rychle přivlastnit. -

Různé kumšty a komedie uměly předvádět Jan Dubský kumštýř z Předmíře, a všichni průšusníci rodu Kočků, ať už byli z Krasilova nebo z Chrástovic, z Volyně a nebo z Jindřichovic. - Úslu podání o průšusnicích z rodu Kočků říká, že byli dobrými národovci už v letech před rokem 1847. viz dějiny obce Tál. stránka 54-55. -

Jako malý děcka lešivali jsme se každoročně v předvánoční době na karfeniskku, která po mnoho roků k nám přicházela.

Jmenovala se Novotná, pocházela z města
Mechanice v severovýchodních Čechách, byla
svobodná a pro jistý neduh se nesměla
vdávat. - Na konfu uměla překrásně hrát
a my děti jsme ji moc rádi poslouchali,
neboť něco podobného u nás nebylo k slyšení.
A ona se nás vždy ptala zda chceme slyšet
andělskou hudbu. -

V přítomné době by se lidé a zvláště ti
mladí velmi divili, když by spatřili
řebrajícího člověka. - V dřívějších dobách
když by bývalo přišlo 10 lidí řebrat o
posvícení, tak bychom se zase divili -
proč tak málo řebráků přišlo. - Poutě,
posvícení, masopust, a všechny svátky
byli řebrákama úplně nabití. - V řebrá-
cích byl ale také rozdíl, - jedni řebrali z
opravdové potřeby, - druhí aby pečivo pro-
dali a měli na kořalku a to další to de-
lali zpravidla z mlsnoty a chtivosti a aby
měli příležitost něco odcižit.

Mezi ty opravdu dobré, povinně musíme
zaradit malého, zavalitého mužika, - slep-
ce, lidově zvaného Pepička z Budislavice.
Tento člověk snad měl zrak ucházející, -
avšak víčkama nemohl pohybovat, takže
když šel s hůlčičkou po silnici měl hlavu
na šramu a o tělo položil snad se mu víčka
částečně otevřela, - aby aspoň na cestu viděl.

Návštěvoval i poměrně dost vzdálená mís-
ta jako jsou Kladovy, Kasejovice, Lnářie, Blat-
ná a i do Příbrami na Svatošskou přecházel.
Měl bystrou paměť a do posledního písmena
na paměť pronášel evangelium a i jiné
výklad z písmá svatého, což bylo obdivu
hodné. - Byl dobrým lidovým vypravěčem a
velmi působně se dovedl pobavit i s odo-
sljší mládeží a s ostatními lidmi přibec.
Do Ččovic chodil vždy o „Posvícení“ a zde
nocoval v čp. 7. u Polušík Nových. A to
už se na něho vždycky všechny děti seš-
vali, - neboť uměl vypravovat poutavě,
snad všechny pohádky, které tehdy existo-
valy. - Když o posvícení v neděli večer,
všichni z baráku odešli na posvícenskou
sancovačku, neboť na tuto se muselo jít
a tančit, aby narostlo hodně brambor, shu-
kly se děti i s několika čísly kolem Pepička
a ten pořádkoval třebaš do půl noci. -
Lidé jej měli všichni rádi a jen v do-
brém na něho vzpomínají podnes. - Polu-
ší se psal Josef Bouše, - příslušel do
Kladrušec, ale svoji domovskou obec nik-
dy proti sobě nepošlval. - Když zemřel
dne 13. 1. 1929. to už s chudobinci v Kladrušech
neboť ne rok před úmrtím se sem odstěhoval
bylo po zaplacení pohřebních výloh 1.800 korun
které podědili tehdy žijící jeho dva bratři. -

v době „masopustní“ přicházeli do vesnic tak zvaní „šumáci“ byli to hudebníci, avšak již starší, kteří už na tančovačkách nevyhrávali a takovýmto způsobem si vydělávali nějaký peněz, ale také koblihy anebo něco ze zabižácky. Chodili dům od domu a když obešli jednu vesnici, šli do druhé a za druhých obešli několik. Nejméně byli čtyři, ale bylo jich také více a doprovázeli je děti z celé vesnice, - v každém domě zahráli sakovou písničku, jakou si lidé přáli. Do naší vesnice přicházeli zpravidla z Plánicka, anebo od Stachu a Kašperských Hor, - mnohdy to také byli „Cirkusáci“, kteří v zimní době neměli co dělat. A na našich vesnicích na „Tučným čtvrtěk“ masopustní neděli, pondělí a hlavně pak v úterý odbyvali se bály a chodily od domu k domu masky, po různých oblekání. Na účel těchto bálů dostávali (zpravidla) žito, kterého sebrali i několik pytlů a z peněžního výměřku pořádku se v hospodě masopustní rej. Stali se případy, že vesničané vydrželi i několik dní v hospodě v těchto masopustních, - bláznivých a jedinečných dnech. -

v naší obci dlouhou dobu nic podobného se nepořádalo, ač v druhých obcích tu a tam ještě jako blávná vrána vyskytly se o masopustě masky v dosti okázalé výpravě. - Nechci snad podobně zjevy slavěti na nohy, ale s určitostí mohu říci, že se socialisací vesnice zmizel veškerý společenský a sousedský poměr a nastolila tu nepřítel, nenávist a sobectví a za těchto poměrů jest těžké čít zvyky své a práva a dokazovat skusky, že jsme Čechové, snad mynější, doba se které jest přáním našich přátelů, smelosti rozjitrěný národ dobro-
 3/3.1968.=
 mady, přinese nám určitě ukliďnění. Když nastal píst, - to bylo popeleční svědek, muselo se jít ráno do kostela na sak zvaný „Popelec“, který uděloval kněz na čelo každého věřícího s popele, který vzešel s květné neděle s rašlefi, které měl při obřadu kněz a které k tomu účelu spálil. - V úterý masopustní bývala až do doby před II světovou válkou (1939) pokračovala tančovačka. Zbožní účastníci netančili pouze do půlnoci, aby při jím nezarostla kopyta a aby mohli jít do kostela svěží, aby to pan farář nepoznala a měl o nich dobrý úmysl.

Od prvního pátku, - počínaje hned po
Popoelní střede, až do Velkého pátku
 konce, modlivali se v křesťanských ro-
 dinách před večerí, každý pátek bolest-
 ný růženec k uctění památky Ježíše Krista.
 I tato pobožnost zanikla v skupaci.
 Červených svatec dávali děvčata
 chlapcům pomlázku, - malovaná vajíč-
 ka a kraslice, aby hoši zase jim mohli
 nakoupit. Pouti o první jarní pouti,
 Zvěstování Panny Marie na Zelené Hoře.
 Tam totiž býval velmi pěkný kostelík
 a zelenohorský kůň si vydržoval zámek-
 kého kaplana. - Po roku 1948. kdy všech-
 ny náboženské složky přišli v nemilost
 byl kostelík zrušen, oltář se dostal do
 kostela newrazského, varhany odveze-
 ny do okolí českých Budějovic do kos-
 tela. - Kam se dostala socha Jeronýma
 braběse z Colaredo - Mansfeldu v generál-
 ké uniformě, - není mě vůbec známo.
 Zelenohorská pout' bývala vždy krás-
 ná, - v hostinci na výskočlce se tanči-
 lo a kdo si chtěl prohlédnout zámek
 svého památkami bylo to dovoleno,
 ovšem že za poplatek při čemž výklad
 podal příslušný kastelán zámku.
 V dnešní době Zelená Hora je majetkem

státu a z toho titulu obsazen jest zámek
 vojenskou posádkou. Z důvodů těchto ne-
 mohl přístup k naší veřejnosti, ač bysme
 všichni se chtěli podívatí tam, - kam naši
 předkové v době podanství byli předvolá-
 ni k výsledkům, - případně žalářování.
 Před svátky Svatoštnými (podle kalen-
 dáře) odbývali se tak zvané Křížové dni,
 následujícím způsobem. - Počínaje svátkem
 sv. Marka vyšli z kostela vrčenského zbož-
 ní křesťané v průvodu s korouhví hned rá-
 no po mši svate, aby se pomodlili v poliích
 za hojnou úrodu k Nejvyššímu a za její
 ochranění. - Na průvodu se účastnili
 i školáci ze Čmelín, Vrčene a Ččovic se
 svými učiteli. - Teuto den platil pozemkům
 na východ od Vrčene, to bylo k svatému kříž-
 chu, kdež v kapli se odbývala pobožnost.
 V dalších dnech pak se šlo z Vrčene k
 Sedlišti na pozemky na Dubně, - a skonči-
 lo se zase ve Vrčeni v kostele. - Třetí den
 se šlo na jižní stranu do Staré Dvorce
 a poslední den platil z Vrčene po cestě
 ke Čmelínům, - a tím pobožnost v poliích
 za úrodu skončena. - I tato nikomu ne-
 hodná pobožnost zanikla, - poněvadž z
 obyčejných lidí se stali pokrokové a ti př-
 roženě ničemu nevěřili, hodně proti tomu
 mluvili a přirovnávali staré obyčejy a zvyky
 staroslovanskému pohanskému modlářství.

Ja však stále říkám, - že máme více než slo náboženských vyznání a dle programu každé vyznání učis má vyznavače, - křesťanské lásky k bližnímu a i jinak, a navzájem se neposkozovat. - Na světě máme spousty vzdělaných lidí, až jeanou vynalepne některý učinec lepší náboženské vyznání, nežli jsou dosavadní, může se snadno stát, při nynější slučování korec, že všechny vřy se sloučí v jednu. - Anebo se nestane nic a pokrok pusa ne pokrokem, - ale dělat se něco musí. - Od doby, kdy začali odvádět jinochy pro účely vojenské v Nepomuku v Panském domě, vždy vraceli se do svých domovů hoši se zpěvem. Kdo byl odveden musel si (v prvních letech) zakoupiti lakou čepici, aby ji mohl nositi až narukuje. V roce 1870. už nebylo dovoleno kupovat si čepice a proto se rekruti čepili umělými květinami a ten co byl odveden jich měl nejvíce, - neboť by co nebyli odvedeni museli každému odvedenému koupiti 1 kusici. - Tehdy však byli jiné doby, byla doba populace a nebylo k podivu, že každoročně obolo osmi branci slo z čechovické obce. - V tuto dobu kdy sloučení jsme s obcí Měrcínem a Liškovem nedosáhli číslo více než-li 3. Rekruti. - Pamatuji se, když jsem byl v odvodu před 46 lety, že to

1968.

byl svátek celé obce. - Do Nepomuka jsme se nevezly a šli jsme po svých a ponevadž podle abecedníku, jsme se měli stavět mezi prvními obcemi, byli jsme už o 7 hodině u lékárny na náměstí v Nepomuku. - Tam jsme se seřadili do 4. čtyřlupů a v předu šel starosta Vojtěch Moravec řep. 18. - Na cvičení jsme měli vlasteneckou písničku: Tam v těch horách konošských, tam jest český praový ráj, - tam kde česká děvče pje, rozkvěta se všude háj. - Okéž bych tam mohl býti dal bych za to živobyti, - jak ji brášta vlasti má, vlasti má, ty ji český oči-ma. atd. Nežli jsme došli k Panskému domu, sběhlo se na náměstí solik diváků, že to bylo k udivu. - Současně tam došla také odvodní komise, - rychle vysedla z auta postavili se do špalíru a zadrželi nás, - my jim pozdrav opělovali a odešly jsme rovnou do salny. - Když pak jsme se stavěli před odvodní komisi, říkali nám to jsou ti národně uvědomělí hoši. - Když jsme se vraceli domů, - přišla nám naproti na Mádraži 12 členná kapela p. Barty (Lokaje) z Radošic. - Všude kudy jsme procházeli, aneb jsme se stavěli, nás diváci aplaudovali. - Když jsme přicházeli k naší vesnici už z daleka jsme viděli po Morávku a u křížku spousty lidí a všechny děti z vesnice. - Na čechovské návsi sběhly se všechny

ženy, které hdesi pleli mák a všechno
 so s námi šahlo do Palackejch sálů.
 a s večerem se toho sešlo z okolních obcí.
 Je bylo všude jako by sy lidi tam nacpal.
 Tak a podobně se odvíjeli i pozdější
 odvozy, - navíc, a to až po roku 1925.
 když se u nás postavil pomník padlým
 slavně se branci před odchodem do hos-
 tince u pomníku padlých, kdež hudba
 zahrála chorál: "Hloši od Zborova".
 V posledních letech následkem nízké
 populace bylo od nás málo branců, pro-
 to nebylo jim možné si hudbu vydržovat
 jako to bylo v dřívějších letech a proto i
 od toho bylo upuštěno. - Za období I.
 republiky bylo velmi málo odvedenců,
 dnes jest odveden každý, mimo těch
 kteří mají zákeřnou nemoc. - Jindy
 mívali samostatní rolníci, živnost-
 níci, anebo živitelé rodin výjimku,
 že nemuseli sloužit plně dva roky
 na vojně, - jim stačilo 6 měsíců a
 měli odslouženo. - Dnes není výjimka
 povolena nikomu a celá řada vojáků
 se řadí před nastoupením presencii
 služby vojenské. - Kde ztratí rodina
 živitele, - příznána jest ze strany úra-
 du určitá peněžní podpora. 12/3. 68.

=Dělov k II. dílu.= 19²¹/7. 68.

Přesně před 7 roky sušo dobu, dop-
 sal jsem I. díl dějin obce, dnes dokon-
 čuji II. díl s přáním, aby mě Osud dovo-
 lil dopřati III. dílu, který už tohoto ča-
 su má napsáno přes 150 stran. - V praxi
 jest to asi následovně: v prvním dílu
 jest popis a historie obce, v druhém
 dílu jest ponejvíce historie občanů
 čechovických a ve III. díle bude výluč-
 ně; Podání sví čechovických na Zelené
 Hoře s Registrou parktechů. -
 Prameny k sepsání získával jsem vlast-
 ním studiem s ohledem na svoji paměť,
 pak z vypravování starých pamětníků
 z rodné obce a okolí a od našich kra-
 janských spisovatelů Alexandra Bern-
 dorfa, rodáka nepomuckého a Václava
 Hlávky, Úslavského, rodáka novosvic-
 kého, mého rodového příbuzného, - kte-
 rému nejvíce musí čechoviči rodáci
 vděčit, za výpis z archivních pramenů
 a naposled vděčit musím svému, zdravě,
 které mě dovolilo, abych to napsal. Křovavě.

